KYBALION

FILOZOFIA HERMETIKE

TRE NISMETARET

Perktheu Ledion Azemaj

"BUZËT E DITURISË JANË TË MBYLLURA,
PËRVEÇ VESHËVE SË TË KUPTUARIT"

PËRMBAJTJA

PREZANTIMI

PREZANTIMI

Kemi kënaqësi madhështore të paraqesim në vëmëndjen e studentëve dhe kërkuesve të Doktrinave Sekrete këtë vepër të vogël e bazuar në Mësimet Hermetike. Është shkruar kaq pak për këtë subjekt, duke mos iu rezistuar referencave të panumërta për Mësimet në veprat e shumta mbi okultizmin, saqë shumë kërkues të zellshëm pas të Vërtetave Arkane pa dyshim do ta mirëpresin aparencën e këtij vëllimi aktual.

Qëllimi i kësaj pune nuk është shpallja e ndonjë filozofie apo doktrine të veçantë, por përkundrazi është t'u japë studentëve një deklaratë të së Vërtetës që do të shërbejë për të pajtuar pjesët e shumta të njohurive okulte që ata mund të kenë marrë, por që në dukje janë të kundërta me njëra-tjetrën, dhe që shpesh shërbejnë për të dekurajuar dhe neveritur fillestarin në studim. Synimi ynë nuk është të ngremë një Tempull të ri të Dijes, por përkundrazi të vendosim në duart e studentit një mjeshtër-çelës me të cilin ai mund të hapë dyert e shumta të brëndshme në Tempullin e Misterit përmes portaleve kryesore në të cilat ai tashmë ka hyrë.

Nuk ka asnjë pjesë të mësimeve okulte të zotëruara nga bota, të cilat janë ruajtur aq ngushtë sa fragmentet e Mësimeve Hermetike që kanë ardhur tek ne gjatë dhjetëra shekujve që kanë kaluar që nga jeta e themeluesit të saj madhështor, Hermes Trismegistus, "Skribi i perëndive", i cili banonte në Egjiptin e vjetër në ditët kur raca e tanishme e njerëzve ishte në fillimet e saj. Bashkëkohor me Abrahamin dhe, nëse legjendat janë të vërteta, një instruktor i atij të urti të nderuar, Hermesi ishte dhe është, Dielli Madhështor Qëndror i Okultizmit, rrezet e të cilit kanë shërbyer për të ndriçuar mësimet e panumërta që janë shpallur që nga koha e tij. Të gjitha mësimet foundamentale dhe bazike të ngulitura në mësimet ezoterike të çdo race mund të gjurmohen prapa te Hermes. Edhe mësimet më të lashta të Indisë padyshim i kanë rrënjët në Mësimet origjinale Hermetike.

Nga vëndi i Ganxhës, shumë okultistë të përparuar u endën në vëndin e Egjiptit, dhe u ulën në këmbët e Mjeshtrit. Prej tij ata morën Mjeshtër-Çelësin i cili shpjegoi dhe pajtoi pikëpamjet e tyre të ndryshme, dhe kështu Doktrina Sekrete u vendos fort. Nga vënde të tjera erdhën edhe të diturit, të cilët të gjithë e konsideronin Hermesin si Mjeshtrin e Mjeshtrave, dhe ndikimi i tij ishte aq i madh sa megjithë bredhjet e shumta nga rruga nga ana e shekujve të mësuesve në këto vënde të ndryshme, atje akoma mund të gjëndet një ngjashmëri dhe korrespondencë e caktuar bazike e cila qëndron në themel të teorive të shumta dhe shpesh mjaft të ndryshme të zhvilluara dhe të mësuara nga okultistët e këtyre vëndeve të ndryshme sot. Studenti i religjioneve krahasuese do të jetë në gjëndje të perceptojë ndikimin e Mësimeve Hermetike në çdo fe të denjë për këtë emër, tashmë të njohur për njeriun, qoftë ajo një fe e vdekur apo një fe me energji të plotë në kohën tonë. Ekziston gjithmonë një korrespodencë e caktuar, pavarësisht nga veçoritë kontradiktore, dhe Mësimet Hermetike veprojnë si një Pajtues Madhështor.

Vepra e jetës së Hermes duket se ka qënë në drejtim të mbjelljes së Farës të së Vërtetës Madhështore, e cila është rritur dhe lulëzuar në kaq shumë forma të çuditshme, në vënd që të krijohej një shkollë filozofie që do të dominonte mendimin e botës. Por, megjithatë, të vërtetat origjinale të mësuara prej tij janë mbajtur të paprekura në pastërtinë e tyre origjinale nga disa njerëz në çdo shekull, të cilët, duke refuzuar një numër të madh studentësh dhe ndjekësish gjysmë të zhvilluar, ndoqën zakonin Hermetik dhe e rezervuan të vërtetën e tyre për ata pak njerëz që ishin gati për ta kuptuar dhe përvetësuar atë. Nga buza në vesh e vërteta është përcjellë ndër të paktëve. Gjithmonë ka pasur disa Nismëtarë në çdo brez, në tokat e ndryshme të tokës, të cilët kanë mbajtur gjallë flakën e shenjtë të Mësimeve Hermetike, dhe si të tillë kanë qënë gjithmonë të gatshëm të përdorin llambat e tyre për të rindezur llambat më të vogla të botës së jashtme, kur drita e së vërtetës u zbeh dhe u mjegullua për shkak të neglizhencës, dhe kur fitilat u bllokuan me lëndë të huaja. Kishte gjithmonë disa që kujdeseshin me besnikëri për altarin e së Vërtetës, mbi të cilën mbahej ndezur Llamba e Përhershme e Urtësisë. Këta njerëz ia kushtuan jetën punës së dashurisë, të cilën poeti e ka shprehur aq mirë në vargjet e tij:

> "O, mos e lër jo, flakën të shuhet! E çmuar nga shekulli në shekull në shpellën e saj të errët - në tempujt e saj të shenjtë të çmuar. E ushqyer nga shërbëtorë të pastër të dashurisë – mos e lër jo, flakën të shuhet!"

Këta njerëz nuk kanë kërkuar kurrë miratimin e popullit, as numrin e ndjekësve. Ata janë indiferentë ndaj këtyre gjërave, sepse ata e dinë se sa pak ka në çdo brez që janë gati për të vërtetën, ose që do ta njihnin atë nëse ajo do t'u paraqitej. Ata rezervojnë "mishin e fortë për burrat", ndërsa të tjerët japin "qumështin për foshnjat". Ata i rezervojnë perlat e tyre të urtësisë për të zgjedhurit e paktë, që ua njohin vlerën dhe i mbajnë në kurorat e tyre, në vënd që t'i hedhin para dërrit materialist vulgar, që do t'i shkelte në baltë dhe do t'i përziente me ushqimin e tyre të neveritshëm mendor. Por megjithatë këta njerëz nuk i kanë harruar apo anashkaluar kurrë mësimet origjinale të Hermesit, në lidhje me përcjelljen e fjalëve të së vërtetës tek ata që janë gati ta pranojnë atë, mësim i cili thuhet në Kybalion siç vijon: **"Aty ku gjurmët e Mjeshtrit bien, veshët e atyre që janë gati për Mësimin e tij hapen gjerësisht."** Dhe përsëri: **"Kur veshët e studentit janë gati për të dëgjuar, atëherë vijnë buzët për t'i mbushur ato me urtësi"**. Por qëndrimi i tyre i zakonshëm ka qënë gjithmonë rreptësisht në përputhje me aforizmën tjetër Hermetike, gjithashtu në Kybalion: **"Buzët e Urtësisë janë të mbyllura, përveç veshëve të të Kuptuarit".**

Ka nga ata që e kanë kritikuar këtë qëndrim të Hermetistëve dhe që kanë pohuar se ata nuk kanë shfaqur frymën e duhur në politikën e tyre të izolimit dhe rezervimit. Por një vështrim për një moment mbrapa mbi faqet e historisë do të tregojë urtësinë e Mjeshtrave, të cilët e dinin marrëzinë e përpjekjes për t'i mësuar botës atë që ajo nuk ishte as gati dhe as e gatshme ta merrte. Hermetistët nuk kanë kërkuar kurrë të bëhen martirë dhe, përkundrazi, janë ulur të heshtur mënjanë me një buzëqeshje keqardhjeje në buzët e tyre të mbyllura, ndërsa "paganët tërboheshin me zhurmë rreth tyre" në zbavitjen e tyre të zakonshme për të vrarë dhe torturuar entuziastët e ndershëm, por të devijuar, të cilët imagjinonin se mund të detyronin mbi një racë barbarësh të

vërtetën që mund të kuptohej vetëm nga të zgjedhurit që kishin përparuar përgjatë Rrugës.

Dhe shpirti i persekutimit ende nuk është shuar në tokë. Ka disa Mësime Hermetike, të cilat, nëse do të shpalleshin publikisht, do të rrëzonin mbi mësuesit një thirrje madhështore përbuzjeje dhe sharjeje nga turma, të cilët do të ngrinin sërish thirrjen "Kryqëzoji! Kryqëzoji!". Në këtë vepër të vogël ne jemi përpjekur t'iu japim një ide mbi mësimet themelore të Kybalionit, duke u përpjekur t'iu japim Parimet e punës, duke iu lënë që t'i zbatoni ato vetë, në vënd që të përpiqemi të përpunojmë mësimin në detaje. Nëse ti je një student i vërtetë, do të jesh në gjëndje t'i përpunosh dhe zbatosh këto Parime - nëse jo, atëherë duhet ta zhvillosh veten në një, sepse përndryshe Mësimet Hermetike do të jenë si "fjalë, fjalë, fjalë" për ty.

TRE NISMETARËT.

Ky botim elektronik u publikua në Shqip në vitin 2023 nga Ionweb

Përktheu **Ledion Azemaj**

ionweb

KAPITULLI 1

FILOZOFIA HERMETIKE

"Buzët e njohurisë janë të mbyllura, përveç veshëve të të kuptuarit" -Kybalion

Nga Egjipti i vjetër kanë ardhur mësimet themelore ezoterike dhe okulte, të cilat kanë ndikuar kaq fuqishëm në filozofitë e të gjitha racave, kombeve dhe popujve, për disa mijëra vjet. Egjipti, shtëpia e Piramidave dhe Sfinksit, ishte vëndlindja e Urtësisë së Fshehur dhe Mësimeve Mistike. Nga Doktrina e saj Sekrete të gjitha kombet kanë marrë hua. India, Persia, Kaldea, Medea, Kina, Japonia, Asiria, Greqia e lashtë dhe Roma dhe vënde të tjera të lashta morën pjesë lirshëm në festën e njohurisë që Hierofantët dhe Mjeshtrit e Tokës së Isis siguruan aq lirshëm për ata që erdhën të përgatitur për të marrë bollëkun madhështor Mistik dhe Okult që kishin mbledhur së bashku organizatorët e asaj toke të lashtë.

Në Egjiptin e lashtë banonin Adeptët dhe Mjeshtrat e mëdhenj, të cilët nuk janë tejkaluar kurrë dhe që rrallë janë barazuar, gjatë shekujve që kanë marrë fluturimin e tyre në procesion që nga ditët e Hermesit të Madh. Në Egjipt ndodhej Lozha e Lozhave më madhështore të Mistikëve. Në dyert e tempujve të saj hynë neofitët, të cilët më pas, si hierofantë, adeptë dhe mjeshtër, udhëtuan në të katër anët e tokës, duke mbajtur me vete njohurinë e çmuar të cilët ata ishin gati, të shqetësuar, dhe të vendosur t'ua transmetonin atyre që ishin gati të merrnin të njëjtën gjë. Të gjithë studentët e Okultit e njohin borxhin që u kanë këtyre Mjeshtrave të nderuar të asaj toke të lashtë.

Por mes këtyre Mjeshtrave të mëdhenj të Egjiptit të Lashtë dikur banonte një prej të cilëve Mjeshtrit e përshëndetën si "Mjeshtri i Mjeshtrave". Ky njeri, nëse ishte vërtet "njeri", banoi në Egjipt në ditët më të hershme. Ai njihej si Hermes Trismegistus. Ai ishte babai i Njohurisë Okulte; themeluesi i

Astrologjisë; zbuluesi i Alkimisë. Detajet e historisë së tij të jetës i humbën historisë, për shkak të kalimit të viteve, megjithëse disa nga vëndet e lashta diskutuan me njëri-tjetrin në pretendimet e tyre për nderin e mobilimit të vëndlindjes së tij - dhe kjo mijëra vjet më parë. Data e qëndrimit të tij në Egjipt, në atë mishërim të tij të fundit në këtë planet, nuk dihet tani, por është fiksuar në ditët e para të dinastive më të vjetra të Egjiptit - shumë përpara ditëve të Moisiut.
Autoritetet më të mira e konsiderojnë atë si një bashkëkohës të Abrahamit, dhe disa nga traditat Hebraike shkojnë aq larg sa të pretendojnë se Abrahami mori një pjesë të njohurive të tij mistike nga vetë Hermesi.

Me kalimin e viteve pas kalimit të tij nga ky plan i jetës (tradita thotë se ai jetoi treqind vjet në mish), Egjiptianët hyjnizuan Hermesin dhe e bënë atë një nga perënditë e tyre, me emrin Thoth. Vite më pas, njerëzit e Greqisë së Lashtë gjithashtu e bënë atë një nga perënditë e tyre të shumta - duke e quajtur atë "Hermes, perëndia e Urtësisë". Egjiptianët e nderuan kujtesën e tij për shumë shekuj - po, dhjetëra shekuj - duke e quajtur atë "Shkruesi i perëndive" dhe duke i dhënë, në mënyrë të veçantë, titullin e tij të lashtë, "Trismegistus", që do të thotë "tri herë i madhi"; "i madhi i madh"; "i madhi më madhështor"; etj. Në të gjitha vëndet e lashta, emri i Hermes Trismegistus ishte i nderuar, emri ishte sinonim me "Burimi i Urtësisë".

Edhe sot e kësaj dite termin “hermetikë” ne e përdorim në kuptimin “sekret”; "e vulosur që të mos shpëtojë asgjë"; etj., dhe kjo për faktin se pasuesit e Hermesit gjithmonë respektonin parimin e fshehtësisë në mësimet e tyre. Ata nuk besonin në "hedhjen e perlave përpara derrit", por përkundrazi iu përmbajtën mësimit "qumësht për foshnjat"; "mish për burra të fortë", që të dyja maksimumet janë të njohura për lexuesit e shkrimeve të Krishtera, por që të dyja ishin përdorur nga Egjiptianët për shekuj përpara epokës së Krishterë.

Dhe kjo linjë veprimi e përhapjes së kujdesshme të së vërtetës i ka karakterizuar gjithmonë Hermetikët, deri në ditët e sotme. Mësimet Hermetike gjënden në të gjitha vëndet, midis të gjitha feve, por kurrë nuk identifikohen me ndonjë vënd të caktuar, as me ndonjë sekt të veçantë fetar.

Kjo për shkak të paralajmërimit të mësuesve të lashtë kundër lejimit të Doktrinës Sekrete që të kristalizohet në një besim. Urtësia e këtij kujdesi është e dukshme për të gjithë studentët e historisë. Okultizmi i lashtë i Indisë dhe Persisë degjeneroi dhe humbi kryesisht, për shkak të faktit se mësuesit u bënë priftërinj dhe kështu përzien teologjinë me filozofinë, si rezultat okultizmi i Indisë dhe Persisë është humbur gradualisht mes masës së bestytnisë fetare, kulteve, besimeve dhe "zotrave".

Kështu ishte me Greqinë e Lashtë dhe Romën. Kështu ndodhi me Mësimet Hermetike të Gnostikëve dhe të Krishterëve të Hershëm, të cilat humbën në kohën e Konstandinit, dora e hekurt e të cilit mbyti filozofinë me batanijen e teologjisë, duke i humbur Kishës së Krishterë atë që ishte thelbi dhe shpirti i saj dhe duke shkaktuar që ajo të përpihej nëpër disa shekuj përpara se ajo të gjente rrugën e kthimit në besimin e saj të lashtë, indikacionet e dukshme për të gjithë vëzhguesit e kujdesshëm në këtë Shekull të njëzetë janë se Kisha tani po përpiqet të kthehet në mësimet e saj të lashta mistike.

Por atje kishte gjithmonë disa shpirtra besnikë që e mbanin Flakën të gjallë, duke e kujdesur me kujdes dhe duke mos lejuar që drita e saj të shuhej. Dhe falë këtyre zemrave të patundura dhe mëndjeve të patrembura, ne e kemi ende të vërtetën me vete. Por ajo nuk gjëndet në libra, në një masë të madhe. Ajo ka kaluar nga Mjeshtri në Student; nga Nisja në Hierofant; nga buza në vesh. Kur ajo u shkrua, kuptimi i saj ishte i mbuluar në aspektin e alkimisë dhe astrologjisë, në mënyrë që vetëm ata që posedonin çelësin mund ta lexonin drejt. Kjo u bë e nevojshme për të shmangur persekutimet e teologëve të Mesjetës, të cilët luftuan Doktrinën Sekrete me zjarr dhe shpatë; kunja, gjibet dhe kryq. Edhe sot e kësaj dite do të gjënden vetëm pak libra të besueshëm mbi Filozofinë Hermetike, megjithëse ka referenca të panumërta për të në shumë libra të shkruar për faza të ndryshme të okultizmit. E megjithatë, Filozofia Hermetike është i vetmi çelës kryesor që do të hapë të gjitha dyert e Mësimeve Okulte!

Në ditët e para, kishte një përmbledhje të disa Doktrinave Hermetike Themelore, të transmetuara nga mësuesi te studenti, e cila njihej si

"KYBALION", kuptimi i saktë i termit kishte humbur për disa shekuj. Megjithatë, ky mësim është i njohur për shumë njerëz, të cilëve u ka ardhur, nga goja në vesh, gjatë shekujve. Parimet e tij nuk janë shkruar apo shtypur kurrë, me sa ne dimë. Ishte thjesht një përmbledhje maksimash, aksiomash dhe parimesh, të cilat ishin të pakuptueshme për të huajt, por që kuptoheshin lehtësisht nga studentët, pasi aksiomat, maksimat dhe parimet ishin shpjeguar dhe ilustruar nga Iniciatorët Hermetikë për neofitët e tyre.

Këto mësime përbënin me të vërtetë parimet bazë të "Artit të Alkimisë Hermetike", e cila, në kundërshtim me besimin e përgjithshëm, trajtonte zotërimin e Forcave Mendore, në vënd të elementeve materiale - Shndërrimin e një lloji të vibracioneve mendore në të tjera, në vënd që të ndryshojë një lloji metali në një tjetër. Legjendat e "Gurit Filozofik" i cili do ta kthente metalin bazë në Ar, ishte një alegori në lidhje me filozofinë hermetike, e kuptuar lehtësisht nga të gjithë studentët e hermetizmit të vërtetë.

Në këtë libër të vogël, nga i cili ky është Mësimi i Parë, ne i ftojmë studentët tanë të shqyrtojnë Mësimet Hermetike, siç parashtrohet në KYBALION, dhe siç shpjegohet nga ne, studentët e përulur të Mësimeve, të cilët, duke mbajtur titullin Nismëtarë, janë ende studentë në këmbët e HERMES, Mjeshtrit. Këtu ju japim shumë nga maksimat, aksiomat dhe parimet e KYBALION-it, të shoqëruara me shpjegime dhe ilustrime, të cilat mendojmë se mund t'i bëjnë mësimet më të lehta për t'u kuptuar nga studenti modern, veçanërisht pasi teksti origjinal është i mbuluar qëllimisht në terma të paqartë.

Maksimat, aksiomat dhe parimet origjinale të KYBALION-it janë shtypur këtu, me shkronja të pjerrëta, vlerësimi i duhur po i jepet. Vepra jonë është e shtypur në mënyrë të rregullt, në trupin e veprës.

Ne besojmë se studentët e shumtë, të cilëve ne tani po ua ofrojmë këtë vepër të vogël, do të përfitojnë po aq shumë nga studimi i faqeve të saj, sa edhe shumë që kanë vazhduar më parë, duke ecur në të njëjtën Rrugë drejt Mjeshtërisë përgjatë shekujve që kanë kaluar që nga kohët e HERMES

TRISMEGISTUS - Mjeshtri i Mjeshtrave - i Madhi i Madh. Me fjalët e "KYBALION":

> "Aty ku hapat e Mjeshtrit bien, veshët e atyre që janë gati për Mësimin e tij hapen gjerësisht." -Kybalion

> "Kur veshët e studentit janë gati për të dëgjuar, atëherë vijnë buzët për t'i mbushur ato me Urtësi." -Kybalion

Kështu që sipas Mësimeve, kalimi i këtij libri për ata që janë gati për mësim do të tërheqë vëmëndjen e atyre që janë të përgatitur për të marrë Mësimin.

Dhe, po ashtu, kur nxënësi të jetë gati të pranojë të vërtetën, atëherë ky libër i vogël do t'i vijë atij ose asaj. I tillë është Ligji.

Parimi Hermetik i shkakut dhe pasojës, në aspektin e tij të Ligjit të Tërheqjes, do të bashkojë buzë dhe veshë së bashku - nxënësin dhe librin në shoqëri. Le të jetë e tillë!

KAPITULLI 2

SHTATË PARIMET HERMETIKE

"Parimet e së Vërtetës janë Shtatë; ai që i njeh këto, me kuptueshmëri, posedon Çelësin Magjik përpara prekjes së të cilës hapen të gjitha Dyert e Tempullit." -Kybalion

Shtatë Parimet Hermetike, mbi të cilat bazohet e gjithë Filozofia Hermetike, janë si më poshtë:

1. **Parimi i Mentalizmit.**
2. **Parimi i Korrespondencës.**
3. **Parimi i Vibracionit.**
4. **Parimi i Polaritetit.**
5. **Parimi i Ritmit.**
6. **Parimi i Shkakut dhe Pasojës.**
7. **Parimi i Gjinisë.**

Këto Shtatë Parime do të diskutohen dhe shpjegohen ndërsa vazhdojmë me këto mësime. Një shpjegim i shkurtër e secilës, megjithatë, mund të jepet gjithashtu në këtë pikë.

1. Parimi i Mentalizmit

"GJITHÇKA ËSHTË MËNDJE; Universi është Mental." -Kybalion

Ky Parim mishëron të vërtetën se "Gjithçka është Mëndje". Ajo shpjegon se GJITHËSIA (e cila është Realiteti Substancial që qëndron në themel të të gjitha manifestimeve dhe paraqitjeve të jashtme që ne i njohim nën termat e "Universit Material"; "Fenomenet e Jetës"; "Materia"; "Energjia"; dhe, me pak

fjalë, gjithçka që është e dukshme për shqisat tona materiale) është SHPIRT e cila në vetvete është e PANJOHUR dhe e PAPËRCAKTUESHME, por që mund të konsiderohet dhe mendohet si NJË MËNDJE E GJALLË, UNIVERSALE, E PAFUND.

Ajo gjithashtu shpjegon se e gjithë bota ose universi fenomenal është thjesht një Krijim Mendor i GJITHËSISË, që i nënshtrohet Ligjeve të Gjërave të Krijuara dhe se universi, si një i tërë, dhe në pjesët ose njësitë e tij, ka ekzistencën e tij në mëndjen e GJITHËSISË, në të cilën Mëndje ne "jetojmë, lëvizim dhe kemi qënien tonë". Ky Parim, duke vendosur Natyrën Mendore të Universit, shpjegon lehtësisht të gjitha dukuritë e ndryshme mendore dhe psikike që zënë një pjesë kaq të madhe të vëmëndjes së publikut dhe që, pa një shpjegim të tillë, janë të pakuptueshme dhe kundërshtojnë trajtimin shkencor. Një kuptim i këtij Parimi madhështor Hermetik të Mentalizmit i mundëson individit të kuptojë me lehtësi ligjet e Universit Mendor dhe të zbatojë të njëjtën gjë për mirëqënien dhe përparimin e tij. Studentit Hermetik i mundësohet të zbatojë me inteligjencë Ligjet e mëdha Mendore, në vënd që t'i përdorë ato në mënyrë të rastësishme. Me çelësin Master në posedimin e tij, studenti mund të hapë dyert e shumta të tempullit mendor dhe psikik të dijes dhe të hyjë në të lirisht dhe me inteligjencë. Ky Parim shpjegon natyrën e vërtetë të "Energjisë", "Fuqisë" dhe "Materies" dhe pse dhe si të gjitha këto janë në varësi të Zotërimit të Mëndjes. Një nga mjeshtrit e vjetër Hermetikë shkroi shumë kohë më parë: "Ai që e kupton të vërtetën e Natyrës Mendore të Universit është i përparuar mirë në Rrugën e Mjeshtërisë". Dhe këto fjalë janë po aq të vërteta sot sa në kohën kur ato u shkruan për herë të parë. Pa këtë çelës Master, Mjeshtëria është e pamundur dhe studenti troket kot në dyert e shumta të Tempullit.

2. Parimi i Korrespondencës

"Si lart, ashtu edhe poshtë; si poshtë, poashtu lart." -Kybalion

Ky Parim mishëron të vërtetën se ka gjithmonë një Korrespondencë midis ligjeve dhe dukurive të planeve të ndryshme të Qënies dhe Jetës. Aksioma e vjetër Hermetike fillonte me këto fjalë: "Si lart, ashtu edhe poshtë; si poshtë, poashtu lart". Dhe kuptimi i këtij Parimi i jep dikujt mjetin për të zgjidhur shumë paradokse të errëta dhe sekrete të fshehura të Natyrës. Atje ka plane përtej njohurive tona, por kur ne zbatojmë Parimin e Korrespondencës për to, ne jemi në gjëndje të kuptojmë shumë gjëra që përndryshe do të ishin të panjohura për ne.

Ky Parim është i zbatimit dhe i manifestimit universal, në plane të ndryshme të universit material, mendor dhe shpirtëror - është një Ligj Universal. Hermetistët e lashtë e konsideronin këtë Parim si një nga instrumentet mendore më të rëndësishme me anë të të cilit njeriu ishte në gjëndje të largonte pengesat që fshihnin nga pamja të Panjohurën. Përdorimi i saj madje e hoqi mënjanë vellon e Isis në atë masë saqë mund të kapej një pamje e fytyrës së perëndeshës. Ashtu si njohja e Parimeve të Gjeometrisë i mundëson njeriut të masë diejt e largëta dhe lëvizjet e tyre, ndërsa është ulur në observatorin e tij, po ashtu njohja e Parimit të Korrespondencës i mundëson njeriut të arsyetojë me inteligjencë nga e Njohura në të Panjohurën. Duke studiuar monadën, ai e kupton kryeëngjëllin.

3. Parimi i Vibracionit

"Asgjë nuk pushon; gjithçka lëviz; gjithçka vibron." -Kybalion

Ky Parim mishëron të vërtetën se "çdo gjë është në lëvizje"; "gjithçka vibron"; "asgjë nuk është në qetësi"; fakte të cilat Shkenca Moderne i miraton dhe të cilat çdo zbulim i ri shkencor tenton t'i verifikojë. E megjithatë ky Parim Hermetik u shpall mijëra vjet më parë, nga Mjeshtrit e Egjiptit të Lashtë. Ky Parim shpjegon se ndryshimet midis manifestimeve të ndryshme të Lëndës, Energjisë, Mëndjes, madje edhe Shpirtit, rrjedhin kryesisht nga ritmet e ndryshme të Vibracionit. Nga GJITHËSIA, që është Shpirti i Pastër, deri te forma më e rëndë e Materies, të gjitha janë në vibrim -- sa më i lartë të jetë

vibracioni, aq më i lartë është pozicioni në shkallë. Vibracioni i Shpirtit është në një shkallë kaq të pafundme intensiteti dhe shpejtësie saqë është praktikisht në qetësi - ashtu si një rrotë që lëviz me shpejtësi duket të jetë e palëvizshme. Dhe në anën tjetër të shkallës, ka forma bruto të materies, vibracionet e të cilave janë aq të ulëta sa duken në qetësi. Midis këtyre poleve, ka miliona e miliona shkallë të ndryshme vibrimesh. Nga trupi dhe elektroni, atomi dhe molekula, te botët dhe universet, gjithçka është në lëvizje vibruese. Kjo është gjithashtu e vërtetë në planet e energjisë dhe forcës (të cilat janë veçse shkallë të ndryshme vibracionesh); dhe gjithashtu në planin mendor (gjëndjet e të cilave varen nga vibracionet); dhe madje edhe në planet shpirtërore.

Kuptimi i këtij Parimi, me formulat e duhura, u mundëson studentëve Hermetikë të kontrollojnë vibracionet e tyre mendore si dhe të të tjerëve. Mjeshtrit gjithashtu e zbatojnë këtë Parim për pushtimin e fenomeneve natyrore, në mënyra të ndryshme. “Ai që kupton Parimin e Vibrimit, ka kapur skeptrin e pushtetit”, thotë një nga shkrimtarët e vjetër.

4. Parimi i Polaritetit

> "Gjithçka është dualiste; çdo gjë ka pole; çdo gjë ka çiftin e të kundërtave të saj; të ngjashme dhe të pangjashme janë të njëjta; të kundërtat janë identike në natyrë, por të ndryshme në shkallë; ekstremet takohen; të gjitha të vërtetat janë vetëm gjysmë të vërteta; të gjitha paradokset mund të pajtohen " **-Kybalion**

Ky Parim mishëron të vërtetën se "çdo gjë është e dyfishtë"; "çdo gjë ka dy pole"; "Çdo gjë ka çiftin e të kundërtave të saj", të gjitha këto ishin aksioma të vjetra hermetike. Ajo shpjegon paradokset e vjetra, që kanë hutuar kaq shumë, të cilat janë thënë si më poshtë: "Teza dhe antiteza janë identike në natyrë, por të ndryshme në shkallë"; "të kundërtat janë të njëjta, ato ndryshojnë vetëm në shkallë"; "çiftet e të kundërtave mund të pajtohen"; "ekstremet takohen"; "gjithçka është dhe nuk është, në të njëjtën kohë"; "të gjitha të vërtetat janë vetëm gjysmë të vërteta"; "çdo e vërtetë është gjysmë e rreme"; "ka dy anë për

çdo gjë", etj., etj., etj. Ajo shpjegon se në çdo gjë ka dy pole, ose aspekte të kundërta, dhe se "të kundërtat" janë në të vërtetë vetëm dy ekstremet e së njëjtës gjë, me shumë gradë të ndryshme mes tyre. Për të ilustruar: Nxehtësia dhe Ftohtësia, megjithëse "të kundërta", janë në të vërtetë e njëjta gjë, dallimet përbëhen thjesht nga shkallët e së njëjtës gjë. Vëre termometrin tënd dhe shiko nëse mund të zbulosh se ku "nxehtësia" përfundon dhe "ftohja" fillon! Nuk ka gjë të tillë si "nxehtësi absolute" ose "ftohje absolute" - dy termat "nxehtë" dhe "ftohtë" thjesht tregojnë shkallë të ndryshme të së njëjtës gjë, dhe se "e njëjta gjë" që manifestohet si "nxehtë" dhe "ftohtë" është thjesht një formë, larmia dhe shpejtësia e vibracioneve.

Pra, "nxehtë" dhe "ftohtë" janë thjesht "dy polet" e asaj që ne e quajmë "Të Nxehtë" - dhe fenomenet që shoqërojnë atë janë manifestime të Parimit të Polaritetit. I njëjti Parim manifestohet në rastin e "Dritës dhe Errësirës", që janë e njëjta gjë, ndryshimi përbëhet nga shkallë të ndryshme midis dy poleve të fenomeneve. Ku mbaron "errësira" dhe fillon "drita"? Cili është ndryshimi midis "të madhes dhe të voglës"? Midis "e fortë dhe e butë"? Mes "Bardhë e Zi"? Mes "të mprehtës dhe të mpirës"? Mes "zhurmës dhe qetësisë"? Mes "Lartë dhe Poshtë"? Mes "pozitives dhe negatives"? Parimi i Polaritetit shpjegon këto paradokse dhe asnjë Parim tjetër nuk mund ta zëvendësojë atë. I njëjti Parim vepron në Planin Mendor. Le të marrim një shembull radikal dhe ekstrem - atë të "Dashurisë dhe Urrejtjes", dy gjëndje mendore në dukje krejtësisht të ndryshme. E megjithatë ka shkallë të urrejtjes dhe shkallë të dashurisë, dhe një pikë të mesme në të cilën ne përdorim termat "Pëlqim" ose "mospëlqim" ose "asnjërën", të cilat i nënshtrohen njëra-tjetrës aq gradualisht sa ndonjëherë jemi në humbje të dimë nëse "na pëlqen" apo "nuk pëlqen" ose "asnjërën". Dhe të gjitha janë thjesht shkallë të së njëjtës gjë, pasi do ta shohësh nëse do të mendosh vetëm një moment. Dhe, më shumë se kjo (dhe e konsideruar me më shumë rëndësi nga hermetistët), është e mundur të ndryshohen vibracionet e Urrejtjes në vibracione të Dashurisë, në mëndjen e vetes, dhe në mëndjet e të tjerëve. Shumë prej jush, që i lexoni këto rreshta, kanë pasur përvoja personale të kalimit të shpejtë të pavullnetshëm nga Dashuria në Urrejtje, dhe e kundërta, në rastin tënd dhe të tjerëve. Prandaj, ti do të kuptosh mundësinë e kësaj të realizohet me përdorimin e Vullnetit, me anë të formulave Hermetike.

"E mira dhe e keqja" nuk janë veçse polet e së njëjtës gjë, dhe Hermetisti kupton artin e shndërrimit të së keqes në të mirë, me anë të një zbatimi të Parimit të Polaritetit.

Me pak fjalë, "Arti i polarizimit" bëhet një fazë e "Alkimisë Mendore" e njohur dhe e praktikuar nga Mjeshtrat Hermetikë të lashtë dhe modernë. Një kuptim i Parimit do t'i mundësojë dikujt të ndryshojë polaritetin e tij, si dhe atë të të tjerëve, nëse ai do t'i kushtojë kohën dhe studimin e nevojshëm për të zotëruar artin.

5. Parimi i Ritmit

> "Gjithçka rrjedh, jashtë dhe brënda; çdo gjë ka baticat e saj; të gjitha gjërat ngrihen dhe bien; lëkundja e lavjerrësit shfaqet në gjithçka; masa e lëkundjes në të djathtë është masa e lëkundjes në të majtë; ritmi kompenson." **-Kybalion**

Ky Parim mishëron të vërtetën se në çdo gjë manifestohet një lëvizje e matur, andej-këtej; një rrjedhë dhe hyrje; një lëkundje prapa dhe përpara; një lëvizje e ngjashme me lavjerrësin; një baticë e zbaticë; një baticë e lartë dhe e ulët; ndërmjet dy poleve që ekzistojnë në përputhje me Parimin e Polaritetit të përshkruar pak më parë. Gjithmonë ka një veprim dhe një reagim; një përparim dhe një tërheqje; një ngritje dhe një fundosje. Kjo është në punët e Universit, diejve, botëve, njerëzve, kafshëve, mëndjes, energjisë dhe materies. Ky ligj manifestohet në krijimin dhe shkatërrimin e botëve; në ngritjen dhe rënien e kombeve; në jetën e të gjitha gjërave; dhe së fundi në gjëndjet mendore të Njeriut (dhe pikërisht me këtë të fundit Hermetistët e shohin më të rëndësishëm kuptimin e Parimit). Hermetistët e kanë kuptuar këtë Parim, duke gjetur zbatimin e saj universal, dhe kanë zbuluar gjithashtu mjete të caktuara për të kapërcyer efektet e saj në vetvete me përdorimin e formulave dhe metodave të përshtatshme. Ata zbatojnë Ligjin Mendor të Neutralizimit. Ata nuk mund ta anulojnë Parimin, ose ta bëjnë atë të ndërpresë funksionimin e saj, por ata kanë mësuar se si t'i shpëtojnë efekteve të saj mbi veten e tyre në

një shkallë të caktuar në varësi të Zotërimit të Parimit. Ata kanë mësuar se si ta PERDORIN atë, në vënd që të PËRDOREN nga ajo. Në këtë dhe metoda të ngjashme, konsiston Arti i Hermetistëve. Mjeshtri i Hermetikës polarizon veten në pikën në të cilën ai dëshiron të pushojë, dhe më pas neutralizon lëkundjen ritmike të lavjerrësit që do të priret ta çonte atë në polin tjetër. Të gjithë individët që kanë arritur një shkallë të vetë-zotërimit e bëjnë këtë në një shkallë të caktuar, pak a shumë në mënyrë të pavetëdijshme, por Mjeshtri e bën këtë me vetëdije dhe me përdorimin e vullnetit të tij dhe arrin një shkallë gatishmërie dhe qëndrueshmërie mendore pothuajse e pamundur të besohet nga ana e masave që lëvizin mbrapa dhe përpara si një lavjerrës. Ky Parim dhe ai i Polaritetit janë studiuar nga afër nga Hermetistët, dhe metodat e kundërveprimit, neutralizimit, dhe duke i PËRDORUR ato formojnë një pjesë të rëndësishme të Alkimisë Mendore Hermetike.

6. Parimi i Shkakut dhe Pasojës

> "Çdo Shkak ka Efektin e saj; çdo Efekt ka Shkakun e saj; çdo gjë ndodh në akord me Ligjin; Rastësia është veçse një emër për Ligjin kur nuk njihet; ka shumë plane shkakësie, por asgjë nuk i shpëton Ligjit." -**Kybalion**

Ky Parim mishëron faktin se ka një Shkak për çdo Pasojë; një Efekt nga çdo Shkak. Ajo shpjegon se: “Gjithçka ndodh në akord me Ligjin”; se asgjë asnjëherë nuk "thjesht ndodh"; se nuk ka gjë të tillë si Rastësi; se ndërsa atje ka plane të ndryshme të Shkakut dhe Efektit, planet më të larta dominojnë ato më të ulëta, ende asgjë nuk i shpëton plotësisht Ligjit. Hermetistët e kuptojnë artin dhe metodat e ngritjes mbi planin e zakonshëm të Shkakut dhe Efektit, në një shkallë të caktuar, dhe duke u ngritur mendërisht në një plan më të lartë ata bëhen Shkaktarë në vënd të Pasojave. Masat e njerëzve mbarten me veten, të bindur ndaj mjedisit; vullnetet dhe dëshirat e të tjerëve më të fortë se të vetat; trashëgimia; sugjerimi; dhe të tjera shkaqe të jashtme që i lëvizin ata si pengje në Tabelën e Shahut të Jetës. Por Mjeshtrat, duke u ngritur në planin e lartë, dominojnë gjëndjet e veta, karakteret, cilësitë dhe fuqitë e veta, si dhe

mjedisin që i rrethon ata, dhe bëhen Lëvizës në vënd të ushtarit. Ata ndihmojnë për të LUAJTUR LOJËN E JETËS, në vënd që të luhen dhe të lëvizen nga vullnetet përreth nga të tjera dëshira dhe mjedisi. Ata PËRDORIN Parimin në vënd që të jenë mjetet e saj. Mjeshtrit i binden Shkakësisë së planeve më të larta, por ata ndihmojnë për të Sunduar në planin e tyre. Në këtë deklaratë është përmbledhur një pasuri e njohurive hermetike – lëre atë të lexojë që mundet.

7. Parimi i Gjinisë

> "Gjinia është në gjithçka; çdo gjë ka Parimet e saj Mashkullore dhe Femërore; Gjinia manifestohet në të gjitha planet." - **Kybalion**

Ky Parim mishëron të vërtetën se GJINIA manifestohet në çdo gjë -- Parimet Mashkullore dhe Femërore gjithmonë në punë. Kjo është e vërtetë jo vetëm për planin fizik, por edhe për planin mendor dhe madje edhe për atë shpirtëror. Në planin fizik, Parimi manifestohet si SEKS, në planin më të lartë merr forma më të larta, por Parimi është gjithmonë i njëjtë. Asnjë krijim, fizik, mendor apo shpirtëror, nuk është i mundur pa këtë Parim. Kuptimi i ligjeve të saj do të hedhë dritë mbi shumë çështje që ka hutuar mëndjet e njerëzve. Parimi i Gjinisë funksionon gjithmonë në drejtim të gjenerimit, rigjenerimit dhe krijimit. Çdo gjë, dhe çdo person, përmban dy Elementet ose Parimet, ose këtë Parim madhështor, brënda tij, atij ose asaj. Çdo send Mashkullor ka edhe elementin Femëror; çdo Femër përmban edhe Parimin Mashkullor. Nëse do të kuptoni filozofinë e Krijimit Mendor dhe Shpirtëror, Gjenerimit dhe Rigjenerimit, duhet ta kuptoni dhe studioni këtë Parim Hermetik. Ajo përmban zgjidhjen e shumë mistereve të Jetës. Iu paralajmërojmë se ky Parim nuk ka asnjë referencë për teoritë, mësimet dhe praktikat e shumta epshore të ulëta, shkatërruese dhe poshtëruese, të cilat mësohen me tituj fantastikë dhe që janë një prostitucion i parimit madhështor natyror të Gjinisë. Të tilla ringjallje bazë të formave të lashta famëkeqe të falicizmit priren të shkatërrojnë mëndjen, trupin dhe shpirtin, dhe Filozofia Hermetike ka dhënë

kurdoherë notën paralajmëruese kundër këtyre mësimeve të degraduara që priren drejt epshit, shthurjes dhe shtrembërimit të parimeve të Natyrës. Nëse kërkon mësime të tilla, duhet të shkosh diku tjetër për to - Hermetizmi nuk përmban asgjë për ty në këtë drejtim. Për të pastërtit, të gjitha gjërat janë të pastra; për bazën, të gjitha gjërat janë bazë.

KAPITULLI 3

SHNDËRRIMI MENDOR

"Mëndja (si edhe metalet dhe elementët) mund të shndërrohet, nga një gjëndje në tjetrën; shkallë në shkallë; gjëndje në gjëndje; pol në pol; vibrim në vibrim. Shndërrimi i Vërtetë Hermetik është një Art Mental." -Kybalion

Siç kemi thënë, Hermetistët ishin alkimistët, astrologët dhe psikologët origjinalë, Hermesi duke qënë themeluesi i këtyre shkollave të mendimit. Nga astrologjia është rritur astronomia moderne; nga alkimia është rritur kimia moderne; nga psikologjia mistike është rritur psikologjia moderne e shkollave. Por nuk duhet të supozohet se të lashtët ishin injorantë për atë që shkollat moderne supozojnë se janë pronë e tyre ekskluzive dhe e veçantë. Të dhënat e gdhëndura në gurët e Egjiptit të Lashtë tregojnë përfundimisht se të lashtët kishin një njohuri të plotë gjithëpërfshirëse të astronomisë, vetë ndërtimi i piramidave tregon lidhjen midis projektimit të tyre dhe studimit të shkencës astronomike. Ata nuk ishin as injorantë për Kiminë, sepse fragmentet e shkrimeve të lashta tregojnë se ata ishin të njohur me vetitë kimike të gjërave; në fakt, teoritë e lashta në lidhje me fizikën po verifikohen ngadalë nga zbulimet më të fundit të shkencës moderne, veçanërisht ato që kanë të bëjnë me përbërjen e materies. As nuk duhet të supozohet se ata ishin të paditur për të ashtuquajturat zbulime moderne në psikologji - përkundrazi, Egjiptianët ishin veçanërisht të aftë në shkencën e Psikologjisë, veçanërisht në degët që shkollat moderne i shpërfillin, por të cilat, megjithatë, po zbulohen nën emrin e "shkencës psikike", e cila po i huton psikologët e sotëm dhe i bën ata të pranojnë me ngurrim se "në fund të fundit mund të ketë diçka në të".

E vërteta është se nën kiminë materiale, astronominë dhe psikologjinë (d.m.th., psikologjinë në fazën e saj të "veprimit të trurit"), të lashtët zotëronin një njohuri të astronomisë transcendentale, të quajtur astrologji; të kimisë

transcendentale, e quajtur alkimi; të psikologjisë transcendentale, e quajtur psikologji mistike. Ata zotëronin Njohurinë e Brëndshme si dhe Njohurinë e Jashtme, vetëm kjo e fundit zotërohet nga shkencëtarët modernë. Midis shumë degëve sekrete të njohurisë që zotëronin Hermetistët, ishte ajo e njohur si Shndërrimi Mental, që përbën temën e këtij mësimi.

"Shndërrim" është një term që zakonisht përdoret për të përcaktuar artin e lashtë të shndërrimit të metaleve - veçanërisht të metaleve bazë në ar. Fjala "Shndërrim" do të thotë "të ndryshosh nga një natyrë, formë ose substancë, në një tjetër; të transformosh". Dhe në përputhje me rrethanat, "Shndërrimi Mental" nënkupton artin e ndryshimit dhe transformimit të gjëndjeve, formave dhe kushteve mendore në të tjera. Kështu që ti mund të shohësh se Shndërrimi Mental është "Arti i Kimisë Mentale", nëse të pëlqen termi - një formë Mistike e Psikologjisë praktike.

Por kjo do të thotë shumë më tepër se sa duket në sipërfaqe. Transmutacioni, Alkimia ose Kimia në Planin Mendor është mjaft e rëndësishme në efektet e saj, me siguri, dhe nëse arti do të ndalej atje, do të ishte ende një nga degët më të rëndësishme të studimit të njohura për njeriun. Por ky është vetëm fillimi. Le të shohim pse!

I pari nga Shtatë Parimet Hermetike është Parimi i Mentalizmit, aksioma e të cilës është "GJITHËSIA është Mëndja; Universi është Mendor", që do të thotë se Realiteti themelor i Universit është Mëndja; dhe vetë Universi është Mendor - domethënë "ekzistues në mëndjen e GJITHËSISË". Ne do ta shqyrtojmë këtë Parim në mësimet pasuese, por le të shohim efektin e parimit nëse supozohet se ai është i vërtetë.

Nëse Universi është Mendor në natyrën e tij, atëherë Shndërrimi Mental duhet të jetë arti i NDRYSHIMIT TË KUSHTEVE TË UNIVERSIT, përgjatë vijave të Materies, Forcës dhe mëndjes. Pra, ti e sheh, se Shndërrimi Mental është me të vërtetë "Magjia" e së cilës të lashtët; shkrimtarët kishin aq shumë për të thënë në veprat e tyre mistike dhe për të cilat ata dhanë kaq pak udhëzime praktike. Nëse Gjithçka është Mendore, atëherë arti që mundëson

shndërrimin e kushteve mendore duhet ta bëjë Mjeshtrin kontrollues të kushteve materiale, si dhe të atyre që zakonisht quhen "mendore".

Në fakt, askush përveç Alkimistëve Mental të avancuar nuk ka qenë në gjëndje të arrijë shkallën e fuqisë së nevojshme për të kontrolluar kushtet fizike më të rënda, siç është kontrolli i elementeve të Natyrës; prodhimin ose ndërprerjen e stuhive; prodhimin dhe ndërprerjen e tërmeteve dhe dukurive të tjera të mëdha fizike.

Por që njerëz të tillë kanë ekzistuar dhe ekzistojnë sot, është një çështje e besimit të sinqertë për të gjithë okultistët e përparuar të të gjitha shkollave. Që Mjeshtrat ekzistojnë, dhe i kanë këto fuqi, mësuesit më të mirë i sigurojnë studentët e tyre, pasi kanë pasur përvoja që i justifikojnë ata në besime dhe deklarata të tilla. Këta Mjeshtra nuk bëjnë ekspozita publike të fuqive të tyre, por kërkojnë izolim nga turmat e njerëzve, me qëllim që të punojnë më mirë në Rrugën e Arritjes. Ne e përmëndim ekzistencën e tyre, në këtë pikë, thjesht për të tërhequr vëmëndjen tënde në faktin se fuqia e tyre është tërësisht Mendore dhe vepron përgjatë linjave të Transmutimit Mendor më të lartë, nën Parimin Hermetik të Mentalizmit.

"Universi është Mendor" -**Kybalion**

Por studentët dhe Hermetistët e shkallës më të ulët se Mjeshtrit - Nismëtarët dhe Mësuesit - janë në gjëndje të punojnë lirisht përgjatë Planit Mental, në Shndërrimin Mendor. Në fakt të gjitha ato që ne i quajmë "dukuri psikike"; "ndikime mendore"; "shkenca mendore"; "dukuri të reja të mendimit" etj., operojnë në të njëjtat linja të përgjithshme, sepse ka vetëm një parim të përfshirë, pavarësisht se me çfarë emri quhen fenomenet.

Studenti dhe praktikuesi i Shndërrimit Mendor punon në Planin Mendor, duke i shndërruar kushtet mendore, gjëndjet etj, në të tjera, sipas formulave të ndryshme, pak a shumë efikase. "Trajtime", "pohime", "mohime" etj, të shkollave të shkencës mendore nuk janë veçse formula, shpesh krejt të

papërsosura dhe jo-shkencore, të Artit Hermetik. Shumica e praktikuesve modernë janë mjaft injorantë në krahasim me mjeshtrit e lashtë, sepse atyre u mungon njohuria themelore mbi të cilën bazohet puna.

Jo vetëm që gjëndjet mendore, etj., të vetvetes mund të ndryshohen ose shndërrohen me metoda hermetike; por edhe gjëndjet e të tjerëve mund të, dhe janë, transformuar vazhdimisht në të njëjtën mënyrë, zakonisht në mënyrë të pavetëdijshme, por shpesh me vetëdije nga disa që kuptojnë ligjet dhe parimet, në rastet kur njerëzit e prekur nuk janë të informuar për parimet e vetëmbrojtjes.

Dhe më shumë se kjo, siç e dinë shumë studentë dhe praktikues të shkencës mendore moderne, çdo gjëndje materiale në varësi të mëndjes së njerëzve të tjerë mund të ndryshohet ose shndërrohet në përputhje me dëshirën, vullnetin dhe "trajtimet" e zellshme të personit që dëshiron kushte të ndryshuara të jetës. Publiku është aq përgjithësisht i informuar në lidhje me këto gjëra aktualisht, saqë ne nuk e konsiderojmë të nevojshme të përmëndim të njëjtën gjë më gjatë, qëllimi ynë në këtë pikë është thjesht të tregojmë Parimin Hermetik dhe Artin që qëndron në themel të të gjitha këtyre formave të ndryshme të praktikës, e mira dhe e keqja, sepse forca mund të përdoret në drejtime të kundërta sipas Parimeve Hermetike të Polaritetit.

Në këtë libër të vogël ne do të paraqesim parimet bazë të Shndërrimit Mendor, që të gjithë ata që lexojnë të mund të kuptojnë Parimet Themelore, dhe kështu të zotërojnë Çelësin Kryesor që do të hapë dyert e shumta të Parimit të Polaritetit.

Tani do të vazhdojmë me shqyrtimin e të parës nga Shtatë Parimet Hermetike - Parimin e Mentalizmit, në të cilin shpjegohet e vërteta se "GJITHÇKA është Mëndje; Universi është Mendor", sipas fjalëve të Kybalion. Kërkojmë vëmëndjen dhe studimin e kujdesshëm të këtij Parimi madhështor nga studentët tanë, sepse ai është me të vërtetë Parimi Bazë i gjithë Filozofisë Hermetike dhe i Artit Hermetik të Shndërrimit Mendor.

KAPITULLI 4

GJITHËSIA

"Nën, dhe prapa së, Universit të Kohës, Hapësirës dhe Ndryshimit, gjëndet gjithmonë Realiteti Substancial - E Vërteta Foundamentale." -Kybalion

"Substancë" do të thotë: "ajo që qëndron në themel të të gjitha manifestimeve të jashtme; esenca; realiteti thelbësor; gjëja në vetvete", etj. "Substanciale" do të thotë: "aktualisht duke ekzistuar; të qënit element esencial; të qënit real", etj. "Realitet" do të thotë: "gjëndja e të qënit real; e vërtetë, e qëndrueshme; e vlefshme; fikse; e përhershme; aktuale", etj.

Nën dhe pas të gjitha paraqitjeve ose manifestimeve të jashtme, duhet të ketë gjithmonë një Realitet Substancial. Ky është Ligji. Njeriu duke marrë parasysh Universin, njësia e së cilës ai është, nuk sheh gjë tjetër veçse ndryshim në materie, forca dhe gjëndje mendore. Ai sheh se asgjë nuk ËSHTË në të vërtetë, por se gjithçka po BËHET dhe po NDRYSHON. Asgjë nuk qëndron pa lëvizur – gjithçka po lind, rritet, vdes - në momentin që një gjë arrin lartësinë e saj, ajo fillon të bjerë - ligji i ritmit është në veprim të vazhdueshëm - nuk ka realitet, cilësi të qëndrueshme, qëndrueshmëri apo përmbajtje në asgjë - asgjë nuk është e përhershme përveç Ndryshimit. Ai i sheh të gjitha gjërat të evoluojnë nga gjëra të tjera, dhe duke u zgjidhur në të tjera gjëra- veprim dhe reagim konstant; hyrja dhe dalja; ndërtimi dhe shëmbja; krijimi dhe shkatërrimi; lindja, rritja dhe vdekja. Asgjë nuk zgjat veç Ndryshimit. Dhe nëse ai është një njeri që mendon, ai e kupton se të gjitha këto gjëra në ndryshim nuk duhet të jenë veçse dukje ose manifestime të jashtme të një Fuqie Themelore - të një Realiteti Substancial.

Të gjithë mendimtarët, në të gjitha vëndet dhe në të gjitha kohërat, kanë marrë domosdoshmërinë e postulimit të ekzistencës së këtij Realiteti Substancial. Të

gjitha filozofitë e denja për këtë emër janë bazuar në këtë mendim. Njerëzit i kanë dhënë këtij Realiteti Substancial shumë emra - disa e kanë quajtur atë me termin Hyjni (nën shumë tituj). Të tjerë e kanë quajtur "Energjia e Pafund dhe e Përjetshme", të tjerë janë përpjekur ta quajnë "Materie" - por të gjithë e kanë pranuar ekzistencën e tij. Është e vetëkuptueshme se nuk ka nevojë për argument.

Në këto mësime ne kemi ndjekur shëmbullin e disa prej mendimtarëve më të mëdhenj të botës, të lashtë dhe modernë - Mjeshtrit Hermetikë - dhe e kemi quajtur këtë Fuqi Themelore - këtë Realitet Substancial - me emrin Hermetik "GJITHËSIA", të cilin term ne e konsiderojmë si më gjithëpërfshirësin nga shumë termat e përdorur nga Njeriu për ATË që tejkalon emrat dhe termat.

Ne pranojmë dhe mësojmë pikëpamjen e mendimtarëve të mëdhenj Hermetikë të të gjitha kohërave, si dhe të atyre shpirtrave të ndriçuar që kanë arritur nivele më të larta të qënies, të cilët të dy pohojnë se natyra e brëndshme e GJITHËSISË është e PANJOHUR. Kjo duhet të jetë kështu, sepse asgjë nga vetë GJITHËSIA nuk mund të kuptojë natyrën dhe qënien e saj.

Hermetistët besojnë dhe mësojnë se GJITHËSIA, "në vetvete", është dhe duhet të jetë gjithmonë e PANJOHUR. Ata i konsiderojnë të gjitha teoritë, hamëndjet dhe spekulimet e teologëve dhe metafizikanëve në lidhje me natyrën e brëndshme të GJITHËSISË, si vetëm përpjekjet fëmijërore të mëndjeve të vdekshme për të kuptuar sekretin e Pafundësisë. Përpjekje të tilla kanë dështuar gjithmonë dhe do të dështojnë gjithmonë, nga vetë natyra e detyrës.

Ai që ndjek kërkime të tilla udhëton rreth e rrotull në labirintin e mendimit, derisa humbet nga çdo arsyetim, veprim ose sjellje e arsyeshme dhe është krejtësisht i papërshtatshëm për punën e jetës. Ai është si ketri që vrapon furishëm rreth e rrotull rrotës së rutinës së kafazit të tij, duke udhëtuar gjithnjë e megjithatë duke mos arritur askund - në fund një i burgosur ende, dhe duke qëndruar pikërisht aty ku filloi.

Dhe akoma më mëndjemëdhenj janë ata që përpiqen t'i atribuojnë GJITHËSISË personalitetin, cilësitë, vetitë, karakteristikat dhe atributet e tyre, duke i atribuar GJITHËSISË emocionet, ndjenjat dhe karakteristikat njerëzore, madje deri në cilësitë më të vogla të njerëzimit, si p.sh. xhelozia, ndjeshmëria ndaj lajkave dhe lavdërimeve, dëshira për oferta dhe adhurime dhe të gjitha mbijetesat e tjera nga ditët e fëmijërisë së rracës. Ide të tilla nuk janë të denja për burrat dhe gratë e rritur, dhe po hidhen me shpejtësi.

(Në këtë pikë, mund të jetë e duhur për mua të deklaroj se ne bëjmë një dallim midis fesë dhe teologjisë - midis filozofisë dhe metafizikës. Feja, për ne, do të thotë ai realizim intuitiv i ekzistencës së GJITHËSISË, dhe marrëdhënies së dikujt me të; ndërsa Teologjia nënkupton përpjekjet e njerëzve për t'i atribuar personalitetin, cilësitë dhe karakteristikat e saj; teoritë e tyre në lidhje me çështjet, vullnetin, dëshirat, planet dhe dizenjimet e saj, si dhe marrjen e detyrës së "ndërmjetësve" midis tyre GJITHËSISË dhe njerëzve. Filozofia, për ne, do të thotë hetim pas njohjes së gjërave të ditura dhe të mendueshme; ndërsa metafizika nënkupton përpjekjen për ta çuar hetimin mbi dhe përtej kufijve dhe në rajone të panjohura dhe të pamendueshme, dhe me të njëjtën tendencë si ajo e Teologjisë. Dhe rrjedhimisht, si Feja ashtu edhe Filozofia nënkuptojnë për ne gjëra që kanë rrënjë në Realitet, ndërsa Teologjia dhe Metafizika duken si kallamishte të thyera, të rrënjosura në rërat e gjalla të injorancës dhe që nuk japin asgjë tjetër veç mosbesimit. Mbështetje e pasigurt për mëndjen ose shpirtin e Njeriut. Ne nuk insistojmë që studentët tanë t'i pranojnë këto përkufizime - ne i përmëndim ato thjesht për të treguar pozicionin tonë. Sidoqoftë, në këto mësime ti do të dëgjosh shumë pak për Teologjinë dhe Metafizikën.)

Por ndërkohë që natyra esenciale e GJITHËSISË është e Paditur, ka disa të vërteta të lidhura me ekzistencën e saj, të cilat mëndja njerëzore e gjen veten të detyruar t'i pranojë. Dhe një ekzaminim i këtyre raporteve përbën një subjekt të duhur hetimi, veçanërisht pasi ato pajtohen me raportet e të iluminuarit në planet më të larta. Dhe tani iu ftojmë në këtë hetim.

"AJO që është e Vërteta Foundamentale - Realiteti Substancial - është përtej emërtimit të vërtetë, por të URTËT e quajnë atë GJITHËSI." -Kybalion

"Në esencën e saj, GJITHËSIA është e PANJOHUR." -Kybalion

"Por, raporti i Arsyes duhet pritur me mikpritje, dhe të trajtohet me respekt." -Kybalion

Arsyetimi njerëzor, raportet e së cilës duhet t'i pranojmë për aq kohë sa mendojmë, na informon si më poshtë në lidhje me GJITHËSINË, dhe kjo pa u përpjekur të heqim vellon e Paditshmërisë:

(1) GJITHËSIA duhet të jetë GJITHÇKA QË NË VËRTETË ËSHTË. Nuk mund të ekzistojë asgjë jashtë GJITHËSISË, përndryshe GJITHËSIA nuk do të ishte GJITHËSI.

(2) GJITHËSIA duhet të jetë e PAFUNDME, sepse nuk ka asgjë tjetër për të përcaktuar, mbyllur, limituar, lidhur; ose kufizuar GJITHËSINË. Ajo duhet të jetë e Pafundme në Kohë, ose e PËRJETSHME, - duhet të ketë ekzistuar gjithmonë vazhdimisht, sepse nuk ka asgjë tjetër që ta ketë krijuar ndonjëherë, dhe diçka nuk mund të evoluojë kurrë nga asgjëja, dhe nëse do të ishte ndonjëherë "e paqtë", madje edhe për një moment, nuk do të "ishte" tani, - duhet të ekzistojë vazhdimisht përgjithmonë, sepse nuk ka asgjë për ta shkatërruar dhe nuk mund "të mos jetë", qoftë edhe për një moment, sepse diçka nuk mund të bëhet kurrë asgjë. Ajo duhet të jetë e Pafund në Hapësirë - duhet të jetë Kudo, sepse nuk ka vënd jashtë GJITHËSISË - nuk mund të jetë ndryshe veçse e vazhdueshme në Hapësirë, pa pushim, ndërprerje, ndarje ose ndërhyrje, sepse nuk ka asgjë për të ndërprerë, ndarë, apo ndërhyrë në vazhdimësinë e saj, dhe asgjë me të cilën të "plotësosh boshllëqet". Ajo duhet të jetë e Pafundme në Fuqi, ose Absolute, sepse nuk ka asgjë që ta limitojë, kufizojë, frenojë, lidhë, shqetësojë ose kushtëzojë atë -- ajo nuk i nënshtrohet asnjë Fuqie tjetër, sepse nuk ka një tjetër Fuqi.

(3) GJITHËSIA duhet të jetë E PANDRYSHUESHME, ose jo subjekt i ndryshimit në natyrën e saj reale, sepse nuk ka asgjë për të punuar ndryshime mbi të, asgjë në të cilën ajo mund të ndryshonte, as nga e cila mund të kishte ndryshuar. Asaj nuk mund t'i shtohet dhe as t'i zbritet nga; as duke u ngritur e as pakësuar; as duke u bërë më madhështore apo më e vogël në asnjë aspekt cfarëdoqoftë. Ajo duhet të ketë qenë gjithmonë, dhe duhet që gjithmonë të mbetet, pikërisht ajo që është tani – GJITHËSI -- nuk ka qënë kurrë, tani nuk është, dhe asnjëherë nuk do të jetë, dicka tjetër në të cilën ajo mund të ndryshojë.

GJITHËSIA duke qënë e Pafund, Absolute, e Përjetshme dhe e Pandryshueshme duhet të ndjekë se çdo gjë e fundme, e ndryshueshme, e përkohshme dhe e kushtëzuar nuk mund të jetë GJITHËSIA. Dhe për aq sa nuk ka asgjë jashtë GJITHËSISË, në Realitet, atëherë çfarëdo dhe cdo gjë e tillë e fundme duhet të jetë si Asgjë në Realitet. Tani mos u mjegullo, as mos u tremb - ne nuk po përpiqemi të të çojmë në fushën e Shkencës së Krishterë nën mbulesën e Filozofisë Hermetike. Ekziston një pajtim i kësaj gjëndjeje në dukje kontradiktore. Ji i durueshëm, do ta arrijmë atë në kohë.

Ne shohim rreth nesh atë që quhet "Materie", e cila formon themelin fizik për të gjitha format. A është GJITHËSIA thjesht Materie? Aspak! Materia nuk mund të manifestojë Jetën ose Mëndjen, dhe ndërsa Jeta dhe Mëndja manifestohen në Univers, GJITHËSIA nuk mund të jetë Materie, sepse asgjë nuk ngrihet më lart se burimi i saj - asgjë asnjëherë nuk manifestohet në pasojë që nuk është në shkak - asgjë nuk është evoluar si pasojë që nuk përfshihet si paraardhëse. Dhe më pas Shkenca Moderne na informon se në të vërtetë nuk ekziston diçka e tillë si Materia - që ajo që ne e quajmë Materie është thjesht "forcë ose energji e ndërprerë", domethënë, energji ose forcë me një shkallë të ulët vibracioni. Siç ka thënë një shkrimtar i kohëve të fundit "Materia është shkrirë në Mister". Edhe Shkenca Materiale e ka braktisur teorinë e Materies, dhe tani mbështetet në bazën e "Energjisë".

Atëherë; është GJITHËSIA thjesht Energji apo Forcë? Jo Energji apo Forcë siç materialistët i përdorin termat, sepse energjia dhe forca e tyre janë të

verbëra, gjëra mekanike, bosh nga Jeta apo Mëndja. Jeta dhe Mëndja nuk mund të evoluojnë kurrë nga Energjia apo Forca e verbër, për arsyen e dhënë pak më parë: "Asgjë nuk mund të ngrihet më lart se burimi i saj - asgjë nuk zhvillohet nëse nuk përfshihet - asgjë nuk shfaqet në efekt, përveçse nëse ajo është në shkak. Dhe kështu GJITHËSIA nuk mund të jetë thjesht Energji apo Forcë, sepse, nëse do të ishte, atëherë nuk do të kishte gjëra të tilla si Jeta dhe Mëndja në ekzistencë, dhe ne dimë më mirë se kaq, sepse ne jemi Gjallë dhe po përdorim mëndjen për të marrë parasysh pikërisht këtë pyetje, dhe po kështu edhe ata që pretendojnë se Energjia ose Forca është Gjithçka.

Çfarë ka atëherë më lartë se Materia ose Energjia që ne e dimë se është ekzistuese në Univers? JETA DHE MËNDJA! Jeta dhe Mendja në të gjitha shkallët e tyre të ndryshme të shpalosjes! "Atëherë," pyet ti, "a do të thuash se GJITHËSIA është JETA dhe MËNDJA?" Po! dhe Jo! është përgjigja jonë. Dhe nëse me Jetë dhe Mëndje ti do të thoje ne siç ne të varfërit e vegjël i njohim ato, ne themi Jo! GJITHËSIA nuk është ajo! "Por çfarë lloj Jete dhe Mëndje do të thuash?" ti pyet.

Përgjigja është "MËNDJE E GJALLË", aq sa më e lartë se ajo që të vdekshmit e njohin me ato fjalë, pasi Jeta dhe Mëndja janë më të larta se forcat mekanike, ose materia - MËNDJE E GJALLË E PAFUNDME sic krahasohet me "Jetën dhe Mëndjen" e fundme. Ne nënkuptojmë atë që shpirtrat e ndriçuar nënkuptojnë kur shqiptojnë me nderim fjalën: "SHPIRT!"

" GJITHËSIA " është Mëndja e Gjallë e Pafundme - Të Ndriçuarit e quajnë atë SHPIRT!

KAPITULLI 5

UNIVERSI MENDOR

"Universi është Mendor - i mbajtur në Mëndjen e GJITHËSISË." -Kybalion

GJITHËSIA është SHPIRT! Por çfarë është Shpirti? Kësaj pyetjeje nuk mund t'i jepet përgjigje, për arsye se përkufizimi i saj është praktikisht ai i GJITHËSISË, i cili nuk mund të shpjegohet apo përkufizohet. Shpirti është thjesht një emër që njerëzit i japin konceptit më të lartë të Mëndjes së Gjallë të Pafundme - do të thotë "Esenca e Vërtetë" - do të thotë Mëndje e Gjallë, aq superiore në Jetë dhe Mendje sic ne i njohim ato, pasi këto të fundit janë superiore ndaj Energjisë dhe Materies mekanike. Shpirti e kapërcen kuptimin tonë, dhe ne e përdorim termin thjesht që të mund të mendojmë ose flasim për GJITHËSINË. Për qëllime të mendimit dhe të kuptuarit, ne jemi të justifikuar të mendojmë për Shpirtin si Mëndje e Gjallë e Pafundme, në të njëjtën kohë duke pranuar se nuk mund ta kuptojmë plotësisht atë. Ne ose duhet ta bëjmë këtë ose të ndalojmë së menduari fare për këtë çështje.

Le të vazhdojmë tani me një shqyrtim të natyrës së Universit, në tërësi dhe në pjesët e tij. Çfarë është Universi? Ne kemi parë se nuk mund të ketë asgjë jashtë GJITHËSISË. Atëherë a është Universi GJITHËSIA? Jo, kjo nuk mund të jetë, sepse Universi duket se përbëhet nga SHUMË, dhe po ndryshon vazhdimisht, dhe në mënyra të tjera nuk përputhet me idetë që ne jemi të detyruar të pranojmë në lidhje me GJITHËSINË, siç u tha në mësimin tonë të fundit. Atëherë nëse Universi nuk është GJITHËSIA, atëherë ai duhet të jetë Asgjë - i tillë është përfundimi i pashmangshëm i mëndjes në mendimin e parë. Por kjo nuk do të kënaqë pyetjen, sepse ne jemi të ndjeshëm për ekzistencën e Universit. Atëherë nëse Universi nuk është as GJITHËSIA, as Asgjë, çfarë mund të jetë ai? Le ta shqyrtojmë këtë pyetje.

Nëse Universi ekziston në fund të fundit, ose duket se ekziston, ai duhet të rrjedhë në një farë mënyre nga GJITHËSIA -- ai duhet të jetë një krijim i GJITHËSISË. Por pasi diçka nuk mund të vijë kurrë nga hiçi, nga çfarë mund ta kishte krijuar GJITHËSIA atë? Disa filozofë i janë përgjigjur kësaj pyetjeje duke thënë se GJITHËSIA krijoi Universin nga vetvetja - domethënë nga qënia dhe substanca e GJITHËSISË. Por kjo nuk do të bëjë, sepse GJITHËSIA nuk mund të zbritet, as të ndahet, siç e kemi parë, dhe përsëri nëse është kështu, a nuk do të ishte e vetëdijshme secila grimcë në univers për qënien e GJITHËSISË së saj -- GJITHËSIA nuk mund të humbasë njohurinë e saj për veten, as të bëhet në të vërtetë një atom, apo forcë e verbër, apo gjallesë e ulët. Disa njerëz, me të vërtetë, duke kuptuar se GJITHËSIA është me të vërtetë GJITHËSI, dhe gjithashtu duke pranuar se ata, njerëzit, ekzistonin, kanë nxituar në përfundimin se ata dhe GJITHËSIA ishin identik, dhe ata e kanë mbushur ajrin me thirrjet "UNË JAM ZOTI," për argëtimin e turmës dhe pikëllimin e të urtëve. Pretendimi i korpuskulës se: "Unë jam Njeriu!" do të ishte modeste në krahasim.

Por, çfarë është në të vërtetë Universi, nëse nuk është GJITHËSIA, ende e pa krijuar nga GJITHËSIA që ndau veten në fragmente? Çfarë tjetër mund të jetë - nga çfarë tjetër mund të bëhet? Kjo është pyetja madhështore. Le ta shqyrtojmë me kujdes. Këtu zbulojmë se këtu na vjen në ndihmë "Parimi i Korrespondencës" (shih Mësimin I.). Aksioma e vjetër Hermetike, "Si lart poashtu edhe poshtë", mund të vihet në përdorim në këtë pikë. Le të përpiqemi të marrim një paraqitje të shkurtër të funksionimit në planet më të larta duke i ekzaminuar ato vetë. Parimi i Korrespondencës duhet të zbatohet për këtë, si dhe për probleme të tjera.

Le të shohim! Në planin e tij të qënies, si krijon Njeriu? Epo, së pari, ai mund të krijojë duke bërë diçka nga materialet e jashtme. Por kjo nuk do të ndodhë, sepse nuk ka materiale jashtë GJITHËSISË me të cilat ai mund të krijojë. Epo, atëherë, së dyti, Njeriu pro-krijon ose riprodhon llojin e tij me anë të procesit të lindjes, i cili është vetë-shumëzimi i realizuar duke transferuar një pjesë të substancës së tij tek pasardhësit e tij. Por kjo nuk do bëjë, sepse GJITHËSIA nuk mund të transferojë ose zbresë një pjesë të vetes, as nuk

mund të riprodhojë ose shumëzojë veten - në radhë të parë do të kishte një marrje tej, dhe në rastin e dytë një shumëzim ose shtim në GJITHËSI, të dyja mendimet janë një absurditet. A nuk ka asnjë mënyrë të tretë në të cilën njeriu krijon? Po, ka - ai KRIJON MENDËRISHT! Dhe duke bërë këtë, ai nuk përdor materiale të jashtme, as nuk riprodhon veten, dhe megjithatë Shpirti i tij përshkon Krijimin Mendor.

Duke ndjekur Parimin e Korrespondencës, ne jemi të justifikuar të konsiderojmë se GJITHËSIA krijon Universin MENDËRISHT, në një mënyrë të ngjashme me procesin ku Njeriu krijon Imazhe Mendore. Dhe, këtu është ku raporti i Arsyes përputhet pikërisht me raportin e të Iluminuarve, siç shihet nga mësimet dhe shkrimet e tyre. Të tilla janë mësimet e Të Mëncurve. I tillë ishte Mësimi i Hermesit.

GJITHËSIA nuk mund të krijojë në asnjë mënyrë tjetër përveçse mendërisht, pa përdorur as material (dhe nuk ka asnjë për t'u përdorur), ose ndryshe duke riprodhuar veten (gjë që është gjithashtu e pamundur). Nuk ka shpëtim nga ky përfundim i Arsyes, i cili, siç thamë, pajtohet me mësimet më të larta të të Iluminuarve. Ashtu si ti, student, mund të krijosh një Univers tëndin në mentalitetin tënd, po ashtu GJITHËSIA krijon Universe në Mentalitetin e saj. Por Universi yt është krijimi mendor i një Mëndjeje të Fundme, ndërsa ai i GJITHËSISË është krijimi i një Pafundësie. Të dy janë të ngjashëm në lloj, por pafundësisht të ndryshëm në shkallë. Ne do të shqyrtojmë më nga afër procesin e krijimit dhe manifestimit ndërsa vazhdojmë. Por kjo është pika që duhet të fiksosh në mëndjen tënde në këtë fazë: Universi, DHE GJITHÇKA QË AI PËRMBAN, ËSHTË NJË KRIJIM MENDOR I GJITHËSISË. Vërtet, GJITHÇKA ËSHTË MËNDJE!

> "GJITHËSIA krijon në Mëndjen e saj të Pafundme Universe të panumërta, të cilat ekzistojnë për epoka të tëra Kohore - dhe megjithatë, për GJITHËSINË, krijimi, zhvillimi, rënia dhe vdekja e një milion Universesh është si koha e hapjes së një syri." - **Kybalion**

"Mëndja e Pafundme e GJITHËSISË është mitra e Universeve." - Kybalion

Parimi i Gjinisë (shih Mësimin I. dhe mësimet e tjera për të ndjekur) manifestohet në të gjitha planet e jetës, mendore materiale dhe shpirtërore. Por, siç e kemi thënë më parë, "Gjinia" nuk do të thotë "Seks", seksi është thjesht një manifestim material i gjinisë. "Gjinia" do të thotë "ngjashmëria me gjeneratën ose krijimin". Dhe sa herë që gjenerohet ose krijohet diçka, në çdo plan, Parimi i Gjinisë duhet të manifestohet. Dhe kjo është e vërtetë edhe në krijimin e Universeve.

Tani mos nxito në përfundimin se ne po mësojmë se ekziston një Zot ose Krijues mashkull dhe femër. Kjo ide është thjesht një shtrembërim i mësimeve të lashta mbi këtë temë. Mësimi i vërtetë është se GJITHËSIA, në vetvete, është mbi gjininë, siç është mbi çdo Ligj tjetër, duke përfshirë ato të Kohës dhe Hapësirës. Është ligji nga i cili rrjedhin ligjet dhe nuk u nënshtrohet atyre. Por kur GJITHËSIA shfaqet në planin e gjenerimit ose krijimit, atëherë ajo vepron sipas Ligjit dhe Parimit, sepse po lëviz në një plan më të ulët të Qënies. Dhe rrjedhimisht ajo manifeston Parimin e Gjinisë, në aspektin e saj mashkullor dhe femëror, në Planin Mendor, natyrisht.

Kjo ide mund të duket befasuese për disa prej jush që e dëgjoni këtë për herë të parë, por ju të gjithë e keni pranuar atë në mënyrë pasive në konceptet tuaja të përditshme. Ju flisni për Atësinë e Zotit, dhe Mëmën e Natyrës - të Zotit, Atit Hyjnor dhe Natyrës Nënë Universale - dhe kështu e keni pranuar instinktivisht Parimin e Gjinisë në Univers. A nuk është kjo kështu?

Por, mësimi Hermetik nuk nënkupton një dualitet të vërtetë - GJITHËSIA është NJË - Dy Aspektet janë thjesht aspekte të manifestimit. Mësimi është se Parimi Mashkullor i manifestuar nga GJITHËSIA qëndron, në një farë mënyre, veçmas krijimit aktual mendor të Universit. Ajo e projekton Vullnetin e saj drejt Parimit Femëror (i cili mund të quhet "Natyra") ku kjo e fundit fillon punën e vërtetë të evolucionit të Universit, nga "qëndrat e

thjeshta të veprimtarisë" në njeriun, dhe më pas dhe akoma më lart, të gjitha sipas Ligjeve të Natyrës të vendosura dhe të zbatuara me vendosmëri. Nëse preferon figurat e vjetra të mendimit, mund të mendosh për Parimin Mashkullor si ZOT, Atë, dhe për Parimin Femëror si NATYRA, Nënën Universale, nga mitra e së cilës kanë lindur të gjitha gjërat. Kjo është më shumë se një figurë e thjeshtë poetike e të folurit - është një ide e procesit aktual të krijimit të Universit. Por gjithmonë mbaj mënd, se GJITHËSIA është vetëm Një, dhe se në mëndjen e saj të pafundme Universi gjenerohet, krijohet dhe ekziston.

Mund të të ndihmojmë të marrësh idenë e duhur, nëse do të zbatosh Ligjin e Korrespondencës për veten dhe mëndjen tënde. Ti e di se pjesa Jote që ti e quan "Unë", në njëfarë kuptimi, qëndron veçmas dhe dëshmon krijimin e Imazheve mendore në mëndjen tënde. Pjesa e mëndjes tënde në të cilën gjenerimi mendor realizohet mund të quhet "Mua" në dallim nga "Unë" e cila qëndron veçmas dhe dëshmon dhe shqyrton mendimet, idetë dhe imazhet e "Mua". "Si lart, ashtu edhe poshtë", mbaj mënd, dhe dukuritë e një plani mund të përdoren për të zgjidhur gjëegjëzat e planeve më të larta ose më të ulëta.

A është çudi që Ti, fëmija, ndjen atë nderim instinktiv për GJITHËSINË, të cilën ndjenjë ne e quajmë "fe" - atë respekt dhe nderim për MËNDJEN E ATIT? A është çudi që, kur ti shqyrton veprat dhe mrekullitë e Natyrës, të pushtohesh nga një ndjenjë e fuqishme që i ka rrënjët larg në qënien tënde të brëndshme? Është MËNDJA E NËNËS së cilës po e shtyp nga afër, si një foshnjë në gji.

Mos bëj gabim të supozosh se bota e vogël që sheh rreth teje - Toka, e cila është thjesht një kokërr pluhuri në Univers - është vetë Universi. Ka miliona e miliona botë të tilla, dhe më të mëdha. Dhe ka miliona miliona Universe të tilla në ekzistencë në brëndësi Mëndjes së Pafundme të GJITHËSISË. Dhe madje edhe në sistemin tonë të vogël diellor ka rajone dhe plane të jetës shumë më të larta se yni, dhe qëniet në krahasim me të cilat ne të vdekshmit e kufizuar-me-tokën jemi si format e gjalla të jetës që banojnë në shtratin e oqeanit kur krahasohen me Njeriun. Ka qënie me fuqi dhe atribute më të larta sesa Njeriu

ka ëndërruar ndonjëherë që perënditë zotërojnë. E megjithatë këto qënie kanë qenë dikur si ty, dhe akoma më të ulëta - dhe ti do të jesh njësoj si ata, dhe akoma më lart, në kohë, sepse i tillë është Fati i Njeriut siç raportohet nga të Iluminuarit.

Dhe Vdekja nuk është e vërtetë, madje edhe në kuptimin Relativ - është veçse Lindja e një jete të re - dhe Ti do të vazhdosh, e vazhdosh, e vazhdosh, në plane më të larta e akoma më të larta të jetës, për shekuj me shekuj të kohës. Universi është shtëpia jote, dhe ti do të eksplorosh gjurmët e tij më të largëta përpara fundit të Kohës. Ti je duke banuar në Mëndjen e Pafundme të GJITHËSISË, dhe mundësitë e tua janë të pafundme, si në kohë ashtu edhe në hapësirë. Dhe në fund të Ciklit Madhështor të Eonëve, kur GJITHËSIA do të tërheqë në vete të gjitha krijimet e saj - ti do të shkosh me kënaqësi sepse atëherë do të jesh në gjëndje të njohësh të Gjithë Të Vërtetën e të qënit Një me GJITHËSINË. I tillë është raporti i të Iluminuarve - atyre që kanë avancuar mirë përgjatë Shtegut.

Dhe, ndërkohë, pusho e qetë dhe në paqe - ti je e sigurt dhe e mbrojtur nga Fuqia e Pafundme e MËNDJES ATË-NËNË.

> "Brenda mëndjes Atë-Nënë, fëmijët e vdekshëm janë në shtëpi." **-Kybalion**

> "Nuk ka asnjë që është pa baba, as pa nënë në Univers." **-Kybalion**

KAPITULLI 6

PARADOKSI HYJNOR

> "Gjysmë të mënçurit, duke njohur jorealitetin krahasues të Universit, imagjinojnë se mund të kundërshtojnë Ligjet e tij - të tillë janë budallenjtë e kotë dhe mëndjemëdhenj, dhe ata thyhen nga shkëmbinjtë dhe copëtohen nga elementët për shkak të marrëzisë së tyre. Të mëncurit e vërtetë, duke ditur natyrën e universit, përdorin Ligjin kundër ligjeve; më i larti kundër të ulëtit; dhe me anë të Artit të Alkimisë shndërrojnë atë që është e padëshirueshme në atë që është e denjë, dhe kështu triumfojnë. Mjeshtëria nuk konsiston në ëndrrat, vizionet anormale dhe përfytyrimet ose jetën fantastike, por në përdorimin e forcave më të larta kundër më të ulëtave - duke ikur nga dhimbjet e planeve më të ulëta dhe duke vibruar në ato më të larta. Shndërrimi, jo mohimi mëndjemadh, është arma e Mjeshtrit." - Kybalion

Ky është Paradoksi i Universit, që rezulton nga Parimi i Polaritetit i cili manifestohet kur GJITHËSIA fillon të krijohet – vëri veshin sepse ai tregon dallimin midis gjysmëurtësisë dhe urtësisë. Ndërsa për GJITHËSINË E PAFUNDIME, Universi, Ligjet e tij, Fuqitë e tij, Jeta e tij, Fenomenet e tij, janë si gjërat e dëshmuara në gjëndjen e Meditimit ose Ëndrrës; megjithatë për gjithçka që është e Fundme, Universi duhet të trajtohet si Real, dhe jeta, dhe veprimi dhe mendimi, duhet të bazohen në të, në përputhje me rrethanat, edhe pse me një kuptim gjithnjë të së Vërtetës së Lartë. Secili sipas planit dhe ligjeve të veta. Nëse GJITHËSIA do të imagjinonte se Universi ishte vërtet Realitet, atëherë mjerë Universi, sepse atëherë nuk do të kishte shpëtim nga më i ulëti në më të lartin, hyjnorin - atëherë Universi do të bëhej një pike fikse dhe përparimi do të bëhej i pamundur. Dhe nëse njeriu, për shkak të gjysmë urtësisë, vepron dhe jeton dhe e mendon Universin thjesht si një ëndërr (të

ngjashme me ëndrrat e tij të fundme), atëherë ai me të vërtetë bëhet kështu për të, dhe si një që ecën në gjumë ai pengohet gjithnjë përreth dhe rrotull në një rreth, duke mos bërë asnjë përparim, dhe duke u detyruar në një zgjim më në fund për shkak të rënies së tij të mavijosur dhe gjakderdhjes mbi Ligjet Natyrore të cilat ai i shpërfilli. Mbaje mëndjen te Ylli, por lëri sytë të shikojnë hapat e tu, që të mos biesh në baltë për shkak të shikimit tënd lart. Kujto Paradoksin Hyjnor, që ndërsa Universi NUK ËSHTË, prapë AI ËSHTË. Mos harro gjithmonë Dy polet e së Vërtetës, Absoluten dhe Relativen. Kujdes nga Gjysmë të Vërtetat.

Ajo që Hermetistët e njohin si "Ligji i Paradoksit" është një aspekt i Parimit të Polaritetit. Shkrimet Hermetike janë të mbushura me referenca për shfaqjen e Paradoksit në shqyrtimin e problemeve të Jetës dhe Qënies. Mësuesit vazhdimisht paralajmërojnë nxënësit e tyre kundër gabimit të mospërfilljes së "anës tjetër" të çdo pyetjeje. Dhe paralajmërimet e tyre i drejtohen veçanërisht problemeve të Absolutes dhe Relatives, të cilat i hutojnë të gjithë studentët e filozofisë dhe që bëjnë që kaq shumë njerëz të mendojnë dhe të veprojnë në kundërshtim me atë që përgjithësisht njihet si "kuptim praktik". Dhe ne i paralajmërojmë të gjithë studentët që të jenë të sigurt se ata do ta kuptojnë Paradoksin Hyjnor të Absolutes dhe Relatives, që të mos ngatërrohen në baltën e Gjysmë të Vërtetës. Me këtë në funksion është shkruar ky mësim i veçantë. Lexoje me kujdes!

Mendimi i parë që i vjen njeriut që mendon pasi kupton të vërtetën se Universi është një Krijim Mendor i GJITHËSISË, është se Universi dhe gjithçka që ai përmban është thjesht një iluzion; një jorealitet; kundër së cilës ide revoltohen instinktet e tij. Por kjo, si të gjitha të vërtetat e tjera të mëdha, duhet të konsiderohet si nga pikëpamja Absolute ashtu edhe nga ajo Relative. Nga pikëpamja Absolute, natyrisht, Universi është në natyrën e një iluzioni, një ëndrre, një fantazmagorie, në krahasim me GJITHËSINË në vetvete. Ne e njohim këtë edhe në këndvështrimin tonë të zakonshëm, sepse ne flasim për botën si "një shfaqje kalimtare" që vjen dhe shkon, lind dhe vdes - sepse elementi i përhershmërisë dhe ndryshimit, fundshmërisë dhe

paqëndrueshmërisë, duhet të jetë gjithmonë i lidhur me idenë e një universi të krijuar kur është në kontrast me idenë e GJITHËSISË, pavarësisht se cilat mund të jenë bindjet tona në lidhje me natyrën e të dyjave. Filozofi, metafiziku, shkencëtari dhe teologu janë të gjithë dakord me këtë ide, dhe mendimi gjëndet në të gjitha format e mendimit filozofik dhe koncepteve fetare, si dhe në teoritë e shkollave përkatëse të metafizikës dhe teologjisë.

Pra, Mësimet Hermetike nuk e predikojnë josubstancialitetin e Universit në terma më të forta se ato më të familjarizuara për ty, megjithëse prezantimi i tyre i subjektit mund të duket disi më befasues. Çdo gjë që ka një fillim dhe një fund duhet të jetë, në një farë kuptimi, joreale dhe e pavërtetë, dhe Universi është nën rregull, në të gjitha shkollat e mendimit. Nga këndvështrimi Absolut, nuk ka asgjë të vërtetë përveç GJITHËSISË, pavarësisht se çfarë termash ne mund të përdorim për të menduar ose diskutuar temën.

Qoftë nëse Universi është krijuar nga Materia, apo qoftë një Krijim Mendor në Mëndjen e GJITHËSISË - ai është i paqëndrueshëm, i parezistueshëm, një gjë e kohës, hapësirës dhe ndryshimit. Ne duam që ti ta kuptosh plotësisht këtë fakt, përpara se të gjykosh konceptin Hermetik të natyrës mendore të Universit. Mendo për të gjitha konceptet e tjera dhe shiko nëse kjo nuk është e vërtetë për to.

Por këndvështrimi Absolut tregon vetëm njërën anë të figurës - ana tjetër është ajo Relative. E Vërteta Absolute është përcaktuar si "Gjërat ashtu siç mëndja e Zotit i njeh ato", ndërsa e vërteta Relative është "Gjërat sic arsyeja më e lartë e Njeriut i kupton ato". Dhe kështu ndërsa për GJITHËSINË Universi duhet të jetë joreal dhe iluzior, thjesht një ëndërr ose rezultat i meditimit, - megjithatë, për mëndjet e fundme që formojnë një pjesë të atij Universi dhe e shikojnë atë përmes aftësive të vdekshme, Universi është me të vërtetë shumë real, dhe duhet konsideruar kështu. Në njohjen e pikëpamjes Absolute, ne nuk duhet të bëjmë gabimin e injorimit ose mohimit të fakteve dhe

dukurive të Universit, ndërsa ato paraqiten në aftësitë tona të vdekshme - ne nuk jemi GJITHËSIA, mbaj mënd.

Për të marrë ilustrime të njohura, ne të gjithë e pranojmë faktin se materia "ekziston" për shqisat tona - do t'ia kalojmë keq nëse nuk e bëjmë. E megjithatë, edhe mëndjet tona të fundme e kuptojnë thënien shkencore se nuk ekziston diçka e tillë si materia nga pikëpamja shkencore - ajo që ne e quajmë Materie konsiderohet të jetë thjesht një grumbullim atomesh, të cilat ato vetë janë thjesht një grupim i njësive të forcës, të quajtura elektrone ose "ione", vibruese dhe në lëvizje të vazhdueshme rrethore. Ne godasim një gur dhe e ndiejmë ndikimin - duket se ai është i vërtetë, pavarësisht se e dimë se ai është thjesht ajo që kemi thënë më lart. Por mbaj mënd se këmba jonë, e cila ndjen ndikimin me anë të trurit tonë, është gjithashtu Materie, e përbërë kështu nga elektrone, dhe për këtë çështje kështu është edhe truri ynë. Dhe, në rastin më të mirë, nëse nuk do të ishte për shkak të Mëndjes sonë, ne nuk do ta njihnim fare këmbën ose gurin.

Dhe Përsëri, idealja e artistit ose skulptorit, të cilën ai po përpiqet ta riprodhojë në gur ose në telajo, duket shumë reale për të. Po kështu edhe personazhet në mëndjen e autorit; ose dramatatistit, të cilin ai kërkon ta shprehë në mënyrë që të tjerët t'i njohin ata. Dhe nëse kjo është e vërtetë në rastin e mëndjeve tona të fundme, cila duhet të jetë shkalla e Realitetit në Imazhet Mendore të krijuara në Mëndjen e Pafundësisë? Oh, miq, për të vdekshmit, ky Univers i Mentalitetit është me të vërtetë shumë i vërtetë - është i vetmi që mund ta njohim ndonjëherë, megjithëse ngrihemi nga plani në plan, gjithnjë e më lart në të. Për ta njohur ndryshe, vec përvojës aktuale, ne duhet të jemi GJITHËSIA vetë. Është e vërtetë se sa më lart ne të ngrihemi në shkallë - sa më afër "mëndjes së Atit" të arrijmë - aq më e dukshme bëhet natyra iluzore e gjërave të fundme, por jo derisa GJITHËSIA përfundimisht të na tërheqë në vetvete që vizioni aktual zhduket.

Pra, nuk duhet të ndalemi te veçoria e iluzionit. Përkundrazi, le të kërkojmë duke njohur natyrën reale të Universit, të kuptojmë ligjet e tij mendore dhe të përpiqemi t'i përdorim ato në efektin më të mirë në përparimin tonë lart

përgjatë jetës, ndërsa udhëtojmë nga plani në plan të qënies. Ligjet e Universit janë megjithatë "Ligjet e Hekurt" për shkak të natyrës mendore. Të gjitha, përveç GJITHËSISË, janë të lidhura prej tyre. Ajo që ndodhet në mëndjen e pafundme të GJITHËSISË është REALE në një shkallë të dytë pas vetë Realitetit që i është dhënë natyrës së GJITHËSISË.

Pra, mos u ndjeni të pasigurt ose të frikësuar - ne të gjithë mbahemi fort në MËNDJEN E PAFUNDME TË GJITHËSISË, dhe atje nuk ka asgjë për të na lënduar apo frikësuar. Nuk ka fuqi jashtë GJITHËSISË që të ndikojë tek ne. Kështu që ne mund të qëndrojmë të qetë dhe të sigurt. Ekziston një botë rehatie dhe sigurie në këtë realizim kur arrihet një herë. Pastaj "të qetë dhe paqësor ne flemë, të tundur në Djepin e Thellësive" - duke pushuar të sigurt në gjirin e Oqeanit të Mëndjes së Pafund, që është GJITHËSIA. Në GJITHËSI, me të vërtetë, "ne jetojmë, lëvizim dhe kemi qënien tonë".

Materia është megjithatë Materie për ne, ndërkohë që ne ndalemi në planin e Materies, megjithëse e dimë se është thjesht një grumbullim i "elektroneve", ose grimcave të Forcës, që vibrojnë me shpejtësi dhe rrotullohen rreth njëra-tjetrës në formimet e atomeve; atomet nga ana e tyre vibrojnë dhe rrotullohen, duke formuar molekula, të cilat nga ana e tyre formojnë masa më të mëdha të Materieve. As Materia nuk bëhet më pak Materie, kur ne ndjekim kërkimin akoma më tej, dhe mësojmë nga Mësimet Hermetike, se "Forca" e së cilës elektronet janë veçse njësi është thjesht një manifestim i Mëndjes së GJITHËSISË, dhe si çdo gjë tjetër në Univers është thjesht Mendore në natyrën e vet. Ndërsa jemi në planin e materies, ne duhet të njohim fenomenet e saj - ne mund ta kontrollojmë Materien (siç bëjnë të gjithë Mjeshtrit e shkallës më të lartë ose më të vogël), por ne e bëjmë këtë duke zbatuar forcat më të larta. Ne bëjmë një marrëzi kur përpiqemi të mohojmë ekzistencën e materies në aspektin relativ. Ne mund ta mohojmë zotërimin e saj mbi ne - dhe me të drejtë kjo - por nuk duhet të përpiqemi ta shpërfillim atë në aspektin e saj relativ, të paktën për aq kohë sa qëndrojmë në planin e saj.

As Ligjet e Natyrës nuk bëhen më pak konstante apo efektive, kur ne i dimë ato, po ashtu, të jenë thjesht krijime mendore. Ato janë në fuqi të plotë në plane të ndryshme. Ne i kapërcejmë ligjet më të ulëta, duke zbatuar ato akoma më të larta -- dhe në këtë mënyrë vetëm. Por ne nuk mund t'i shpëtojmë Ligjit ose të ngrihemi plotësisht mbi të. Asgjë përveç GJITHËSISË nuk mund t'i shpëtojë Ligjit - dhe kjo sepse GJITHËSIA është vetë LIGJ, nga e cila dalin të gjitha Ligjet. Mjeshtrit më të përparuar mund të fitojnë fuqitë që zakonisht u atribuohen perëndive të njerëzve; dhe ka grada të panumërta të qënies, në hierarkinë e madhe të jetës, qënia dhe fuqia e të cilave e kapërcen edhe atë të Mjeshtrave më të lartë midis njerëzve në një shkallë të paimagjinueshme nga të vdekshmit, por edhe Mjeshtri më i lartë dhe Qënia më e lartë, duhet t'i përulet Ligjit, dhe ji si Asgjë në syrin e GJITHËSISË. Kështu që nëse edhe këto Qënie më të larta, fuqitë e të cilave tejkalojnë edhe ato që u atribuohen nga njerëzit perëndive të tyre - nëse edhe këto janë të lidhura dhe i nënshtrohen Ligjit, atëherë imagjino supozimin e njeriut të vdekshëm, të racës dhe klasës sonë, kur ai guxon t'i konsiderojë Ligjet e Natyrës si "joreale!" vizionare dhe iluzore, sepse ai ndodh të jetë në gjëndje të kuptojë të vërtetën se Ligjet janë të natyrës Mendore, dhe thjesht Krijime Mendore të GJITHËSISË. Ato Ligje që GJITHËSIA synon të jenë Ligje të qeverisjes nuk duhet të shpërfillen ose të kundërshtohen. Për sa kohë që Universi do të zgjasë, do të qëndrojnë ato - sepse Universi ekziston në sajë të këtyre Ligjeve që formojnë kornizën e saj dhe që e mbajnë atë të bashkuar.

Parimi Hermetik i Mentalizmit, ndërsa shpjegon natyrën e vërtetë të Universit mbi parimin se gjithçka është Mendore, nuk ndryshon konceptet shkencore të Universit, Jetës ose Evolucionit. Në fakt, shkenca thjesht vërteton Mësimet Hermetike. Kjo e fundit thjesht mëson se natyra e Universit është "Mendore", ndërsa shkenca moderne ka mësuar se është "Materiale"; ose (në fund të fundit) se është "Energji" në analizën e fundit. Mësimet Hermetike nuk kanë asnjë faj për të gjetur me parimin bazë të Herbert Spencer, i cili postulon ekzistencën e një "Energjie të Pafundme dhe të Përjetshme, nga e cila rrjedhin të gjitha gjërat". Në fakt, Hermetikët vënë re në filozofinë e Spencerit deklaratën më të lartë të jashtme të funksionimit të Ligjeve Natyrore që janë shpallur ndonjëherë, dhe ata besojnë se Spenceri ka qënë një rimishërim i një filozofie

të lashtë që ka banuar në Egjiptin e lashtë mijëra vjet më parë, dhe i cili më vonë u mishërua si Heraklitus, filozof Grek që jetoi B. C. 500. Dhe ata e konsiderojnë deklaratën e tij për "Energjinë e Pafundme dhe të Përjetshme" si direkte në linjën e Mësimeve Hermetike, gjithmonë me shtimin e doktrinës së tyre se "Energjia" e tij është Energjia e Mëndjes së GJITHËSISË. Me Master-Çelësin e Filozofisë Hermetike, studenti i Spencer-it do të jetë në gjëndje të zhbllokojë shumë dyer të koncepteve të brëndshme filozofike të filozofit të madh Anglez, puna e të cilit tregon rezultatet e përgatitjes së mishërimeve të tij të mëparshme. Mësimet e tij në lidhje me Evolucionin dhe Ritmin janë pothuajse në përputhje të përsosur me Mësimet Hermetike në lidhje me Parimin e Ritmit.

Pra, studenti i Hermetikës nuk duhet të lërë mënjanë asnjë nga pikëpamjet e tij të dashura shkencore në lidhje me Universin. Gjithçka që atij i kërkohet të bëjë është të kuptojë parimin themelor " GJITHËSIA është Mëndje; Universi është Mendor - i mbajtur në mëndjen e GJITHËSISË".

Ai do të zbulojë se gjashtë nga Shtatë Parimet e tjera do të "përshtaten" në njohuritë e tij shkencore, dhe do të shërbejnë për të nxjerrë në pah pika të errëta dhe për të hedhur dritë në qoshet e errëta. Kjo nuk është për t'u çuditur, kur kuptojmë ndikimin e mendimit Hermetik të filozofëve të hershëm të Greqisë, mbi themelet e mendimit të të cilëve mbështeten kryesisht teoritë e shkencës moderne. Pranimi i Parimit të Parë Hermetik (Mentalizmi) është e vetmja pikë madhështore dallimi midis Shkencës Moderne dhe studentëve Hermetikë, dhe shkenca gradualisht po shkon drejt pozicionit Hermetik në kërkimin e saj në errësirë për një rrugëdalje nga Labirinti në të cilin ajo është endur në kërkimin e saj për Realitetin.

Qëllimi i këtij mësimi është të ngulisë në mëndjet e studentëve tanë faktin se, në të gjitha synimet dhe qëllimet, Universi dhe ligjet e tij dhe dukuritë e tij, janë po aq REALE, për aq sa Njeriu është i merakosur, ashtu siç ato do të ishin nën hipotezat e Materializmit ose Energjisë.

Sipas çdo hipoteze, Universi në aspektin e tij të jashtëm është në ndryshim, rrjedhshëm dhe kalimtar - dhe për këtë arsye i lirë nga përmbajtja dhe realiteti. Por (vëre polin tjetër të së vërtetës) nën të njëjtat hipoteza, ne jemi të detyruar të VEPROJMË DHE JETOJMË sikur gjërat kalimtare të ishin reale dhe thelbësore. Me këtë diferencë, gjithmonë, midis hipotezave të ndryshme - që sipas pikëpamjeve të vjetra Fuqia Mendore u injorua si Forcë Natyrore, ndërsa nën Mentalizëm ajo bëhet Forca më Madhështore Natyrore. Dhe ky diferencim i vetëm e revolucionon Jetën, për ata që e kuptojnë Parimin dhe ligjet dhe praktikën që rrjedhin prej saj.

Pra, më në fund, të gjithë ju studentë, kuptojeni avantazhin e Mentalizmit, dhe mësoni të njihni, përdorni dhe zbatoni ligjet që rrjedhin prej saj. Por mos iu nënshtroni tundimit që, siç Kybalion thotë, i kapërcen gjysëm të mënçurit dhe që i bën ata të hipnotizohen nga jorealiteti i dukshëm i gjërave, me pasojë që ata enden si njerëz të ëndrrave që banojnë në një botë ëndrrash, duke injoruar punën praktike dhe jetën e njeriut, me përfundimin se "ata janë të thyer kundër shkëmbinjve dhe të copëtuar nga elementët, për shkak të marrëzisë së tyre". Përkundrazi, ndiqni shembullin e të mënçurve, për të cilin pohon i njëjti autoritet, "përdorni Ligjin kundër ligjeve; më të lartën kundër më të ulëtave; dhe me anë të Artit të Alkimisë shndërroni atë që është e padëshirueshme në atë që është e denjë, dhe kështu triumfoni". Duke ndjekur autoritetin, le të shmangim gjysmë urtësinë (që është marrëzi) e cila injoron të vërtetën se: "Mjeshtëria nuk konsiston në ëndrrat, vizionet dhe imagjinatat ose jetesën fantastike, por në përdorimin e forcave më të larta kundër më të ulëtave – duke shmangur dhimbjet e planeve të poshtme dhe duke vibruar në ato më të larta." Mos harroni gjithmonë, student, se "Shndërrimi, jo mohimi mëndjemadh, është arma e Mjeshtrit". Citimet e mësipërme janë nga Kybalion dhe janë të denja për t'u përkushtuar në kujtesë nga studenti.

Ne nuk jetojmë në një botë ëndrrash, por në një Univers i cili ndonëse relativ, është real për sa i përket jetës dhe veprimeve tona. Detyra jonë në univers nuk është të mohojmë ekzistencën e tij, por të JETOJMË, duke përdorur Ligjet për t'u ngritur nga më e ulëta në më e lartën - duke jetuar, duke bërë më të mirën që ne mundemi në rrethanat që krijohen çdo ditë, dhe duke jetuar, aq

sa është e mundur, për idetë dhe idealet tona më të mëdha. Kuptimi i vërtetë i jetës nuk është i njohur për njerëzit në këtë plan nëse, në të vërtetë, për ndonjë - por autoritetet më të larta dhe vetë intuitat tona, na mësojnë se ne nuk do të gabojmë duke jetuar sipas më të mirës që kemi tek ne, aq sa është e mundur, dhe duke realizuar tendencën Universale në të njëjtin drejtim, pavarësisht nga dëshmitë e dukshme për të kundërtën. Ne jemi të gjithë në shteg - dhe rruga të çon lart, me vende të shpeshta pushimi.

Lexoni mesazhin e Kybalionit - dhe ndiqni shembullin e "të mënçurve" - duke shmangur gabimin e "gjysmë të mënçurve" që humbasin për shkak të marrëzisë së tyre.

KAPITULLI 7

"GJITHËSIA" NË GJITHÇKA

"Ndërsa Gjithçka është në GJITHËSI, është po aq e vërtetë se GJITHËSIA është në Gjithçka. Për atë që e kupton me të vërtetë këtë të vërtetë ka ardhur njohuri madhështore." -Kybalion

Sa shpesh e kanë dëgjuar shumica e njerëzve të përsëritet thënia se Hyjnia e tyre (e quajtur me shumë emra) ishte "Gjithçka në Gjithçka" dhe sa pak ata kanë dyshuar për të vërtetën e brëndshme okulte të fshehur nga këto fjalë të shqiptuara pa kujdes? Shprehja e përdorur zakonisht është një mbijetesë e Maksimit të lashtë Hermetik të cituar më sipër. Siç Kybalion thotë: "Për atë që e kupton me të vërtetë këtë të vërtetë, i ka ardhur njohuri madhështore." Dhe, duke qënë kështu, le të kërkojmë këtë të vërtetë, kuptimi i së cilës do të thotë kaq shumë. Në këtë deklaratë të së vërtetës - në këtë Maksim Hermetik - fshihet një nga të vërtetat më madhështore filozofike, shkencore dhe fetare.

Ne iu kemi dhënë Mësimin Hermetik në lidhje me Natyrën Mendore të Universit - të vërtetën se "Universi është Mendor – mbajtur në Mëndjen e GJITHËSISË". Siç Kybalion thotë, në pasazhin e cituar më sipër: "Gjithçka është në GJITHËSI". Por vini re edhe deklaratën e ndërlidhur, se: "Është po aq e vërtetë që GJITHËSIA është në GJITHËSI". Kjo deklaratë në dukje kontradiktore është e pajtueshme sipas Ligjit të Paradoksit. Për më tepër, ajo është një deklaratë e saktë Hermetike e marrëdhënieve që ekzistojnë midis GJITHËSISË dhe Universit të tij Mendor. Ne kemi parë se si "GJITHËSIA është në GJITHËSI" - tani le të shqyrtojmë aspektin tjetër të subjektit.

Mësimet Hermetike janë në kuptimin se GJITHËSIA është e pashmangshme ("e mbetur brënda; e natyrshme; banon në brëndësi") në Universin e saj dhe në çdo pjesë, grimcë, njësi ose kombinim, në brëndësi të Universit. Kjo

deklaratë zakonisht ilustrohet nga Mësuesit duke iu referuar Parimit të Korrespondencës. Mësuesi e udhëzon nxënësin të krijojë një Imazh Mendor të diçkaje, një personi, një ideje, diçkaje që ka një formë mendore, shembulli i preferuar është ai i autorit ose dramaturgut që krijon një ide për personazhet e tij; ose një piktor ose skulptor që krijon një imazh të një ideali që ai dëshiron ta shprehë me artin e tij. Në secilin rast, studenti do të zbulojë se ndërsa imazhi ka ekzistencën dhe qënien e tij, vetëm në brëndësi të mëndjes së tij, megjithatë ai, studenti, autori, dramaturgu, piktori ose skulptori, është, në njëfarë kuptimi, imanent në; duke mbetur në brëndësi; ose duke qëndruar në brëndësi të imazhit mendor gjithashtu. Me fjalë të tjera, i gjithë virtyti, jeta, shpirti, realiteti në imazhin mendor rrjedh nga "mëndja imanente" e mendimtarit. Konsideroje këtë për një moment, derisa të kapet ideja.

Për të marrë një shëmbull modern, le të themi se Otello, Lago, Hamlet, Lear, Richard III, ekzistonin thjesht në mëndjen e Shekspirit, në kohën e konceptimit apo krijimit të tyre. E megjithatë, Shekspiri ekzistonte gjithashtu brënda secilit prej këtyre personazheve, duke u dhënë atyre vitalitetin, shpirtin dhe veprimin e tyre. I kujt është "shpirti" i personazheve që ne i njohim si Micawber, Oliver Twist, Uriah Heep - është Dikens, apo secili prej këtyre personazheve ka një shpirt personal, të pavarur nga krijuesi i tyre? A ka Afërdita e Medicit, Sistine Madonna, Apollo Belvidere, shpirtra dhe realitet të tyren, apo përfaqësojnë fuqinë shpirtërore dhe mendore të krijuesve të tyre? Ligji i Paradoksit shpjegon se të dy propozimet janë të vërteta, të vështruara nga këndvështrimi i duhur. Mikawber është edhe Mikawber, por edhe Dikens. Dhe, përsëri, ndërsa Micawber mund të thuhet të jetë Dickens, megjithatë Dickens nuk është identik me Mikawber. Njeriu, si Mikawber, mund të thërrasë: "Shpirti i Krijuesit tim është i natyrshëm brënda meje - dhe megjithatë unë nuk jam AI!" Sa e ndryshme kjo nga e gjysmë vërteta tronditëse e shpallur me kaq zhurmë nga disa gjysëm të mënçur, të cilët mbushin ajrin me thirrjet e tyre të zhurmshme: "Unë jam Zoti!" Imagjino të gjorin Mikawber, ose tinëzarin Uriah Heep, duke qarë: "Unë jam Dikens"; ose disa nga turmat e ulëta në një nga dramat e Shekspirit, duke shpallur me elokuencë se: "Unë jam Shekspiri!" GJITHËSIA është në krimbin e tokës, dhe megjithatë krimbi i tokës është larg nga të qënit GJITHËSIA. Dhe ende çudia mbetet, se

megjithëse krimbi i tokës ekziston thjesht si një gjë e ulët, e krijuar dhe që ka qënien e tij vetëm në mëndjen e GJITHËSISË - megjithatë GJITHËSIA është imanente në krimbin e tokës, dhe në grimcat që shkojnë për të bërë krimbin e tokës. A mund të ketë ndonjë mister më madhështor se ky i "Gjithçka në GJITHËSI; dhe GJITHËSIA në Gjithçka?"

Studenti, sigurisht, do të kuptojë se ilustrimet e dhëna më sipër janë domosdoshmërisht të papërsosura dhe të papërshtatshme, sepse ato përfaqësojnë krijimin e imazheve mendore në mëndjet e fundme, ndërsa Universi është një krijim i Mëndjes së Pafundme - dhe ndryshimi midis dy poleve i ndan ato. E megjithatë është thjesht një çështje shkalle - i njëjti Parim është në veprim - Parimi i Korrespondencës manifestohet në secilin - "Si lart, ashtu edhe Poshtë; si Poshtë, poashtu dhe lart."

Dhe, në shkallën që Njeriu e kupton ekzistencën e Shpirtit Banues imanent në brëndësi të qënies së tij, kështu ai do të ngrihet në shkallën shpirtërore të jetës. Kjo është ajo që do të thotë zhvillimi shpirtëror - njohja, realizimi dhe shfaqja e Shpirtit në brëndësinë tonë. Përpiqu të mbash mënd këtë përkufizim të fundit - atë të zhvillimit shpirtëror. Ajo përmban të vërtetën e Fesë së Vërtetë.

Ka shumë plane të Qënies - shumë sub-plane të Jetës - shumë shkallë të ekzistencës në Univers. Dhe të gjitha varen nga avancimi i qënieve në shkallë, shkalla e së cilës pika më e ulët është lënda më e rëndë, më e larta është e ndarë vetëm nga ndarja më e hollë nga SHPIRTI i GJITHËSISË. Dhe, lart e më tej përgjatë kësaj shkalle të jetës, gjithçka po lëviz. Të gjithë janë në Shteg, fundi i së cilës është GJITHËSIA. I gjithë përparimi është një Kthim në Shtëpi. Gjithçka është Lart dhe Përpara, pavarësisht nga të gjitha paraqitjet në dukje kontradiktore. I tillë është mesazhi i të Iluminuarve.

Mësimet Hermetike në lidhje me procesin e Krijimit Mendor të Universit, janë se në fillim të Ciklit Krijues, GJITHËSIA, në aspektin e saj të Qënies, projekton Vullnetin e saj drejt aspektit të saj të "Bërjes" dhe procesi i krijimit fillon. Mësohet se procesi konsiston në uljen e Vibrimit derisa të arrihet një

shkallë shumë e ulët e energjisë vibruese, në të cilën pikë manifestohet forma më e rëndë e mundshme e Materies. Ky proces quhet faza e Involucionit, në të cilën GJITHËSIA "përfshihet" ose "mbështillet" në krijimin e saj. Ky proces besohet nga Hermetistët se ka një korrespondencë me procesin mendor të një artisti, shkrimtari ose shpikësi, i cili mbështillet aq shumë në krijimin e tij mendor sa pothuajse harron ekzistencën e tij dhe që, për atë moment, pothuajse "jeton në krijimin e tij," Nëse në vënd të "mbështillet" përdorim fjalën "rrëmbehet", ndoshta do të japim një ide më të mirë të asaj që nënkuptohet.
Kjo fazë e pavullnetshme e Krijimit ndonjëherë quhet "Zbrazje" e Energjisë Hyjnore, ashtu si gjëndja Evolucionare quhet "Tërheqje". Poli ekstrem i procesit Kreativ konsiderohet të jetë më e larguara nga GJITHËSIA, ndërsa fillimi i fazës Evolucionare konsiderohet si fillimi i lëkundjes së kthimit të lavjerrësit të Ritmit - një ide e "kthimit në shtëpi" që mbahet në të gjitha Mësimet Hermetike.

Mësimet janë se gjatë "Zbrazjes", vibracionet bëhen gjithnjë e më të ulëta derisa më në fund nxitja pushon, dhe kthimi i lëkundjes fillon. Por ka një ndryshim, se ndërsa në "Zbrazje" forcat krijuese manifestohen kompakt dhe në tërësi, megjithatë që nga fillimi i fazës evolucionare ose "Tërheqjes", atje manifestohet Ligji i Individualizimit - domethënë prirja, për t'u ndarë në Njësi të Forcës, në mënyrë që më në fund ajo që la GJITHËSINË si energji të paindividualizuar të kthehet në burimin e saj si Njësi të panumërta shumë të zhvilluara të Jetës, duke u ngritur gjithnjë e më lart në shkallë me anë të Evolucionit Fizik, Mendor dhe Shpirtëror.

Hermetistët e lashtë përdorin fjalën "Meditim" në përshkrimin e procesit të krijimit mendor të Universit në mëndjen e GJITHËSISË, fjala "sill në mëndje" gjithashtu përdoret shpesh. Por ideja e synuar duket të jetë ajo e përdorimit të Vëmëndjes Hyjnore. "Vëmëndja" është një fjalë që rrjedh nga rrënja latine, që do të thotë "të kapësh; të arrish në 'kontakt'", dhe kështu akti i vëmëndjes është në të vërtetë një "shtrirje; zgjatje" mendore e energjisë mendore, në mënyrë që ideja themelore të jetë e gatshme të kuptohet kur shqyrtojmë kuptimin e vërtetë të "Vëmëndjes".

Mësimet Hermetike në lidhje me procesin e Evolucionit janë se, GJITHËSIA, pasi ka medituar mbi fillimin e Krijimit - duke vendosur kështu themelet materiale të Universit - duke e menduar atë në ekzistencë - pastaj gradualisht zgjohet ose gjallërohet nga Meditimi i saj, dhe duke vepruar kështu fillon në manifestim procesi i Evolucionit, në planin material mendor dhe shpirtëror, radhazi dhe me rregull. Kështu fillon lëvizja lart - dhe të gjitha fillojnë të lëvizin drejt Shpirtit. Materia bëhet më pak bruto; Njësitë shfaqen në ekzistencë; kombinimet fillojnë të formohen; Jeta shfaqet dhe manifestohet në forma gjithnjë e më të larta; dhe Mëndja bëhet gjithnjë e më shumë në evidencë - vibracionet bëhen vazhdimisht më të larta. Me pak fjalë, i gjithë procesi i Evolucionit, në të gjitha fazat e tij, fillon dhe vazhdon sipas procesit të vendosur të "Ligjeve të 'Tërheqjes'". E gjithë kjo zë epoka pas epokash të kohës së njeriut, çdo eon përmban miliona vite të panumërta, por megjithatë të Iluminuarit na informojnë se i gjithë krijimi, duke përfshirë Involucionin dhe Evolucionin, e një Universi, është vetëm "si vezullimi i syrit" për GJITHËSINË. Në fund të cikleve të panumërta të epokave kohore, GJITHËSIA tërheq vëmëndjen e saj - Soditjen dhe Meditimin e saj - të Universit, sepse Puna Madhështore ka përfunduar - dhe Gjithçka tërhiqet në GJITHËSINË nga e cila ajo doli. Por Misteri i Mistereve - Shpirti i çdo shpirti nuk asgjësohet, por zgjerohet pafundësisht - e Krijuara dhe Krijuesi shkrihen. I tillë është raporti i të Iluminuarve!

Ilustrimi i mësipërm i "meditimit" dhe pasueses "zgjimit nga meditimi" i GJITHËSISË, është sigurisht një përpjekje e mësuesve për të përshkruar procesin e Pafundëm me një shëmbull të fundëm. E megjithatë: "Si Poshtë, ashtu edhe Lart". Dallimi është vetëm në shkallë. Dhe ashtu si GJITHËSIA zgjohet nga meditimi mbi Universin, ashtu edhe Njeriu (në kohë) pushon së manifestuari në Planin Material dhe tërhiqet gjithnjë e më shumë në Shpirtin Banues, e cila me të vërtetë është "Egoja Hyjnore".

Ekziston edhe një tjetër çështje për të cilën ne dëshirojmë të flasim në këtë mësim, dhe kjo është shumë afër një pushtimi të fushës Metafizike të spekulimeve, megjithëse qëllimi ynë është thjesht të tregojmë kotësinë e një spekulimi të tillë. Ne aludojmë në pyetjen që në mënyrë të pashmangshme

vjen në mëndjen e të gjithë mendimtarëve që kanë guxuar të kërkojnë të Vërtetën. Pyetja është: "PSE GJITHËSIA krijon Universe". Pyetja mund të bëhet në forma të ndryshme, por e sipërmja është thelbi i hetimit.

Njerëzit janë përpjekur shumë për t'iu përgjigjur kësaj pyetjeje, por ende nuk ka një përgjigje të denjë për atë emër. Disa kanë imagjinuar se GJITHËSIA kishte diçka për të fituar nga ajo, por kjo është absurde, sepse çfarë mund të fitonte GJITHËSIA që nuk e kishte tashmë? Të tjerë e kanë kërkuar përgjigjen në idenë se GJITHËSIA "dëshironte diçka për të dashur" dhe se të tjerat që ajo i krijoi për kënaqësi, ose zbavitje; ose për shkak se "ishte e vetmuar" ose për të shfaqur fuqinë e saj; - të gjitha shpjegimet dhe idetë foshnjore, që i përkasin periudhës fëmijërore të mendimit.

Të tjerë janë përpjekur të shpjegojnë misterin duke supozuar se GJITHËSIA e gjeti veten "të detyruar" të krijonte, për shkak të "natyrës së saj të brëndshme" - "instinktin e saj krijues". Kjo ide është para të tjerave, por pika e saj e dobët qëndron në idenë e GJITHËSISË "e detyruar" nga çdo gjë, e brëndshme apo e jashtme. Nëse "natyra e saj e brendshme" ose "instinkti krijues" e detyronte atë të bënte ndonjë gjë, atëherë "natyra e brëndshme" ose "instinkti krijues" do të ishte Absoluti, në vënd të GJITHËSISË, dhe rrjedhimisht ajo pjesë e propozimit bie. E megjithatë, GJITHËSIA krijon dhe manifeston, dhe duket se gjen një lloj kënaqësie duke e bërë këtë. Dhe është e vështirë t'i shpëtosh konkluzionit se në një farë mase të pafundme duhet të ketë atë që do të korrespondonte në një "natyrë të brëndshme" ose "instinkt krijues," te njeriu, me Dëshirën dhe Vullnetin përkatësisht të pafund. Ajo nuk mund të vepronte vecse kur Donte të Vepronte; dhe nuk do të Donte të Vepronte, përveç nëse Dëshironte të Vepronte, dhe nuk do të Dëshironte të Vepronte nëse nuk merrte njëfarë kënaqësie nga kjo. Dhe të gjitha këto gjëra do t'i përkisnin një "Natyre të Brëndshme" dhe mund të postulohen si ekzistuese sipas Ligjit të Korrespondencës. Por, gjithsesi, ne preferojmë të mendojmë për GJITHËSINË sikur ajo po vepron krejtësisht e lirë nga çdo ndikim, i brëndshëm dhe i jashtëm. Ky është problemi që qëndron në rrënjën e vështirësisë - dhe vështirësia që qëndron në rrënjën e problemit.

Në mënyrë të rreptë, nuk mund të thuhet se ka ndonjë "arsye" që GJITHËSIA të veprojë, sepse një "arsye" nënkupton një "shkak" dhe GJITHËSIA është mbi Shkakun dhe Pasojën, përveç rasteve kur ajo dëshiron të bëhet Shkak, në të cilën kohë Parimi vihet në lëvizje. Pra, e sheh, çështja është e Pamendueshme, ashtu si GJITHËSIA është e panjohshme. Ashtu siç ne themi se GJITHËSIA thjesht "ËSHTË" - kështu ne jemi të detyruar të themi se "GJITHËSIA VEPRON SEPSE AJO VEPRON." Më në fund, GJITHËSIA është Gjithë Arsye në Vete; Gjithë Ligji në Vete; I gjithë veprimi në vetvete - dhe mund të thuhet, me të vërtetë, se GJITHËSIA është Arsyeja e Vet; vet Ligji; Akti i vet - ose akoma më tej, se GJITHËSIA; Arsyeja e saj; Akti i saj; Ligji I saj; janë NJË, të gjitha duke qënë emra për të njëjtën gjë. Sipas mendimit të atyre që po të japin këto mësime të tanishme, përgjigja është e mbyllur në VETEN E BRËNDSHME të GJITHËSISË, së bashku me Sekretin e Qënies së saj. Ligji i Korrespondencës, sipas mendimit tonë, arrin vetëm në atë aspekt të GJITHËSISË, për të cilin mund të flitet si "Aspekti i TË BËRIT". Mbrapa atij aspekti është "Aspekti i QËNIES" në të cilin të gjitha Ligjet humbasin në LIGJ; të gjitha Parimet bashkohen në PARIM - dhe GJITHËSIA; PARIMI; dhe QËNIA; janë identike, NJË DHE E NJËJTË. Prandaj, spekulimet metafizike në këtë pikë janë të kota. Ne hyjmë në këtë çështje këtu, thjesht për të treguar se ne e njohim pyetjen, dhe gjithashtu absurditetin e përgjigjeve të zakonshme të metafizikës dhe teologjisë.

Si konkluzion, mund të jetë me interes për studentët tanë të mësojnë se, ndërsa disa nga mësuesit Hermetikë të lashtë dhe modernë janë prirur më tepër në drejtimin e zbatimit të Parimit të Korrespondencës në pyetje, me rezultatin e konkluzionit të "Natyrës së Brëndshme", - ende legjendat thonë se HERMESI, Madhështori, kur iu bë kjo pyetje nga nxënësit e tij të avancuar, iu përgjigj atyre duke SHTYPUR FORT BUZËT E TIJ dhe duke mos thënë asnjë fjalë, duke indikuar se NUK KISHTE ASNJË PËRGJIGJE. Por, atëherë, ai mund të ketë synuar të zbatojë aksiomën e filozofisë së tij, se: "Buzët e Urtësisë janë të mbyllura, përveç veshëve të të kuptuarit", duke besuar se edhe studentët e tij të avancuar nuk zotëronin Kuptimin që u jepte të drejtën për Mësimin. Sido që të jetë, nëse Hermesi zotëronte Sekretin, ai dështoi ta jepte atë, dhe për sa i përket botës, BUZËT E HERMESIT JANË TË MBYLLURA në lidhje me

të. Dhe aty ku Hermesi Madhështor hezitoi të fliste, cili i vdekshëm mund të guxojë të mësojë?

Por, mbaj mënd, se cilado që të jetë përgjigja për këtë problem, nëse vërtet ka një përgjigje, e vërteta mbetet se: "Ndërsa Gjithçka është në GJITHËSI, është po aq e vërtetë se GJITHËSIA është në të Gjithçka". Mësimi në këtë pikë është i theksuar. Dhe, mund të shtojmë fjalët përmbyllëse të citatit: "Për atë që e kupton vërtet këtë të vërtetë, ka ardhur njohuri madhështore."

KAPITULLI 8

PLANET E KORRESPONDENCËS

"Si lart, ashtu edhe poshtë; si poshtë, poashtu lart." - Kybalion

Parimi madhështor i Dytë Hermetik mishëron të vërtetën se ekziston një harmoni, marrëveshje, dhe korrespondencë midis disa planeve të Manifestimit, Jetës dhe Qënies. Kjo e vërtetë është një e vërtetë sepse gjithçka që përfshihet në univers buron nga i njëjti burim dhe të njëjtat ligje, parime, dhe karakteristika zbatohen për çdo njësi, ose kombinim njësish, të aktivitetit, pasi secila manifeston fenomenet e veta në vetë planin e vet.

Për qëllimin e lehtësisë së mendimit dhe studimit, Filozofia Hermetike konsideron se Universi mund të ndahet në tre klasa të mëdha fenomenesh, të njohura si Tre Plane Madhështore, përkatësisht:

1. **Plani Madhështor Fizik.**
2. **Plani Madhështor Mendor.**
3. **Plani Madhështor Shpirtëror.**

Këto ndarje janë pak a shumë artificiale dhe arbitrare, sepse e vërteta është se të tre ndarjet janë veçse shkallë ngjitëse të shkallës madhështore të Jetës, pika më e ulët e së cilës është Materia e padiferencuar dhe pika më e lartë ajo e Shpirtit. Dhe, për më tepër, Planet e ndryshme mbulohen me njëra-tjetrën, në mënyrë që asnjë ndarje e fortë dhe e shpejtë midis dukurive më të larta të Fizikes dhe asaj më të ulët të Mendores; ose midis më të lartës së Mendores dhe asaj më të ulët të Fizikes.

Shkurtimisht, Tre Planet Madhështore mund të konsiderohen si tre grupe madhështore të shkallëve të Manifestimit të Jetës. Ndërsa qëllimet e këtij libri të vogël nuk na lejojnë të hyjmë në një diskutim ose shpjegim të zgjeruar të temës së këtyre planeve të ndryshme, megjithatë ne mendojmë se është mirë të japim një përshkrim të përgjithshëm të së njëjtës në këtë pikë.

Në fillim ne mund të konsiderojmë edhe pyetjen e bërë aq shpesh nga neofiti, i cili dëshiron të informohet për kuptimin e fjalës "Plan", term i cili është përdorur shumë lirshëm dhe është shpjeguar shumë dobët në shumë vepra të fundit mbi subjektin e okultizmit. Pyetja në përgjithësi është si më poshtë: "A është një plan një vënd që ka dimensione, apo është thjesht një kondicion apo gjëndje?" Ne përgjigjemi: "Jo, jo një vënd, as dimension i zakonshëm i hapësirës; dhe megjithatë më shumë se një kondicion ose gjëndje. Mund të konsiderohet si një gjëndje ose kondicion, dhe megjithatë kondicioni ose gjëndja është një shkallë dimensioni, në një shkallë subjekt i matjes". Disi paradoksale, apo jo? Por le ta shqyrtojmë çështjen. Një "dimension", ti e di, është "një masë në një vijë të drejtë, që lidhet me masën", etj. Dimensionet e zakonshme të hapësirës janë gjatësia, gjerësia dhe lartësia, ose ndoshta gjatësia, gjerësia, lartësia, trashësia ose perimetri. Por ekziston një dimension tjetër i "gjërave të krijuara" ose "matjes në vijë të drejtë", e njohur nga okultistët dhe shkencëtarët gjithashtu, megjithëse këta të fundit nuk e kanë aplikuar ende termin "dimension" për të - dhe ky dimension i ri, i cili, meqë ra fjala, është shumë i spekuluar për "Dimensionin e Katërt", është standarti i përdorur në përcaktimin e shkallëve ose "planeve".

Ky Dimension i Katërt mund të quhet "Dimensioni i Vibracionit". Është një fakt i njohur mirë për shkencën moderne, si dhe për Hermetistët që kanë mishëruar të vërtetën në "Parimin e tyre të Tretë Hermetik", se "çdo gjë është në lëvizje; gjithçka vibron; asgjë nuk është në pushim." Nga manifestimi më i lartë, tek më i ulti, gjithçka dhe çdo gjë vibron. Jo vetëm që ato vibrojnë me shpejtësi dhe lëvizje të ndryshme, por si në drejtime të ndryshme dhe në një mënyrë të ndryshme. Shkallët e ritmit të vibracioneve përbëjnë shkallët e matjes në Shkallën e Vibrimeve - me fjalë të tjera shkallët e Dimensionit të Katërt. Dhe këto shkallë formojnë atë që okultistët e quajnë "Plane". Sa më e

lartë të jetë shkalla e ritmit të vibrimit, aq më i lartë është plani dhe aq më i lartë është manifestimi i Jetës që pushton atë plan. Kështu që ndërsa një plan nuk është "një vënd", as "një gjëndje apo kondicionim", megjithatë ai zotëron cilësi të përbashkëta për të dyja. Ne do të kemi më shumë për të thënë në lidhje me temën e shkallës së vibracioneve në mësimet tona të ardhshme, në të cilat ne do të shqyrtojmë Parimin Hermetik të Vibrimit.
Sidoqoftë, ti do të mbash mënd me mirësi se Tre Planet Madhështore nuk janë ndarje aktuale të fenomeneve të Universit, por thjesht terma arbitrare të përdorura nga Hermetistët për të ndihmuar në mendimin dhe studimin e shkallëve dhe formave të ndryshme të veprimtarisë universale dhe jetës. Atomi i materies, njësia e forcës, mëndja e njeriut dhe qënia e ark-engjëllit janë të gjitha përveçse Gradë në një shkallë, dhe të gjitha në thelb të njëjta, ndryshimi është vetëm midis një çështje shkalle, dhe ritmit të vibrimit-- të gjitha janë krijime të GJITHËSISË, dhe e kanë ekzistencën e tyre vetëm brënda Mëndjes së Pafundme të GJITHËSISË.

Hermetistët e ndajnë secilin nga Tre Planet Madhështore në Shtatë Plane Minore, dhe secila prej këtyre të fundit janë gjithashtu të sub-ndara në shtatë sub-plane, të gjitha ndarjet janë pak a shumë arbitrare, me hije në njëra-tjetrën dhe të miratuara thjesht për lehtësi të studimit dhe të mendimit shkencor.

Plani Madhështor Fizik dhe shtatë planet e tij të vogla, është ajo ndarje e fenomeneve të Universit që përfshin gjithçka që lidhet me fizikën, ose gjërat materiale, forcat dhe manifestimet. Ai përfshin të gjitha format e asaj që ne e quajmë Materie dhe të gjitha format e asaj që ne e quajmë Energji ose Forcë. Por ti duhet të mbash mënd se Filozofia Hermetike nuk e njeh Materien si një gjë në vetvete, apo që ka një ekzistencë të ndarë në mëndjen e GJITHËSISË. Mësimet thonë se materia nuk është veçse një formë e Energjisë -- që është, Energjia me një shkallë të ulët vibrimesh të një lloji të caktuar. Dhe në përputhje me rrethanat, Hermetistët e klasifikojnë Materien nën titullin e Energjisë dhe i japin asaj tre nga Shtatë Planet e Vogla të Planit Madhështor Fizik.

Këto shtatë plane të vogla fizike janë si më poshtë:

1. Plani i Materies (A)
2. Plani i Materies (B)
3. Plani i Materies (C)
4. Plani i Substancës Eterike
5. Plani i Energjisë (A)
6. Plani i Energjisë (B)
7. Plani i Energjisë (C)

Plani i Materies (A) përfshin format e materies në formën e saj solide, lëngjeve, dhe gazeve, siç njihet përgjithësisht nga tekstet shkollore të fizikës. Plani i Materies (B) përfshin disa forma më të larta dhe më delikate të materies, ekzistencën e së cilës shkenca moderne vecse tani po i njeh, dukuritë e Materies Rrezatuese, në fazat e saj të radiumit, etj., që i përkasin sub-divizioneve më të ulëta të këtij Plani të Vogël. Plani i Materies (C) përfshin forma të materies më delikate dhe më të dobëta, ekzistenca e së cilës nuk dyshohet nga shkencëtarët e zakonshëm. Plani i Substancës Eterike përfshin atë për të cilin shkenca flet si "Eteri", një substancë me një dobësi dhe elasticitet ekstrem, që përshkon të gjithë Hapësirën Universale dhe vepron si një mjet për transmetimin e valëve të energjisë, si drita, nxehtësia, elektriciteti, etj. Kjo Substancë Eterike formon një lidhje lidhëse midis Materies (e ashtuquajtura) dhe Energjisë, dhe merr pjesë në natyrën e secilës. Mësimet Hermetike, megjithatë, udhëzojnë se ky plan ka shtatë sub-divizione (siç kanë të gjithë Planet e Vegjël), dhe se në fakt ka shtatë eterë, në vënd se vecse një.

Më pas mbi Planin e Substancës Eterike vjen Plani i Energjisë (A), i cili përfshin format e zakonshme të Energjisë të njohura për shkencën, shtatë sub-planet e tij janë, përkatësisht, Nxehtësia; Drita; Magnetizmi; Energjia elektrike dhe tërheqja (përfshirë densitetin, kohezionin, afinitetin kimik, etj.) dhe disa forma të tjera të energjisë të treguara nga eksperimentet shkencore, por ende të pa emëruara apo klasifikuara. Plani i Energjisë (B) përfshin shtatë sub-plane të formave më të larta të energjisë që ende nuk janë zbuluar nga shkenca, por të cilat janë quajtur "Forcat më të imëta të natyrës" dhe të cilat

vihen në veprim në manifestimet e formave të caktuara të fenomeneve mendore, dhe me anë të të cilave fenomene të tilla bëhen të mundshme. Plani i Energjisë (C) përfshin shtatë sub-plane të energjisë aq shumë të organizuara sa që mbart shumë nga karakteristikat e "jetës", por që nuk njihen nga mëndjet e njerëzve në planin e zakonshëm të zhvillimit, duke qenë i disponueshëm për përdorim vetëm në qëniet e Planin Shpirtëror - një energji e tillë është e paimagjinueshme për njeriun e zakonshëm dhe mund të konsiderohet pothuajse si "fuqia hyjnore". Qëniet që përdorin të njëjtën gjë janë si "zota" në krahasim edhe me llojet më të larta njerëzore të njohura për ne.

Plani Madhështor Mendor përfshin ato forma të "qënieve të gjalla" të njohura për ne në jetën e zakonshme, si dhe disa forma të tjera jo aq të njohura përveç okultistit. Klasifikimi i Shtatë Planeve Mendore Minore është pak a shumë i kënaqshëm dhe arbitrar (përveçse nëse shoqërohet me shpjegime të hollësishme që janë të huaja për qëllimin e kësaj vepre të veçantë), por mund t'i përmëndim edhe ato. Ato janë si më poshtë:

1. Plani i Mëndjes Minerale
2. Plani i Mëndjes Elementare (A)
3. Plani i Mëndjes së Bimëve
4. Plani i Mëndjes Elementare (B)
5. Plani i Mëndjes së Kafshëve
6. Plani i Mëndjes Elementare (C)
7. Plani i Mëndjes Njerëzore

Plani i Mëndjes Minerale përfshin "gjëndjet ose kondicionet" e njësive ose entiteteve, ose grupeve dhe kombinimeve të tyre, të cilat gjallërojnë format e njohura për ne si "minerale, kimikate, etj". Këto entitete nuk duhet të ngatërrohen me vetë molekulat, atomet dhe trupat, këto të fundit janë thjesht trupa ose forma materiale të këtyre entiteteve, ashtu si trupi i njeriut është veçse forma e tij materiale dhe jo "vetja". Këto entitete mund të quhen "shpirtra" në një kuptim dhe janë qënie të gjalla me një shkallë të ulët zhvillimi, jete dhe mëndjeje - pak më shumë se njësitë e "energjisë së gjallë" që

përbëjnë sub-divizionet më të larta të Planit më të lartë Fizik. Mëndja mesatare në përgjithësi nuk ia atribuon zotërimin e mëndjes, shpirtit ose jetës mbretërisë minerale, por të gjithë okultistët e njohin ekzistencën e së njëjtës, dhe shkenca moderne po ecën me shpejtësi përpara drejt këndvështrimit të Hermetikës, në këtë aspekt. Molekulat, atomet dhe trupat kanë "dashuritë dhe urrejtjet" e tyre; "pëlqimet dhe mos pëlqimet"; "tërheqjet dhe zmbrapsjet", "afinitetet dhe jo afinitetet" etj., dhe disa nga mëndjet më të guximshme të shkencës moderne kanë shprehur mendimin se dëshira dhe vullneti, emocionet dhe ndjenjat e atomeve ndryshojnë vetëm në shkallë nga ato të njerëzve. Ne nuk kemi kohë apo hapësirë për të argumentuar këtë çështje këtu. Të gjithë okultistët e dinë që ajo është një fakt, dhe të tjerët u referohen disa prej punimeve më të fundit shkencore për vërtetim të jashtëm. Ekzistojnë shtatë sub-divizione të zakonshme në këtë plan.
Plani i Mëndjes Elementare (A) përfshin gjëndjen ose kondicionin dhe shkallën e zhvillimit mendor dhe jetësor të një klase entitetesh të panjohura për njeriun mesatar, por të njohura për okultistët. Ato janë të padukshme për shqisat e zakonshme të njeriut, por, megjithatë, ekzistojnë dhe luajnë rolin e tyre të Dramës së Universit. Shkalla e tyre e inteligjencës është midis asaj të entiteteve minerale dhe kimike nga njëra anë, dhe e entiteteve të mbretërisë bimore nga ana tjetër. Ka shtatë sub-divizione të këtij plani, gjithashtu.

Plani i Mëndjes së Bimëve, në shtatë sub-divizionet e tij, përfshin gjëndjet ose kondicionet e entiteteve që përbëjnë mbretëritë e botës së bimëve, fenomenet jetike dhe mendore të cilave kuptohen mjaft mirë nga një person mesatar inteligjent, shumë punime të reja dhe interesante shkencore në lidhje me "Mëndjen dhe Jetën në Bimë" janë botuar gjatë dekadës së fundit. Bimët kanë jetë, mëndje dhe "shpirt", si dhe kafshët, njeriu dhe super-njeriu.

Plani i Mëndjes Elementare (B), në shtatë sub-divizionet e tij, përfshin gjëndjet dhe kondicionet e një forme më të lartë të entiteteve "elementare" ose të padukshme, që luajnë rolin e tyre në punën e përgjithshme të Universit, mëndja dhe jeta e të cilës përbën një pjesë të shkallës midis Planit të Mëndjes Bimore dhe Planit të Mëndjes së Kafshëve, entitetet që marrin pjesë në natyrën e të dyjave.

Plani i Mëndjes së Kafshës, në shtatë sub-divizionet e tij, përfshin gjëndjet dhe kondicionet e entiteteve, qënieve, ose shpirtrave, duke gjallëruar format shtazore të jetës, të njohura për të gjithë ne. Nuk është e nevojshme të futemi në detaje në lidhje me këtë mbretëri apo plan të jetës, sepse bota e kafshëve është po aq e njohur për ne sa është kjo e jona.

Plani i Mëndjes Elementare (C), në shtatë sub-divizionet e tij, përfshin ato entitete ose qënie, të padukshme siç janë të gjitha këto forma elementare, të cilat marrin pjesë në natyrën e jetës së kafshëve dhe njerëzve në një shkallë dhe në kombinime të caktuara. Format më të larta janë gjysëm-njerëzore në inteligjencë.

Plani i Mëndjes Njerëzore, në shtatë sub-divizionet e tij, përfshin ato manifestime të jetës dhe mentalitetit që janë të përbashkëta për Njeriun, në gradat, shkallët dhe ndarjet e tij të ndryshme. Në lidhje me këtë, dëshirojmë të theksojmë faktin se njeriu mesatar i sotëm zë vetëm sub-divizionin e katërt të Planit të Mëndjes Njerëzore dhe vetëm më inteligjentët i kanë kaluar kufijtë e Sub-Divizionit të Pestë. Garës i janë dashur miliona vjet për të arritur këtë fazë, dhe do t'i duhen shumë vite të tjera që gara të kalojë në sub-divizionin e gjashtë dhe të shtatë, dhe përtej. Por, mbaj mënd, se ka pasur gara para nesh që kanë kaluar nëpër këto shkallë dhe më pas në plane më të larta. Gara jonë është e pesta (larg nga e katërta) që ka hedhur këmbën në Shteg. Dhe, më pas, ka disa shpirtra të përparuar të racës sonë që kanë tejkaluar masat, dhe që kanë kaluar në sub-divizionin e gjashtë dhe të shtatë, dhe disa janë akoma më tej. Njeriu i Sub-Divizionit të Gjashtë do të jetë "Super-Njeriu"; ai i Shtatë do të jetë "Mbi-Njeriu".

Në shqyrtimin tonë të Shtatë Planeve Minore Mendore, ne thjesht iu referuam Tre Planeve Elementare në një mënyrë të përgjithshme. Ne nuk dëshirojmë të hyjmë në këtë temë në detaje në këtë vepër, sepse ajo nuk i përket kësaj pjese të filozofisë dhe mësimeve të përgjithshme. Por ne mund të themi kaq shumë, në mënyrë për të të dhënë ty një ide pak më të qartë, të marrëdhënieve të këtyre planeve me ato më të njohurat – Planet Elementare

kanë të njëjtën lidhje me Planet Minerale, Bimore, Kafshore dhe Mentalitetit Njerëzor dhe Jetës, që notat e zeza në piano u bëjnë notave të bardha. Notat e bardha janë të mjaftueshme për të prodhuar muzikë, por ka disa shkallë, melodi dhe harmoni, në të cilat notat e zeza luajnë rolin e tyre, dhe në të cilat prania e tyre është e nevojshme. Ato janë gjithashtu të nevojshme si "lidhje linku" të gjëndjes shpirtërore; gjëndjet e entitetit, etj., midis disa planeve të tjera, forma të caktuara zhvillimi po arrihen në to - ky fakt i fundit i jep lexuesit që mund të "lexojë midis rreshtave" një dritë të re mbi proceset e Evolucionit dhe një notë të re për derën e fshehtë të "hapave të jetës" midis mbretërisë dhe mbretërisë. Mbretëritë madhështore të Elementaleve njihen plotësisht nga të gjithë okultistët, dhe shkrimet ezoterike janë plot me përmëndje të tyre. Lexuesit e "Sanoni" të Bulwerit dhe përrallave të ngjashme do të njohin entitetet që banojnë në këto plane të jetës.

Duke kaluar nga Plani Madhështor Mendor në Planin Madhështor Shpirtëror, çfarë duhet ne të themi? Si mundemi ne t'ua shpjegojmë këto gjëndje më të larta të Qënies, Jetës dhe Mëndjes, mëndjeve që ende nuk janë në gjëndje të kapin dhe kuptojnë sub-divizionet më të larta të Planit të Mëndjes Njerëzore? Detyra është e pamundur. Ne mund vetëm të flasim në termat më të përgjithshëm. Si mund t'i përshkruhet Drita një njeriu i lindur i verbër –si sheqeri, për një njeri që nuk ka shijuar kurrë asgjë të ëmbël –si harmoninë, dikujt që ka lindur i shurdhër?

Gjithçka që ne mund të themi është se Shtatë Planet Minore të Planit Madhështor Shpirtëror (çdo plan i vogël ka shtatë sub-divizionet e tij) përfshijnë Qënie që zotërojnë Jetën, Mëndjen dhe Formën aq shumë lart mbi atë të Njeriut të sotëm sa ky i fundit është më lart se krimbi i tokës, minerale apo edhe forma të caktuara të Energjisë ose Materies. Jeta e këtyre Qënieve deri tani e kapërcen tonën, saqë ne nuk mund të mendojmë as për detajet e së njëjtës; mëndjet e tyre deri tani e kapërcejnë tonën, saqë atyre ne mezi u dukemi se "mendojmë", dhe proceset tona mendore duken pothuajse të ngjashme me proceset materiale; Materia nga e cila përbëhen format e tyre është nga planet më të larta të Materies, jo, madje disa thuhet se janë "të veshur me Energji të Pastër". Çfarë mund të thuhet për të tilla Qënie?

Në Shtatë Planet Minore të Planit Madhështor Shpirtëror ekzistojnë qënie për të cilat ne mund të flasim si Engjëj; Kryeengjëj; Demi-Zot. Në planet minore të poshtme banojnë ata shpirtra madhështor që ne i quajmë Mjeshtra dhe Adeptë. Mbi ta dalin Hierarkitë Madhësthore të Ushtrive Engjëllore, të pamendueshme për njeriun; dhe mbi ta vijnë ata që pa nderim mund të quhen "Perëndit", aq të lartë në shkallën e Qënies janë ata, qënia e tyre, inteligjenca dhe fuqia janë të ngjashme me ato që i atribuohen nga racat e njerëzve koncepteve të tyre për Hyjnitë. Këto Qënie janë përtej edhe fluturimeve më të larta të imagjinatës njerëzore, fjala "Hyjnor" është e vetmja që zbatohet për to. Shumë prej këtyre Qënieve, si dhe Pritësi Engjëllor, tregojnë interesin madhështor për punët e Universit dhe luajnë një rol të rëndësishëm në punët e tij. Këto hyjni të padukshme dhe ndihmësit engjëllorë e shtrijnë ndikimin e tyre lirisht dhe fuqishëm, në procesin e Evolucionit dhe Progresit Kozmik. Ndërhyrja dhe ndihma e tyre e herë-pas-hershme në çështjet njerëzore kanë çuar në ato shumë legjenda, besime, fe dhe tradita të racës, në të kaluarën dhe të tashmen. Ata kanë mbivendosur njohuritë dhe fuqinë e tyre mbi botën, përsëri dhe përsëri, të gjithë nën Ligjin e GJITHËSISË, sigurisht.

Por, megjithatë, edhe më e larta nga këto Qënie të përparuara ekzistojnë thjesht si krijime të, dhe në, Mëndjen e GJITHËSISË, dhe u nënshtrohen Proceseve Kozmike dhe Ligjeve Universale. Ata janë ende të Vdekshëm. Ne mund t'i quajmë "zota" nëse duam, por gjithsesi ata nuk janë veçse Vëllezërit më të Vjetër të Racës, shpirtrat e përparuar që kanë tejkaluar vëllezërit e tyre dhe që kanë hequr dorë nga ekstazia e Përthithjes nga GJITHËSIA, në mënyrë për të ndihmuar garën në udhëtimin e saj lart përgjatë Shtegut. Por, ata i përkasin Universit dhe i nënshtrohen kushteve të tij - ata janë të vdekshëm - dhe plani i tyre është nën atë të Shpirtit Absolut.

Vetëm Hermetistët më të avancuar janë në gjëndje të kuptojnë Mësimet e Brëndshme në lidhje me gjëndjen e ekzistencës dhe fuqitë e manifestuara në Planet Shpirtërore. Fenomenet janë shumë më të larta se ato të Planeve Mendore sa që me siguri do të rezultonte një konfuzion idesh nga një përpjekje për të përshkruar të njëjtën gjë. Vetëm ata, mëndjet e të cilëve janë trajnuar me kujdes sipas linjave të Filozofisë Hermetike për vite me radhë -

po, ata që kanë sjellë me vete nga mishërimet e tjera njohuritë e marra më parë - mund të kuptojnë pikërisht atë që nënkuptohet me Mësimin në lidhje me këto Plane Shpirtërore. Dhe shumica e këtyre Mësimeve të Brëndshme konsiderohen nga Hermetistët si shumë të shenjta, të rëndësishme dhe madje të rrezikshme për përhapjen e gjerë publike. Studenti inteligjent mund të kuptojë se çfarë ne nënkuptojmë me këtë kur themi se kuptimi i "Shpirtit" siç përdoret nga Hermetistët është i ngjashëm me "Fuqinë e Gjallë"; "Forca e Animuar"; "Esenca e Brëndshme"; "Esenca e Jetës", etj., kuptimi i së cilës nuk duhet të ngatërrohet me atë që përdoret zakonisht dhe përgjithësisht në lidhje me termin, d.m.th., atë "fetar; kishtar; shpirtëror; eterik; të shenjtë", etj., etj. Për okultistët fjala "Shpirt" përdoret në kuptimin e "Parimit të Animimit", duke mbartur me vete idenë e Fuqisë, Energjisë së Gjallë, Forcës Mistike, etj. Dhe okultistët e dinë se ajo që njihet për ta si "Fuqia Shpirtërore" mund të përdoret për qëllime të këqija si dhe të mira (në përputhje me Parimin e Polaritetit), një fakt i cili është njohur nga shumica e feve në konceptet e tyre për Satanin, Beelzebubin, Djallin, Luciferin, Engjëjt e Rënë etj. Dhe kështu njohuritë në lidhje me këto Plane janë mbajtur në Shenjtin e të Shenjtëve në të gjitha Vëllazëritë Ezoterike dhe Urdhrat Okulte, -- në Dhomën e Fshehtë të Tempullit. Por kjo mund të thuhet këtu, se ata që kanë arritur fuqi të larta shpirtërore dhe i kanë keqpërdorur ato, ka një fat të tmerrshëm për ta, dhe lëkundjet e lavjerrësit të Ritmit në mënyrë të pashmangshme do t'i kthejnë përsëri në ekstremin më të largët të ekzistencës Materiale, nga e cila pikë ata duhet të ndjekin hapat e tyre drejt Shpirtit, përgjatë rrotullimeve të lodhura të Shtegut, por gjithmonë me torturën e shtuar për të pasur gjithmonë me vete një kujtim të vazhdueshëm të lartësive nga të cilat ata ranë për shkak të veprimeve të tyre të liga. Legjendat e Engjëjve të Rënë kanë një bazë në fakte aktuale, siç të gjithë okultistët e avancuar e dinë. Përpjekja për fuqi vetjake në Planet Shpirtërore rezulton në mënyrë të pashmangshme që shpirti egoist të humbasë ekuilibrin e tij shpirtëror dhe të bjerë aq prapa sa ai ishte ngritur më parë. Por edhe një shpirti të tillë, i jepet mundësia e kthimit - dhe shpirtra të tillë bëjnë udhëtimin e kthimit, duke paguar dënimin e tmerrshëm sipas Ligjit të pandryshueshëm.

Si përfundim, ne do t'iu kujtojmë përsëri se sipas Parimit të Korrespondencës, e cila mishëron të vërtetën: "Si lart po edhe poshtë; si poshtë, poashtu lart", të gjitha Shtatë Parimet Hermetike janë në funksion të plotë në të gjitha planet e shumta, Fizike Mendore dhe Shpirtërore. Parimi i Substancës Mendore sigurisht që vlen për të gjithë planet, sepse të gjitha mbahen në mëndjen e GJITHËSISË. Parimi i Korrespondencës manifestohet në të gjitha, sepse ekziston një korrespondencë, harmoni dhe marrëveshje midis disa planeve. Parimi i Vibrimit manifestohet në të gjitha planet, në fakt vetë ndryshimet që shkojnë për të bërë "planet" lindin nga Vibrimi, siç e kemi shpjeguar. Parimi i Polaritetit manifestohet në çdo plan, ekstremet e Poleve janë në dukje të kundërta dhe kontradiktore. Parimi i Ritmit manifestohet në çdo Plan, lëvizja e dukurive ka zbaticën dhe rrjedhën e saj, ngritjen dhe rrjedhjen, hyrjen dhe daljen. Parimi i Shkakut dhe Efektit manifestohet në çdo Plan, çdo efekt ka shkakun e tij dhe çdo shkak ka efektin e tij. Parimi i Gjinisë manifestohet në çdo Plan, Energjia Krijuese shfaqet gjithmonë dhe vepron përgjatë vijave të Aspektit të saj Mashkullor dhe Femëror.

"Si lart po edhe poshtë; si poshtë, poashtu lart." Kjo aksiomë Hermetike shekullore mishëron një nga Parimet Madhështore të Dukurive Universale. Ndërsa ne vazhdojmë me shqyrtimin tonë të Parimeve të mbetura, do të shohim edhe më qartë të vërtetën e natyrës universale të këtij Parimi Madhështor të Korrespondencës.

KAPITULLI 9

VIBRACIONI

"Asgjë nuk pushon; gjithçka lëviz; gjithçka vibron." - Kybalion

Parimi i tretë madhështor Hermetik - Parimi i Vibrimit - mishëron të vërtetën se Lëvizja manifestohet në gjithçka në Univers - se asgjë nuk është në qetësi - se gjithçka lëviz, vibron dhe qarkullon. Ky Parim Hermetik u njoh nga disa nga filozofët e hershëm Grekë që e mishëruan atë në sistemet e tyre. Por, më pas, për shekuj me radhë ajo u harrua nga mendimtarët jashtë radhëve Hermetike. Por në shekullin e nëntëmbëdhjetë, shkenca fizike ri-zbuloi të vërtetën, dhe zbulimet shkencore të shekullit të njëzetë kanë shtuar prova shtesë për korrektësinë dhe të vërtetën e kësaj doktrine Hermetike shekullore.

Mësimet Hermetike janë se jo vetëm që gjithçka është në lëvizje dhe vibrim të vazhdueshëm, por se "diferencat" midis manifestimeve të ndryshme të fuqive universale janë tërësisht për shkak të ritmit dhe modës së vibracioneve. Jo vetëm kjo, por që edhe GJITHESIA, në vetvete, shfaq një vibracion të vazhdueshëm të një shkalle kaq të pafundme intensiteti dhe lëvizjeje të shpejtë, saqë praktikisht mund të konsiderohet si në qetësi, mësuesit duke e drejtuar vëmëndjen e nxënësve në faktin se edhe në planin fizik një objekt që lëviz me shpejtësi (siç është një rrotë rrotulluese) duket se është në qetësi. Mësimet tregojnë se Shpirti është në njërin skaj të Polit të Vibrimit, ndërsa Poli tjetër është disa forma jashtëzakonisht të rënda të Materies. Midis këtyre dy poleve janë miliona e miliona ritme dhe modalitete të vibracioneve.

Shkenca moderne ka vërtetuar se gjithçka që ne e quajmë Materie dhe Energji nuk janë veçse "modalitete të lëvizjes vibruese" dhe disa nga shkencëtarët më të avancuar po lëvizin me shpejtësi drejt pozicioneve të okultistëve që

mendojnë se fenomenet e mëndjes janë gjithashtu mënyra vibruese ose lëvizje. Le të shohim se çfarë ka për të thënë shkenca në lidhje me çështjen e vibracioneve në materie dhe energji.

Në radhë të parë, shkenca mëson se e gjithë materia manifeston, në një farë shkalle, vibrimet që rrjedhin nga temperatura ose nxehtësia. Të jetë një objekt i ftohtë ose i nxehtë - të dyja duke qënë por vecse shkallë të të njëjtave gjëra - ajo manifeston disa vibracione të nxehtësisë, dhe në këtë kuptim është në lëvizje dhe vibrim. Atëherë të gjitha grimcat e materies janë në lëvizje rrethore, nga grimcat te dielli. Planetet rrotullohen rreth diejve dhe shumë prej tyre rrotullohen në boshtet e tyre. Diejtë lëvizin rreth pikave më të mëdha qëndrore, dhe këto besohet se lëvizin rreth atyre akoma më madhështore, e kështu me radhë, ad infinitum. Molekulat nga të cilat përbëhen llojet e veçanta të Materieve janë në një gjëndje vibracioni dhe lëvizjeje të vazhdueshme rreth njëra-tjetrës dhe kundër njëra-tjetrës. Molekulat përbëhen nga atome, të cilat, po ashtu, janë në një gjëndje lëvizjeje dhe vibruese të vazhdueshme. Atomet përbëhen nga grimca, të quajtura ndonjëherë "elektrone", "ione" etj., të cilat gjithashtu janë në një gjëndje lëvizjeje të shpejtë, që rrotullohen rreth njëra-tjetrës, dhe të cilat shfaqin një gjëndje dhe mënyrë vibruese shumë të shpejtë. Dhe, pra, ne shohim se të gjitha format e materies manifestojnë Vibracion, në përputhje me Parimin Hermetik të Vibrimit.

Dhe kështu është me format e ndryshme të Energjisë. Shkenca mëson se Drita, Nxehtësia, Magnetizmi dhe Elektriciteti janë veçse forma të lëvizjes vibruese të lidhura në një farë mënyre me, dhe ndoshta që burojnë nga Eteri. Shkenca ende nuk përpiqet të shpjegojë natyrën e fenomeneve të njohura si Kohezioni, që është parimi i Tërheqjes Molekulare; as Afinitetin Kimik, që është parimi i Tërheqjes Atomike; as Gravitacionin (misteri më madhështor ndër të trejave), i cili është parimi i tërheqjes me të cilën çdo grimcë ose masë e Materieve lidhet me çdo grimcë ose masë tjetër. Këto tre forma të Energjisë nuk janë kuptuar ende nga shkenca, por shkrimtarët priren të mendojnë se edhe këto janë manifestime të një forme të energjisë vibruese, një fakt që Hermetistët e kanë mbajtur dhe mësuar për shekuj të shkuar.

Eteri Universal, i cili është postuluar nga shkenca pa u kuptuar qartë natyra e saj, nga Hermetistët konsiderohet si një manifestim më i lartë i asaj që gabimisht quhet materie - që do të thotë kjo, Materie në një shkallë më të lartë vibracioni- dhe quhet prej tyre "Substanca Eterike". Hermetistët mësojnë se kjo substancë Eterike është me pakësim dhe elasticitet ekstrem dhe përshkon hapësirën universale, duke shërbyer si një mjet për transmetimin e valëve të energjisë vibruese, si nxehtësia, drita, elektriciteti, magnetizmi, etj. Mësimet janë se Substanca Eterike është një lidhje linku midis formave të energjisë vibruese të njohura si "Materie" nga njëra anë, dhe "Energjia ose Forca" nga ana tjetër; dhe gjithashtu që manifeston një shkallë vibruese, në shpejtësi dhe modalitet, krejtësisht të vetën.

Shkencëtarët kanë ofruar ilustrimin e një rrote me shpejtësi të madhe, majës, ose cilindrit që lëviz me shpejtësi, për të treguar efektet e rritjes së shkallës së vibracioneve. Ilustrimi supozon një rrotë, majë, ose cilindër rrotullues, që funksionon me një shpejtësi të ulët -- ne do ta quajmë këtë gjë rrotulluese "objekt" në vazhdim të ilustrimit. Le të supozojmë se objekti lëviz ngadalë. Mund të shihet lehtësisht, por asnjë tingull i lëvizjes së tij nuk arrin në vesh. Shpejtësia rritet gradualisht. Në pak çaste lëvizja e tij bëhet aq e shpejtë sa mund të dëgjohet një ulërimë e thellë ose një notë e ulët. Më pas, ndërsa ritmi rritet, nota rritet një në shkallën muzikore. Më pas, lëvizja duke u rritur akoma më shumë, dallohet nota tjetër më e lartë. Pastaj, njëra pas tjetrës, shfaqen të gjitha notat e shkallës muzikore, duke u ngritur gjithnjë e më lart me rritjen e lëvizjes. Më në fund, kur lëvizjet kanë arritur një shpejtësi të caktuar, arrihet nota përfundimtare e perceptueshme për veshët e njeriut, dhe klithma e mprehtë therëse shuhet, dhe heshtja pason. Asnjë zë nuk dëgjohet nga objekti rrotullues, shpejtësia e lëvizjes është aq e lartë sa veshi i njeriut nuk mund të regjistrojë vibracionet. Pastaj vjen perceptimi i rritjes së shkallëve të Nxehtësisë. Pastaj, pas një kohe të gjatë, syri kap një paraqitje të shkurtër të objektit duke u bërë një ngjyrë e shurdhër e kuqe-rremtë e errët. Ndërsa ritmi rritet, e kuqja bëhet më e ndritshme. Pastaj me rritjen e shpejtësisë, e kuqja shkrihet në një portokalli. Më pas portokallia shkrihet në të verdhë. Më pas vijojnë, radhazi, nuancat e gjelbër, blu, indigo dhe në fund vjollca, ndërsa shpejtësia rritet. Pastaj nuancat vjollcë largohen dhe çdo ngjyrë zhduket, syri

i njeriut nuk është në gjëndje t'i regjistrojë ato. Por atje ka rreze të padukshme që dalin nga objekti rrotullues, rrezet që përdoren në fotografim dhe rreze të tjera delikate drite. Më pas fillojnë të manifestohen rrezet e veçanta të njohura si "Rrezet X" etj., ndërsa struktura e objektit ndryshon. Elektriciteti dhe Magnetizmi lëshohen kur shkalla e duhur e vibracioneve është arritur.

Kur objekti arrin një shkallë të caktuar vibracionesh, molekulat e tij shpërbëhen, dhe e vendosin veten në elementët ose atomet origjinale. Pastaj atomet, duke ndjekur Parimin e Vibrimit, ndahen në grimca të panumërta nga të cilat ato përbëhen. Dhe së fundi, edhe grimcat zhduken dhe objekti mund të thuhet se përbëhet nga Substanca Eterike. Shkenca nuk guxon ta ndjekë më tej ilustrimin, por Hermetistët mësojnë se nëse vibrimet rriten vazhdimisht, objekti do të ngrinte gjëndjet e njëpasnjëshme të manifestimit dhe do të shfaqte nga ana tjetër fazat e ndryshme mendore, dhe më pas në Shpirt, derisa më në fund do të rihyni në GJITHËSINË, që është Shpirti Absolut. Sidoqoftë, "objekti" do të kishte pushuar së qëni një "objekt" shumë kohë përpara se të arrihej faza e Substancës Eterike, por përndryshe ilustrimi është i saktë për aq sa ai tregon efektin e rritjes së vazhdueshme të ritmeve dhe mënyrave të vibracioneve. Duhet mbajtur mënd, në ilustrimin e mësipërm, se në fazat në të cilat "objekti" hedh vibrimet e dritës, nxehtësisë etj., ai në fakt nuk "vendoset" në ato forma të energjisë (të cilat janë shumë më të larta në shkallë), por thjesht se ai arrin një shkallë vibrimi në të cilën ato forma të energjisë çlirohen, në një shkallë, nga ndikimet kufizuese të molekulave, atomeve dhe grimcave të saj, sido që rasti mund të jetë. Këto forma energjie, megjithëse në shkallë shumë më të larta se materia, janë të burgosura dhe të kufizuara në kombinimet materiale, për shkak të energjive që manifestohen përmes, dhe duke përdorur forma materiale, por kështu duke u ngatërruar dhe kufizuar në krijimet e tyre të formave materiale, të cilat, në një masë, është e vërtetë për gjithë krijimet, forca krijuese duke u përfshirë në krijimin e saj.

Por Mësimet Hermetike shkojnë shumë më larg se ato të shkencës moderne. Ata mësojnë se të gjitha manifestimet e mendimit, emocionit, arsyes, vullnetit ose dëshirës, ose çdo gjëndje ose kondicion mendor, shoqërohen nga vibracionet, një porcion i të cilave hidhet tej dhe që priret të ndikojë në

mëndjet e personave të tjerë me "induksion". Ky është parimi që prodhon dukuritë e "telepatisë"; ndikimit mendor dhe forma të tjera të veprimit dhe fuqisë së mëndjes mbi mëndjen, me të cilat publiku i gjërë po njihet me shpejtësi, për shkak të përhapjes së gjërë të njohurive okulte nga shkollat, kultet dhe mësuesëve të ndryshëm në këtë linjë në këtë kohë.

Çdo mendim, emocion ose gjëndje mendore ka ritmin dhe mënyrën e vet përkatëse të vibracionit. Dhe me një përpjekje të vullnetit të personit ose të personave të tjerë, këto gjëndje mendore mund të riprodhohen, ashtu si një ton muzikor mund të riprodhohet duke bërë që një instrument të vibrojë me një shpejtësi të caktuar - ashtu si ngjyra mund të riprodhohet në të njëjtën mënyrë. Me njohjen e Parimit të Vibrimit, siç zbatohet për Fenomenet Mendore, njeriu mund të polarizojë mëndjen e tij në çfarëdo shkalle që ai dëshiron, duke fituar kështu një kontroll të përsosur mbi gjëndjet e tij mendore, disponimin, etj. Në të njëjtën mënyrë ai mund të ndikojë në mëndjet e tjera, duke prodhuar tek ata gjëndjet e dëshiruara mendore. Shkurtimisht, ai mund të jetë në gjëndje të prodhojë në Planin Mendor atë që shkenca prodhon në Planin Fizik - domethënë, "Vibrimet sipas Vullnetit". Kjo fuqi, natyrisht, mund të fitohet vetëm nga udhëzimet, ushtrimet, praktikat e duhura, etj., shkenca duke qënë ajo e Shndërrimit Mendor, një nga degët e Artit Hermetik.

Një reflektim i vogël mbi atë që ne thamë do t'i tregojë studentit se Parimi i Vibracionit qëndron në themel të dukurive të mrekullueshme të fuqisë së manifestuar nga Mjeshtrit dhe Adeptët, të cilët janë në gjëndje të lënë mënjanë Ligjet e Natyrës, por që, në realitet, janë thjesht duke përdorur një ligj kundër një tjetri; një parim kundër të tjerave; dhe të cilët i arrijnë rezultatet e tyre duke ndryshuar vibracionet e objekteve materiale, ose formave të energjisë, dhe kështu kryejnë ato që zakonisht quhen "mrekulli".

Siç ka thënë me të vërtetë një nga shkrimtarët e vjetër Hermetikë: "Ai që kupton Parimin e Vibracionit, ka kapur skeptrin e Fuqisë".

KAPITULLI 10

POLARITETI

"Gjithçka është e dyfishtë; gjithçka ka pole; gjithçka ka çiftin e vet të të kundërtave; të ngjashmet dhe të pangjashmet janë të njëjta; të kundërtat janë identike në natyrë, por të ndryshme në shkallë; ekstremet takohen; të gjitha të vërtetat janë vecse gjysmë të vërtetash; të gjitha paradokset mund të pajtohen " -Kybalion

Parimi i Katërt Madhështor Hermetik -- Parimi i Polaritetit mishëron të vërtetën se të gjitha gjërat e shfaqura kanë "dy anë"; "dy aspekte"; "dy pole"; një "palë të kundërtash", me shkallë të shumëfishta midis dy ekstremeve. Paradokset e vjetra, të cilat ndonjëherë kanë hutuar mëndjen e njerëzve, shpjegohen me kuptimin e këtij Parimi. Njeriu gjithmonë ka njohur diçka të ngjashme me këtë Parim dhe është përpjekur ta shprehë atë me thënie, maksimata dhe aforizma të tilla si kjo që vijon: "Gjithçka është dhe nuk është, në të njëjtën kohë"; "të gjitha të vërtetat janë vecse gjysmë të vërtetash"; "çdo e vërtetë është gjysmë e rreme"; "ka dy anë për gjithçka "-"ka një anë të kundërt për çdo mburojë" etj.

Mësimet Hermetike kanë kuptimin se ndryshimi midis gjërave në dukje diametralisht të kundërta me njëra-tjetrën është thjesht një çështje shkalle. Ajo mëson se "çiftet e të kundërtave mund të pajtohen" dhe se "teza dhe anti-teza janë identike në natyrë, por të ndryshme në shkallë"; dhe se "pajtimi universal i të kundërtave" kryhet nga një njohje e këtij Parimi të Polaritetit. Mësuesit pretendojnë se ilustrimet e këtij Parimi mund të jenë në çdo anë, dhe nga një ekzaminim në natyrën reale të çdo gjëje. Ato fillojnë duke treguar se Shpirti dhe Materia nuk janë veçse dy polet e së njëjtës gjë, planet e ndërmjetme janë thjesht shkallë vibrimesh. Ato tregojnë se GJITHËSIA dhe Të Shumtat janë të njëjta, ndryshimi është thjesht një çështje e shkallës së

Manifestimit Mendor. Kështu LIGJI dhe Ligjet janë dy polet e kundërta të një gjëje. Po kështu, PARIMI dhe Parimet. Mëndja e Pafundme dhe mëndjet e fundme.

Më pas, duke kaluar në Planin Fizik, ata ilustrojnë Parimin duke treguar se Nxehtësia dhe Ftohtësia janë identike në natyrë, dallimet janë thjesht çështje shkallësh. Termometri tregon shumë shkallë të temperaturës, poli më i ulët quhet "i ftohtë" dhe më i larti "i nxehtë". Midis këtyre dy poleve ka shumë shkallë "nxehtësije" ose "ftohjeje", quaj ato njësoj dhe ti ke po aq të drejtë. Më e larta në dy gradë është gjithmonë "më e ngrohtë", ndërsa ajo më e ulëta është gjithmonë "më e ftohtë". Nuk ka asnjë standart absolut, gjithçka është çështje shkalle. Nuk ka vënd në termometër ku nxehtësia pushon dhe i ftohti fillon. E gjitha është çështje e vibracioneve më të larta ose më të ulëta. Vetë termat "lartë" dhe "ulët", të cilat ne jemi të detyruar t'i përdorim, nuk janë veçse pole të së njëjtës gjë - termat janë relativë. Po kështu dhe me "Lindje dhe Perëndim" - udhëto rreth botës në drejtim të lindjes, dhe ti arrin në një pikë që quhet perëndim në pikën tënde të nisjes, dhe ti kthehesh nga ajo pikë perëndimore. Udhëto mjaft larg në veri, dhe ti do ta gjesh veten duke udhëtuar në jug, ose anasjelltas.

Drita dhe Errësira janë pole të së njëjtës gjë, me shumë shkallë midis tyre. Shkalla muzikore është e njëjtë - duke filluar me "C" ti lëviz lart derisa të arrish një tjetër "C" dhe kështu me radhë, dallimet midis dy skajeve të tabelës janë të njëjta, me shumë gradë midis dy ekstremeve. Shkalla e ngjyrës është e njëjtë – vibrimet më të larta dhe më të ulëta janë ndryshimi i vetëm midis ngjyrës vjollcë të lartë dhe të kuqes së ulët. E Madhe dhe e Vogël janë relative. Po kështu janë Zhurma dhe Qetësia; E Fortë dhe e Butë ndjekin rregullin. Po kështu i Mprehtë dhe i Shurdhër. Pozitive dhe Negative janë dy pole të së njëjtës gjë, me shkallë të panumërta midis tyre.

E Mira dhe e Keqja nuk janë absolute - ne e quajmë fundin e një skaji të shkallës e Mirë dhe tjetrin të Keq, ose fundin e një skaji të Mirë dhe tjetrin të Keq, sipas përdorimit të termave. Një gjë është "më pak e mirë" se gjëja më e

lartë në shkallë; por ajo gjë "më pak e mirë", nga ana tjetër, është "më e mirë" se gjëja tjetër poshtë saj - dhe kështu me radhë, "pak ose shumë" rregullohet nga pozicioni në masë.

Dhe kështu është në Planin Mendor. "Dashuria dhe Urrejtja" përgjithësisht konsiderohen si gjëra diametralisht të kundërta me njëra-tjetrën; krejtësisht të ndryshme; të papajtueshme. Por ne zbatojmë Parimin e Polaritetit; ne zbulojmë se nuk ka diçka të tillë si Dashuri Absolute ose Urrejtje Absolute, të dallueshme nga njëra-tjetra. Të dyja janë thjesht terma të aplikuara për dy polet e së njëjtës gjë. Duke filluar nga çdo pikë e shkallës, ne gjejmë "më shumë dashuri" ose "më pak urrejtje", ndërsa ngjitemi në shkallë; dhe "më shumë urrejtje" ose "më pak dashuri" ndërsa ne zbresim, kjo është e vërtetë pa marrë parasysh se nga cila pikë, nga lart apo nga poshtë, që ne mund të fillojmë. Ka shkallë të Dashurisë dhe Urrejtjes, dhe ka një pikë të mesme ku "Pëlqimi dhe Mospëlqimi" bëhen aq të zbehta sa është e vështirë të dallosh mes tyre. Guximi dhe Frika janë nën të njëjtin rregull. Palët e të kundërtave ekzistojnë kudo. Aty ku gjen një gjë, gjen të kundërtën e saj – të dyja polet.

Dhe është ky fakt që i mundëson Hermetistit të shndërrojë një gjëndje mendore në një tjetër, përgjatë vijave të Polarizimit. Gjërat që i përkasin klasave të ndryshme nuk mund të shndërrohen në njëra-tjetrën, por gjërat e së njëjtës klasë mund të ndryshohen, domethënë, mund të ndryshojnë polaritetin e tyre. Kështu Dashuria nuk bëhet kurrë Lindje apo Perëndim, e Kuqe apo Vjollcë - por ajo mund dhe shpesh kthehet në Urrejtje dhe po kështu Urrejtja mund të transformohet në Dashuri, duke ndryshuar polaritetin e saj. Guximi mund të shndërrohet në Frikë dhe e kundërta. Gjërat e Vështira mund të bëhen të Lehta. Gjërat e Mërzitshme bëhen të Mprehta. Gjërat e Nxehta bëhen të Ftohta. Dhe kështu me radhë, shndërrimi është gjithmonë ndërmjet gjërave të të njëjtit lloj të shkallëve të ndryshme. Merr rastin e një njeriu të Friksuar. Duke ngritur vibracionet e tij mendore përgjatë vijës së Frikës-Guximit, ai mund të mbushet me shkallën më të lartë të Guximit dhe Pafrikës. Dhe, po kështu, njeriu Përtac mund të ndryshojë veten në një individ Aktiv, Energjik, thjesht duke polarizuar përgjatë vijave të kualitetit të dëshiruar.

Studenti që është i njohur me proceset me të cilat shkollat e ndryshme të Shkencave Mendore, etj., ai prodhon ndryshime në gjëndjen mendore të atyre që ndjekin mësimet e tyre, ai mund të mos e kuptojë lehtësisht parimin që qëndron në themel të shumë prej këtyre ndryshimeve. Megjithatë, kur kapet një herë Parimi i Polaritetit, dhe shihet se ndryshimet mendore shkaktohen nga një ndryshim i polaritetit - një rrëshqitje përgjatë së njëjtës shkallë - kapelexhiu kuptohet lehtësisht. Ndryshimi nuk është në natyrën e një shndërrimi të një gjëje në një gjë tjetër krejtësisht të ndryshme - por është thjesht një ndryshim i shkallës në të njëjtat gjëra, një ndryshim jashtëzakonisht i rëndësishëm. Për shëmbull, duke huazuar një analogji nga Plani Fizik, është e pamundur të ndryshohet Nxehtësia në Mprehtësi, Zhurmë, Lartësi, etj., por Nxehtësia mund të shndërrohet lehtësisht në të Ftohtë, thjesht duke ulur vibracionet. Në të njëjtën mënyrë Urrejtja dhe Dashuria janë reciprokisht të ndryshueshme; po ashtu edhe Frika dhe Guximi. Por Frika nuk mund të shndërrohet në Dashuri, as Guximi nuk mund të shndërrohet në Urrejtje. Gjëndjet mendore i përkasin klasave të panumërta, secila klasë e të cilave ka polet e saj të kundërta, përgjatë të cilave shndërrimi është i mundur.

Nxënësi do të kuptojë lehtësisht se në gjëndjet mendore, si dhe në dukuritë e Planit Fizik, dy polet mund të klasifikohen përkatësisht si Pozitive dhe Negative. Kështu Dashuria është Pozitive ndaj Urrejtjes; Guximi ndaj Frikës; Aktiviteti ndaj Jo-Aktivitetit, etj., etj. Dhe gjithashtu do të vërehet se edhe për ata që nuk e njohin Parimin e Vibrimit, poli Pozitiv duket të jetë i një shkalle më të lartë se ai Negativ, dhe lehtësisht e dominon atë. Tendenca e Natyrës është në drejtim të veprimtarisë dominuese të polit Pozitiv.

Krahas ndryshimit të poleve të gjëndjeve të veta mendore nga funksionimi i artit të Polarizimit, dukuritë e Influencës Mendore, në fazat e saj të shumëfishta, na tregojnë se parimi mund të zgjerohet në mënyrë që të përfshijë dukuritë e ndikimit të një mëndjeje mbi atë të një tjetre, për të cilën është shkruar dhe mësuar kaq shumë vitet e fundit. Kur kuptohet se Induksioni Mendor është i mundur, domethënë se gjëndjet mendore mund të prodhohen

nga "induksioni" nga të tjerët, atëherë mund të shohim lehtësisht se si një shkallë e caktuar vibracioni, ose polarizimi i një gjëndjeje të caktuar mendore, mund t'i komunikohet një personi tjetër, dhe polariteti i tij në atë klasë të gjëndjeve mendore, kështu, ndryshoi. Në bazë të këtij parimi janë marrë rezultatet e shumë prej "trajtimeve mendore". Për shëmbull, një person është "blu", melankolik dhe plot frikë. Një shkencëtar mendor duke e çuar mëndjen e tij në vibracionin e dëshiruar me vullnetin e tij të stërvitur, dhe duke marrë kështu polarizimin e dëshiruar në rastin e tij, ai më pas prodhon një gjëndje të ngjashme mendore tek tjetri me anë të induksionit, rezultati është se vibrimet rriten dhe Personi polarizohet drejt fundit Pozitiv të shkallës në vënd të Negativitetit, dhe Frika e tij dhe emocionet e tjera negative shndërrohen në Guxim dhe gjëndje të ngjashme mendore pozitive. Një studim i vogël do të të tregojë se këto ndryshime mendore janë pothuajse në të gjithë vijën e Polarizimit, ndryshimi është më shumë ai i një shkalle sesa i llojit.

Dituria e ekzistencës së këtij Parimi Madhështor Hermetik do t'i mundësojë studentit të kuptojë më mirë gjëndjet e tij mendore dhe të njerëzve të tjerë. Ai do të shohë që këto gjëndje janë të gjitha çështje të shkallës, dhe duke parë kështu, ai do të jetë në gjëndje të ngrejë ose të ulë vibracionet sipas dëshirës - të ndryshojë polet e tij mendore, dhe kështu të jetë Zotërues i gjëndjeve të tij mendore, në vënd që të jetë shërbëtori apo skllav i tyre. Dhe me njohuritë e tij ai do të jetë në gjëndje t'i ndihmojë shokët e tij në mënyrë inteligjente dhe me metodat e duhura të ndryshojë polaritetin kur e njëjta është e dëshirueshme. Ne i këshillojmë të gjithë studentët që të familjarizohen me këtë Parim të Polaritetit, sepse një kuptim korrekt i të njëjtës do të hedhë dritë mbi shumë subjekte të vështira.

KAPITULLI 11

RITMI

> "Gjithçka rrjedh jashtë dhe brënda; gjithçka ka baticat e saj; të gjitha gjërat ngrihen dhe bien; lëkundja e lavjerrësit shfaqet në gjithçka; masa e lëkundjes në të djathtë, është masa e lëkundjes në të majtë; ritmi kompenson" **-Kybalion**

Parimi i Pestë Madhështor Hermetik - Parimi i Ritmit - mishëron të vërtetën se në çdo gjë shfaqet një lëvizje e matur; një lëvizje për-nga; një rrjedhë dhe hyrje; një lëkundje përpara dhe prapa; një lëvizje si lavjerrës; një baticë e zbaticë; një baticë e lartë dhe një baticë e ulët; ndërmjet dy poleve manifestohet në planin fizik, mendor ose shpirtëror. Parimi i Ritmit është i lidhur ngushtë me Parimin e Polaritetit të përshkruar në kapitullin e mëparshëm. Ritmi manifestohet midis dy poleve të vendosura nga Parimi i Polaritetit. Megjithatë, kjo nuk do të thotë se lavjerrësi i Ritmit lëkundet në polet ekstreme, sepse kjo rrallë ndodh; në fakt, është e vështirë të vendosësh të kundërtat ekstreme polare në shumicën e rasteve. Por lëkundja është gjithmonë "drejt" së pari një poli dhe pastaj tjetrit.

Gjithmonë ka një veprim dhe reagim; një përparim dhe një tërheqje; një ngritje dhe një fundosje; manifestohet në të gjithë ajrin dhe dukuritë e Universit. Diejtë, botët, njerëzit, kafshët, bimët, mineralet, forcat, energjia, mëndja dhe materia, po, madje edhe Shpirti, e manifestojnë këtë Parim. Parimi manifestohet në krijimin dhe shkatërrimin e botëve; në ngritjen dhe rënien e kombeve; në historinë e jetës së të gjitha gjërave; dhe së fundmi në gjëndjet mendore të Njeriut.

Duke filluar me shfaqjet e Shpirtit - të GJITHËSISË - do të vërehet se ka gjithmonë Jashtë-derdhje dhe Tërheqje-brëndshme; "Dalja dhe frymëmarrja

e Brahmit", siç e thonë Brahmanët. Universet janë krijuar; arrijnë pikën e tyre ekstreme të ulët të materialitetit; dhe pastaj fillojnë në lëvizjen e tyre lart. Diejtë lindin, dhe më pas duke arritur lartësinë e fuqisë së tyre, fillon procesi i retrogresionit, dhe pas epokash ato bëhen masa të vdekura të materies, në pritje të një impulsi tjetër që rinis energjitë e tyre të brëndshme në aktivitet dhe fillon një cikël i ri jetësor diellor. Dhe kështu është me të gjitha botët; ato lindin, rriten dhe vdesin; vetëm për të rilindur. Dhe kështu është me të gjitha gjërat e formës; ato lëvizin nga veprimi në reagim; nga lindja deri në vdekje; nga aktiviteti në pasivitet - dhe pastaj përsëri. Kështu është me të gjitha gjallesat; ato lindin, rriten dhe vdesin - dhe pastaj rilindin. Kështu është me të gjitha lëvizjet madhështore, filozofitë, besimet, modat, qeveritë, kombet dhe gjithçka tjetër - lindja, rritja, pjekuria, dekadenca, vdekja - dhe më pas lindja e re. Lëkundja e lavjerrësit është gjithmonë e dukshme.

Nata pason ditën; dhe dita natën. Lavjerrësi lëkundet nga vera në dimër dhe më pas kthehet përsëri. Grimcat, atomet, molekulat dhe të gjitha masat e materies, lëkunden rreth rrethit të natyrës së tyre. Nuk ka gjë të tillë si pushim absolut, apo ndërprerje nga lëvizja, dhe të gjitha lëvizjet marrin pjesë në ritëm. Parimi është i zbatimit universal. Mund të zbatohet për çdo pyetje, apo fenomen të cilitdo prej planeve të shumta të jetës. Mund të zbatohet në të gjitha fazat e veprimtarisë njerëzore. Ekziston gjithmonë lëkundja Ritmike nga një pol në tjetrin. Lavjerrësi Universal është gjithmonë në lëvizje. Baticat e Jetës rrjedhin brënda dhe jashtë, sipas Ligjit.

Parimi i Ritmit është kuptuar mirë nga shkenca moderne dhe konsiderohet një ligj universal që zbatohet për gjërat materiale. Por Hermetistët e çojnë parimin shumë më tej, dhe e dinë se manifestimet dhe ndikimi i tij shtrihet në aktivitetet mendore të Njeriut, dhe se ai përbën një varg hutues të modaliteteve, ndjenjave dhe ndryshimeve të tjera të bezdisshme dhe hutuese që ne vërejmë në veten tonë. Por Hermetistët duke studiuar veprimet e këtij Parimi kanë mësuar t'i shpëtojnë disave prej aktiviteteve të tij me anë të Shndërrimit.

Mjeshtrat Hermetikë prej kohësh zbuluan se ndërsa Parimi i Ritmit ishte i pandryshueshëm dhe gjithnjë i dukshëm në fenomenet mendore, ende kishte dy plane të manifestimit të tij për sa i përket fenomeneve mendore. Ata zbuluan se kishte dy plane të përgjithshme të Vetëdijes, e Poshtmja dhe e Larta, kuptimi i të cilës fakt u mundësoi atyre të ngriheshin në planin më të lartë, dhe kështu t'i shpëtonin lëkundjes së lavjerrësit ritmik që manifestohej në planin e poshtëm. Me fjalë të tjera, lëkundja e lavjerrësit ndodhi në Planin e Pavetëdijshëm, dhe Vetëdija nuk ndikohej. Këtë ata e quajnë Ligji i Neutralizimit. Veprimet e saj konsistojnë në ngritjen e Egos mbi vibracionet e Planit të Pavetëdijshëm të aktivitetit mendor, në mënyrë që lëkundjet negative të lavjerrësit të mos manifestohen në vetëdije, dhe për këtë arsye ato nuk preken. Është e ngjashme me ngritjen lart mbi një gjë dhe për ta lënë atë të kalojë poshtë teje. Mjeshtri Hermetik, ose studenti i avancuar, e polarizon veten në polin e dëshiruar, dhe me një proces të ngjashëm me "refuzimin" të marrë pjesë në lëvizjen prapa ose, nëse preferon, një "mohim" të ndikimit të saj mbi të, ai qëndron i vendosur në pozicionin e tij i polarizuar, dhe lejon që lavjerrësi mendor të lëkundet mbrapa përgjatë planit të pavetëdijshëm. Të gjithë individët që kanë arritur çdo shkallë të vetë-zotërimit, e arrijnë këtë, pak a shumë pa e ditur, dhe duke refuzuar të lejojnë që disponimi dhe gjëndjet e tyre negative mendore të ndikojnë tek ata, ata zbatojnë Ligjin e Neutralizimit. Mjeshtri, sidoqoftë, e çon këtë në një shkallë shumë më të lartë të aftësisë, dhe me përdorimin e Vullnetit të tij ai arrin një shkallë ekuilibri dhe vendosmërie mendore pothuajse të pamundur për t'u besuar nga ana e atyre që e lejojnë veten të lëvizen prapa dhe përpara nga lavjerrësi mendor i disponimeve dhe ndjenjave.

Rëndësia e kësaj do të vlerësohet nga çdo njeri që mendon që realizon se cilat krijesa të disponimit, ndjenjave dhe emocioneve shumica e njerëzve janë, dhe sa pak zotërim të vetvetes ata manifestojnë. Nëse ndalon dhe merr parasysh një moment, do të kuptosh se sa shumë kanë ndikuar këto lëkundje të ritmit në jetën tënde- se si një periudhë entuziazmi është përcjellë pa ndryshim nga një ndjenjë dhe humor i kundërt i Depresionit. Po kështu, disponimi dhe periudhat tuaja të Guximit janë pasuar nga disponime të barabarta Frike. Dhe kështu ka qënë ndonjëherë me shumicën e njerëzve - valët e ndjenjave janë

ngritur dhe rënë me ta, por ata kurrë nuk kanë dyshuar shkakun ose arsyen e fenomeneve mendore. Kuptimi i funksionimit të këtij Parimi do t'i japë dikujt çelësin e Zotërimit të këtyre lëkundjeve ritmike të ndjesisë, dhe do t'i mundësojë atij ta njohë veten më mirë dhe të shmangë rrëmbimin nga këto hyrje dhe dalje. Vullneti është superior ndaj manifestimit të vetëdijshëm të këtij Parimi, megjithëse vetë Parimi nuk mund të shkatërrohet kurrë. Ne mund t'i shpëtojmë efekteve të tij, por Parimi vepron, megjithatë. Lavjerrësi lëkundet gjithmonë, edhe pse ne mund t'i shpëtojmë duke u mbartur me të.

Ekzistojnë veçori të tjera të funksionimit të këtij Parimi të Ritmit, për të cilat ne dëshirojmë të flasim në këtë pikë. Në funksionimin e tij hyn ai që njihet si Ligji i Kompensimit. Një nga përkufizimet ose kuptimet e fjalës "Kompensim" është, "për të kundërpeshuar" që është kuptimi në të cilin Hermetistët përdorin termin. Është ky Ligji i Kompensimit të cilit Kybalion i referohet kur thotë: **"Masa e lëkundjes në të djathtë është masa e lëkundjes në të majtë; ritmi kompenson".**

Ligji i Kompensimit është që lëkundja në një drejtim përcakton lëkundjen në drejtimin e kundërt, ose në polin e kundërt - njëra balancon, ose kundërpeshon tjetrën. Në Planin Fizik ne shohim shumë shëmbuj të këtij Ligji. Lavjerrësi i orës lëkundet në një distancë të caktuar në të djathtë, dhe më pas në një distancë të barabartë në të majtë. Stinët balancojnë njëra-tjetrën në të njëjtën mënyrë. Baticat ndjekin të njëjtin Ligj. Dhe i njëjti Ligj manifestohet në të gjitha dukuritë e Ritmit. Lavjerrësi, me një lëkundje të shkurtër në një drejtim, ka vetëm një lëkundje të shkurtër në tjetrën; ndërsa lëkundja e gjatë në të djathtë do të thotë pa ndryshim lëkundje e gjatë në të majtë. Një objekt i hedhur lart në një lartësi të caktuar ka një distancë të barabartë për të kaluar në kthimin e tij. Forca me të cilën një predhë dërgohet lart një milje riprodhohet kur predha kthehet në tokë në udhëtimin e saj të kthimit. Ky ligj është konstant në planin fizik, siç do të tregojë referenca ndaj autoriteteve standarte.

Por Hermetistët e çojnë atë akoma më tej. Ata mësojnë se gjëndjet mendore të një njeriu i nënshtrohen të njëjtit Ligj. Njeriu që gëzon shumë, i nënshtrohet vuajtjes së fortë; ndërsa ai që ndjen vetëm pak dhimbje është i aftë të ndjejë por pak gëzim. Dërri vuan por pak mendërisht, dhe gëzon por pak - ai kompensohet. Dhe nga ana tjetër, ka kafshë të tjera që kënaqen shumë, por organizmi dhe temperamenti nervor i të cilave i bëjnë të vuajnë shkallë elegante dhimbjeje, dhe kështu është me Njeriun. Ka temperamente që lejojnë shkallë të ulët kënaqësie dhe po aq të ulëta vuajtjeje; ndërsa ka të tjera që lejojnë kënaqësinë më intensive, por edhe vuajtjen më intensive. Rregulli është që kapaciteti për dhimbje dhe kënaqësi, në çdo individ, janë të balancuara. Ligji i Kompensimit është në funksion të plotë këtu.

Por Hermetistët shkojnë akoma më tej në këtë çështje. Ata mësojnë se përpara se dikush të jetë në gjëndje të shijojë një shkallë të caktuar kënaqësie, ai duhet të ketë lëvizur aq larg, përpjestimisht, drejt polit tjetër të ndjenjës. Ata mbajnë, megjithatë, se Negativja është precedente ndaj Pozitives në këtë çështje, që do të thotë se në përjetimin e një shkalle të caktuar kënaqësie nuk rrjedh se ai do të duhet të "paguajë për të" me një shkallë përkatëse dhimbjeje; përkundrazi, kënaqësia është lëkundja ritmike, sipas Ligjit të Kompensimit, për një shkallë dhimbje të përjetuar më parë ose në jetën e tanishme, ose në një mishërim të mëparshëm. Kjo hedh një dritë të re mbi problemin e dhimbjes.

Hermetistët e konsiderojnë zinxhirin e jetëve si të vazhdueshme, dhe si pjesë të një jete të vetme të individit, kështu që për pasojë luhatja ritmike është kuptuar në këtë mënyrë, ndërsa do të ishte e pakuptimtë nëse e vërteta e rimishërimit nuk pranohet.

Por Hermetistët pretendojnë se Mjeshtri ose studenti i avancuar është në gjëndje, në një shkallë madhështore, t'i shpëtojë lëkundjes drejt Dhimbjes, me anë të procesit të Neutralizimit të përmendur më sipër. Duke u ngjitur në planin më të lartë të Egos, shumica e përvojës që u vjen atyre që banojnë në planin më të ulët shmanget dhe shpëton.

Ligji i Kompensimit luan një rol të rëndësishëm në jetën e meshkujve dhe femrave. Do të vihet re se në përgjithësi njeriu "paguan çmimin" e çdo gjëje që ai zotëron ose i mungon. Nëse ai ka një gjë, atij i mungon një tjetër - ekuilibri është arritur. Askush nuk mund të "mbajë qindarkën e tij dhe të ketë pakicën e tortës" në të njëjtën kohë. Çdo gjë ka anët e saj të këndshme dhe të pakëndshme. Gjërat që njeriu fiton gjithmonë paguhen nga gjërat që dikush humbet. Të pasurit zotërojnë shumë gjëra që u mungojnë të varfërve, ndërsa të varfërit shpesh posedojnë gjëra që janë përtej mundësive të të pasurve. Milioneri mund të ketë prirjen për të festuar dhe pasurinë me të cilën të sigurojë të gjitha shijet dhe luksin e tryezës, ndërsa atij i mungon oreksi për të shijuar të njëjtën gjë; ai e ka zili oreksin dhe tretjen e punëtorit, të cilit i mungojnë pasuria dhe prirjet e milionerit dhe që gëzon më shumë kënaqësi nga ushqimi i tij i thjeshtë sesa milioneri, edhe nëse oreksi i tij nuk do të ishte i lodhur, as tretja e tij e prishur, sepse nevojat e tij, zakonet dhe prirjet ndryshojnë. Dhe kështu është gjatë jetës. Ligji i Kompensimit është gjithmonë në veprim, duke u përpjekur për të balancuar dhe kundërpeshuar dhe gjithmonë duke pasur sukses në kohë, edhe pse mund të kërkohen disa jetë për kthimin e Lavjerrësit të Ritmit.

KAPITULLI 12

SHKAKËSIA

"Çdo Shkak ka efektin e vet; çdo Efekt ka Shkakun e vet; gjithçka ndodh sipas Ligjit; rastësia është veçse një emër për Ligjin kur nuk njihet; ka shumë plane shkakësie, por asgjë nuk i shpëton Ligjit." -Kybalion

Parimi i Gjashtë Madhështor Hermetik -- Parimi i Shkakut dhe Pasojës -- mishëron të vërtetën se Ligji përshkon Universin; se asgjë nuk ndodh rastësisht; që rastësia është vecse një term që indikon ekzistencën e shkakut jo të njohur ose të perceptuar; ajo dukuri është e vazhdueshme, pa ndërprerje apo përjashtim.

Parimi i Shkakut dhe Efektit qëndron në themel të të gjithë mendimit shkencor, të lashtë dhe modern, dhe u shpall nga Mësuesit Hermetikë në ditët më të hershme. Ndërsa shumë mosmarrëveshje të ndryshme midis shumë shkollave të mendimit kanë lindur deri atëherë, këto mosmarrëveshje kanë qënë kryesisht mbi detajet e funksionimit të Parimit, dhe akoma më shpesh mbi kuptimin e disa fjalëve të caktuara. Parimi themelor i Shkakut dhe Efektit është pranuar si i saktë nga praktikisht të gjithë mendimtarët e botës të denjë për këtë emër. Të mendosh ndryshe do të ishte të merrje fenomenet e universit nga sfera e Ligjit dhe Rendit, dhe ta hiqje atë; për kontrollin e diçkaje imagjinare që njerëzit e kanë quajtur "Shans, Rastësi".

Një konsideratë e vogël do t'i tregojë kujtdo se në realitet nuk ka gjë të tillë si shanc i pastër. Webster e përkufizon fjalën "Shanc" si më poshtë: "Një agjent i supozuar ose veprimtari e një agjenti të tillë, ligji ose qëllimi; operimi ose aktiviteti i një agjenti të tillë; efekti i supozuar i një agjenti të tillë; një ndodhi; fat; fatkeqësi, etj." Por një konsideratë e vogël do të tregojë se nuk mund të ketë një agjent të tillë si "Shanc", në kuptimin e diçkaje jashtë Ligjit - diçka jashtë

Shkakut dhe Pasojës. Si mund të ekzistojë diçka që vepron në universin fenomenal, e pavarur nga ligjet, rregulli dhe vazhdimësia e kësaj të fundit? Një diçka e tillë do të ishte krejtësisht e pavarur nga prirja e rregullt e universit, dhe për këtë arsye superiore ndaj saj. Ne nuk mund të imagjinojmë asgjë jashtë GJITHËSISË duke qënë jashtë Ligjit, dhe kjo vetëm sepse GJITHËSIA është LIGJ në vetvete. Nuk ka vënd në univers për diçka jashtë dhe të pavarur nga Ligji. Ekzistenca e një Diçkaje të tillë do t'i bënte të paefektshme të gjitha Ligjet Natyrore dhe do ta zhyste universin në çrregullime dhe paligjshmëri kaotike.

Një ekzaminim i kujdesshëm do të tregojë se ajo që ne e quajmë "Shanc" është thjesht një shprehje që lidhet me shkaqe të errëta; shkaqe që ne nuk mund t'i perceptojmë; shkaqe që ne nuk mund t'i kuptojmë. Fjala Shanc rrjedh nga një fjalë që do të thotë "të biesh" (si rënia e zarit), ideja është se rënia e zarit (dhe shumë ngjarje të tjera) janë thjesht një "ndodhi" e palidhur me ndonjë shkak. Dhe ky është kuptimi në të cilin termi përdoret përgjithësisht. Por kur çështja shqyrtohet nga afër, shihet se nuk ka asnjë shanc për rënien e zarit. Sa herë që një zar bie dhe shfaq një numër të caktuar, ai i bindet një ligji po aq të pagabueshëm sa ai që rregullon rrotullimin e planeve sipër tokës. Pjesa e pasme e rënies së zarit janë shkaqet, ose zinxhirë shkaqesh, që shkojnë më tej sesa mëndja mund të ndjekë. Pozicioni i kutisë në kuti; sasia e energjisë muskulore të shpenzuar në gjuajtje; gjëndja e tavolinës etj., të gjitha janë shkaqe, efekti i të cilave mund të shihet. Por mbrapa këtyre shkaqeve të dukshme ka zinxhirë shkaqesh të mëparshme të padukshme, të cilat të gjitha kishin një ndikim në numrin e zareve që ranë më lart.

Nëse një zar hidhet shumë herë, do të zbulohet se numrat e paraqitur do të jenë afërsisht të barabartë, domethënë do të ketë një numër të barabartë të një pike, me dy pika, etj., që do të vijnë në krye. Hidh një qindarkë në ajër dhe mund të zbresë ose "kokë" ose "pil"; por bëj një numër të mjaftueshëm lëkundjesh dhe kokat dhe pilat do të përputhen pothuajse. Ky është funksionimi i ligjit të mesatares. Por, si hedhja mesatare ashtu edhe ajo e vetme janë nën Ligjin e Shkakut dhe Pasojës, dhe nëse do të ishim në gjëndje të

shqyrtonim shkaqet e mëparshme, do të shihej qartë se ishte thjesht e pamundur që zari të binte ndryshe nga ajo që ai ra, sipas të njëjtave rrethana dhe në të njëjtën kohë. Duke pasur parasysh të njëjtat shkaqe, të njëjtat rezultate do të pasojnë. Gjithmonë ka një "shkak" dhe një "sepse" për çdo ngjarje. Asgjë nuk "ndodh" kurrë pa një shkak, ose ndryshe një zinxhir shkaqesh.

Një farë konfuzioni ka lindur në mëndjet e personave që e konsiderojnë këtë Parim, nga fakti se ata nuk ishin në gjëndje të shpjegonin se si një gjë mund të shkaktonte një gjë tjetër - domethënë të ishte "krijuesja" e gjësë së dytë. Në fakt, asnjë "gjë" nuk shkakton ose "krijon" një tjetër "gjë". Shkaku dhe Pasoja merret thjesht me "ngjarjet". Një "ngjarje" është "ajo që vjen, arrin ose ndodh, si rezultat ose pasojë e ndonjë ngjarjeje të mëparshme". Asnjë ngjarje nuk "krijon" një ngjarje tjetër, por është thjesht një hallkë pararendëse në zinxhirin e madh të rregullt të ngjarjeve që rrjedhin nga energjia krijuese e GJITHËSISË. Ekziston një vazhdimësi midis të gjitha ngjarjeve precedente, konsekuente dhe të mëvonshme. Ekziston një lidhje midis gjithçkaje që ka kaluar më parë, dhe gjithçka që pason. Një gur është hequr nga një anë mali dhe përplaset në një çati të një vilë në luginën poshtë. Në pamje të parë ne e konsiderojmë këtë si një efekt të rastësishëm, por kur shqyrtojmë çështjen gjejmë një zinxhir të madh shkaqesh pas saj. Në radhë të parë ishte shiu që e zbuti tokën duke suportuar gurin dhe e cila e lejoi atë të binte; pastaj pas kësaj ishte ndikimi i diellit, shirërave të tjerë, etj., të cilat gradualisht e shpërbënin copën e shkëmbit nga ajo copë më e madhe; pastaj ishin shkaqet që çuan në formimin e malit dhe përmbysjen e tij nga konvulsionet e natyrës, e kështu me radhë ad infinitum. Më pas ne mund të ndjekim shkaqet pas shiut, etj. Më pas mund të konsiderojmë ekzistencën e çatisë. Me pak fjalë, së shpejti do ta gjejmë veten të përfshirë në një rrjetë shkaqesh dhe pasojash, nga e cila së shpejti do të përpiqeshim të çliroheshim.

Ashtu si një njeri ka dy prindër, dhe katër gjyshër, dhe tetë stërgjyshër, dhe gjashtëmbëdhjetë stërgjyshër, e kështu me radhë derisa, të themi, të llogariten dyzet breza, numri i paraardhësve shkon në shumë miliona - kështu është edhe

me numrin e shkaqeve që fshihen edhe pas ngjarjeve ose dukurive më të vogla, siç është kalimi i një grimce të vogël bloze para syve të tu. Nuk është një çështje e lehtë të gjurmosh grimcën e blozës në periudhën e hershme të historisë së botës, kur ajo formoi një pjesë të një trungu masiv peme, i cili më pas u shndërrua në qymyr, e kështu me radhë, deri sa grimca e blozës tani kalon përpara vizionit tënd në rrugën e saj drejt aventurave të tjera. Dhe një zinxhir i fuqishëm ngjarjesh, shkaqesh dhe pasojash, e sollën atë në gjëndjen e tanishme, dhe kjo e fundit nuk është veçse një nga zinxhirët e ngjarjeve që do të shkojnë për të prodhuar ngjarje të tjera qindra vjet pas së tashmes. Një nga seritë e ngjarjeve që arrin nga grimcat e vogla të blozës ishte shkrimi i këtyre rreshtave, gjë që bëri që daktilografi të kryente një punë të caktuar; korrigjuesi të bëjë të njëjtën gjë; dhe që do të zgjojë disa mendime në mendjen tuaj dhe atë të të tjerëve, të cilat nga ana tjetër do të ndikojnë të tjerët, e kështu me radhë, e me radhë, e me radhë, përtej aftësisë së njeriut për të menduar më tej - dhe të gjitha nga një kalim i vogël i blozës, të gjitha këto tregojnë relativitetin dhe shoqërimin e gjërave, dhe faktin e mëtejshëm se "nuk ka asnjë madhështore; nuk ka asnjë të vogël, në mëndjen që shkakton gjithçka".

Ndalo të mendosh për një moment. Nëse një burrë i caktuar nuk do të kishte takuar një shërbëtore të caktuar, larg në periudhën e zbehtë të Epokës së Gurit - ti që po i lexon këto rreshta tani nuk do të ishe këtu. Dhe nëse, ndoshta, i njëjti çift nuk do të takohej, ne që tani i shkruajmë këto rreshta nuk do të ishim tani këtu. Dhe vetë akti i të shkruarit, nga ana jonë, dhe akti i leximit, nga ana jote, do të ndikojë jo vetëm në jetën përkatëse të vetes tënde dhe tonën, por gjithashtu do të ketë një ndikim të drejtpërdrejtë, ose të tërthortë, mbi shumë njerëz të tjerë që tani jetojnë dhe të cilët do të jetojnë në shekujt që do të vijnë. Çdo mendim që ne mendojmë, çdo veprim që ne kryejmë, ka rezultatet e veta të drejtpërdrejta dhe të tërthorta, të cilat përshtaten në zinxhirin madhështor të Shkakut dhe Pasojës.

Ne nuk dëshirojmë të marrim parasysh vullnetin e lirë, apo determinizmin, në këtë vepër, për arsye të ndryshme. Ndër arsyet e shumta, është ajo kryesore që asnjëra palë e polemikave nuk ka plotësisht të drejtë - në fakt, të dyja palët

kanë pjesërisht të drejta, sipas Mësimeve Hermetike. Parimi i Polaritetit tregon se të dyja janë veçse gjysmë të vërteta - polet kundërshtare të së Vërtetës. Mësimet janë që një njeri mund të jetë edhe i lirë, por edhe i lidhur nga Nevoja, në varësi të kuptimit të termave dhe lartësisë të së Vërtetës nga e cila shqyrtohet çështja. Shkrimtarët e lashtë e shprehin këtë çështje në këtë mënyrë: "Sa më larg të jetë krijimi nga Qëndra, aq më shumë ai është i lidhur; sa më afër qendrës që ai arrin, aq më afër ai është i Lirë."

Shumica e njerëzve janë pak a shumë skllevër të trashëgimisë, mjedisit etj., dhe shfaqin shumë pak Liri. Ata ndikohen nga opinionet, zakonet dhe mendimet e botës së jashtme, si dhe nga emocionet, ndjenjat, disponimi, etj. Ata nuk shfaqin asnjë Mjeshtëri, të denjë për emrin. Ata e mohojnë me zemërim këtë pohim, duke thënë: "Pse, unë sigurisht që jam i lirë të veproj dhe të bëj si të dua – unë bëj vetëm atë që unë dua të bëj", por ata nuk arrijnë të shpjegojnë se nga lindin "dua të" dhe "siç unë dëshiroj." Çfarë i bën ata të "duan" të bëjnë një gjë në përparësi ndaj një tjetre; çfarë i bën ata "të dëshirojnë" ta bëjnë këtë dhe të mos e bëjnë atë? A nuk ka asnjë "sepse" për "kënaqësinë" dhe "Dëshirën" e tyre? Mjeshtri mund t'i ndryshojë këto "kënaqësi" dhe "dëshira" në të tjera në skajin e kundërt të polit mendor. Ai është në gjëndje "Qëllimi të Qëllimojë" në vënd të vullnetit, sepse disa ndjenja, humore, emocione ose sugjerime mjedisore ngjallin një tendencë ose dëshirë brënda tij për ta bërë këtë.

Shumica e njerëzve merren tej si guri që bie, të bindur ndaj mjedisit, ndikimeve të jashtme dhe disponimeve të brëndshme, dëshirave etj., për të mos folur për dëshirat dhe vullnetet e të tjerëve më të fortë se vetja e tyre, trashëgiminë, mjedisin dhe sugjerimet që i bartin ato së bashku pa rezistencë nga ana e tyre, apo ushtrimin e Vullnetit. Të lëvizur si gur në dërrasën e shahut të jetës, ata luajnë rolet e tyre dhe lihen mënjanë pasi të përfundojë loja. Por Mjeshtrit, duke ditur rregullat e lojës, ngrihen mbi planin e jetës materiale dhe duke u vënë në kontakt me fuqitë më të larta të natyrës së tyre, mbizotërojnë disponimin, karakteret, cilësitë dhe polaritetin e tyre, si dhe mjedisin përreth që I rrethon ata dhe kështu bëhen Lëvizës në lojë, në vënd

të Gur-Shkaktarëve - në vënd të Efekteve. Mjeshtrit nuk i shpëtojnë shkakut të planeve më të larta, por bien mbi me ligjet më të larta, dhe kështu mjeshtërojnë rrethanat në planin më të ulët. Kështu ata formojnë një pjesë të vetëdijshme të Ligjit, në vënd që të jenë thjesht instrumentë të verbër. Ndërsa ata shërbejnë në planin më të lartë, ata sundojnë në planin material.

Por, në të lartën dhe atë poshtë, Ligji është gjithmonë në veprim. Nuk ka gjë të tillë si Shanc. Perëndesha e verbër është shfuqizuar nga Arsyeja. Ne jemi në gjëndje të shohim tani, me sytë e bërë të qartë nga dija, se gjithçka udhëhiqet nga Ligji Universal - se numri i pafund i ligjeve nuk janë veçse shfaqje e Ligjit të Vetëm Madhështor- LIGJIT që është GJITHËSIA. Është vërtet e vërtetë që asnjë harabel nuk bie pa u vënë re nga Mëndja e GJITHËSISË -- që edhe flokët në kokën tonë janë të numëruara -- siç kanë thënë shkrimet e shenjta. Nuk ka asgjë jashtë Ligjit; asgjë që të ndodhë në kundërshtim me të. E megjithatë, mos bëj gabim të supozosh se Njeriu nuk është veçse një automat i verbër - larg kësaj. Mësimet Hermetike janë që Njeriu të mund të përdorë Ligjin për të kapërcyer ligjet, dhe se më i larti do të mbizotërojë gjithmonë kundër më të ulëtit, derisa më në fund ai të ketë arritur në fazën në të cilën ai kërkon strehim te vetë LIGJI, dhe qesh me përbuzje ligjet fenomenale. A je në gjëndje të kuptosh kuptimin e brëndshëm të kësaj?

KAPITULLI 13

GJINIA

"Gjinia është në gjithçka; gjithçka ka Parimet e saj Mashkullore dhe Femërore; Gjinia manifestohet në të gjitha planet." -Kybalion

Parimi i Shtatë Madhështor Hermetik - Parimi i Gjinisë – mishëron të vërtetën se atje ka Gjini të manifestuar në gjithçka - se parimet Mashkullore dhe Femërore janë gjithmonë të pranishme dhe aktive në të gjitha fazat e fenomeneve, në çdo plan të jetës. Në këtë pikë, ne mendojmë se është mirë të tërheqim vëmëndjen tënde për faktin se Gjinia, në kuptimin e saj Hermetik, dhe Seksi në përdorimin e zakonshëm të pranuar të termit, nuk janë të njëjta.

Fjala "Gjini" rrjedh nga rrënja Latine që do të thotë "të lindësh; të prokrijosh; të gjenerosh; të krijosh; të prodhosh". Konsiderimi i një momenti do të të tregojë se fjala ka një kuptim shumë më të gjerë dhe më të përgjithshëm se termi "Seks", kjo e fundit i referohet dallimeve fizike midis gjallesave mashkullore dhe femërore. Seksi është thjesht një manifestim i Gjinisë në një plan të caktuar të Planit Madhështor Fizik – planin organik të jetës. Ne dëshirojmë ta ngulitim këtë dallim në mëndjet tuaja, për arsye se disa shkrimtarë, të cilët kanë përvetësuar një pjesë të vogël të Filozofisë Hermetike, janë përpjekur ta identifikojnë këtë Parim të Shtatë Hermetik me teoritë dhe mësimet e egra dhe fantastike, dhe shpesh të qortueshme, teori dhe mësime në lidhje me Seksin.

Zyra e Gjinisë është vetëm ajo e krijimit, prodhimit, gjenerimit etj., dhe manifestimet e saj janë të dukshme në çdo plan të fenomenit. Është disi e vështirë të prodhohen prova të kësaj në vija shkencore, për arsye se shkenca

ende nuk e ka njohur këtë Parim si zbatim universal. Por ende disa prova po vijnë përpara nga burimet shkencore. Në radhë të parë, ne gjejmë një manifestim të dallueshëm të Parimit të Gjinisë midis grimcave, ioneve ose elektroneve, të cilat përbëjnë bazën e materies siç shkenca tani e njeh këtë të fundit, dhe që duke formuar disa kombinime formojnë atomin, i cili deri kohët e fundit konsiderohej si përfundimtar dhe i pandashëm.

Fjala e fundit e shkencës është se atomi përbëhet nga një mori grimcash, elektronesh ose ionesh (emrat e ndryshëm që përdoren nga autoritete të ndryshme) që rrotullohen rreth njëra-tjetrës dhe vibrojnë në një shkallë dhe intensitet të lartë. Por pohimi shoqërues është bërë se formimi i atomit është në të vërtetë për shkak të grumbullimit të grimcave negative rreth një pozitive --- grimcat pozitive duken se ushtrojnë një ndikim të caktuar mbi grimcat negative, duke i bërë këto të fundit të supozojnë kombinime të caktuara dhe kështu "krijon" ose "gjeneron" një atom. Kjo është në përputhje me Mësimet Hermetike më të lashta, të cilat gjithmonë e kanë identifikuar parimin Mashkullor të Gjinisë me "pozitiven" dhe atë Femëror me Polet "Negative" të Elektricitetit (të ashtuquajturat).

Tani një fjalë në këtë pikë lidhur me këtë identifikim. Mëndja publike ka krijuar një përshtypje krejtësisht të gabuar në lidhje me cilësitë e të ashtuquajturit poli "Negativ" i Materieve të elektrizuara ose të magnetizuara. Termat Pozitiv dhe Negativ janë përdorur shumë gabim për këtë fenomen nga shkenca. Fjala Pozitive do të thotë diçka reale dhe e fortë, në krahasim me një jorealitet ose dobësi Negative. Asgjë nuk është më larg nga faktet reale të fenomenit elektrik. I ashtuquajturi pol Negativ i baterisë është në të vërtetë poli në të cilin manifestohet gjenerimi ose prodhimi i formave dhe energjive të reja. Nuk ka asgjë "negative" në të. Autoritetet më të mira shkencore përdorin tani fjalën "Katodë" në vënd të "Negative", fjala Katodë që vjen nga rrënja Greke që do të thotë "zbritje; rruga e gjenerimit, etj." Nga poli Katodë dalin tufat e elektroneve ose grimcave; nga e njëjta pol dalin ato "rreze" të mrekullueshme që kanë revolucionarizuar konceptimet shkencore gjatë dekadës së fundit. Poli i Katodës është Nëna e të gjitha fenomeneve të

çuditshme që i kanë bërë të padobishme tekstet e vjetra shkollore, dhe që kanë bërë që shumë teori të pranuara prej kohësh të kalojnë në grumbullin e spekulimeve shkencore. Katoda, ose Poli Negativ, është Parimi Mëmë i Dukurive Elektrike, dhe i formave më të mira të materies sic ende njihen në shkencë. Pra, e sheh se ne jemi të justifikuar të refuzojmë të përdorim termin "Negativ" në konsiderimin tonë të subjektit, dhe të insistojmë për të zëvendësuar fjalën "Femërore" me termin e vjetër. Faktet e çështjes na e vërtetojnë këtë, pa marrë parasysh Mësimet Hermetike. Dhe kështu ne do të përdorim fjalën "Femërore" në vënd të "Negative" kur flasim për atë pol të aktivitetit.

Mësimet më të fundit shkencor janë se trupat krijues ose elektronet janë Femërore (shkenca thotë se "ato janë të përbëra nga elektriciteti negativ" - ne themi se ato përbëhen nga energjia femërore). Një grimcë femërore shkëputet, ose më mirë largohet, nga një grimcë mashkullore dhe fillon një karrierë të re. Ajo kërkon në mënyrë aktive një bashkim me një grimcë mashkullore, duke u nxitur nga impulsi natyror për të krijuar forma të reja të Materies ose Energjisë. Një shkrimtar shkon aq larg saqë përdor termin "ajo kërkon menjëherë, me vullnetin e vet, një bashkim" etj. Kjo shkëputje dhe bashkim përbën bazën e pjesës më të madhe të veprimtarive të botës kimike. Kur trupi femëror bashkohet me një trup mashkullor, fillon një proces i caktuar. Grimcat femërore vibrojnë me shpejtësi nën ndikimin e energjisë mashkullore, dhe qarkullojnë me shpejtësi rreth kësaj të fundit. Rezultati është lindja e një atomi të ri. Ky atom i ri është në të vërtetë i përbërë nga një bashkim i elektroneve ose trupave mashkullor dhe femëror, por kur formohet bashkimi, atomi është një gjë më vete, që ka veti të caktuara, por që nuk shfaq më vetinë e elektricitetit të lirë. Procesi i shkëputjes ose i ndarjes së elektroneve femërore quhet "ionizim". Këto elektrone, ose grimca, janë punëtorët më aktivë në fushën e Natyrës. Duke ardhur nga bashkimet e tyre, apo kombinimet, manifeston dukuritë e ndryshme të dritës, nxehtësisë, elektricitetit, magnetizmit, tërheqjes, zmbrapsjes, afinitetit kimik dhe të kundërtën, dhe dukuri të ngjashme. Dhe e gjithë kjo lind nga funksionimi i Parimit të Gjinisë në planin e Energjisë.

Pjesa e parimit Mashkullor duket se është ajo e drejtimit të një energjie të caktuar të qënësishme drejt parimit Femëror, duke filluar kështu në aktivitet proceset krijuese. Por parimi Femëror është ai që bën gjithmonë punën krijuese aktive - dhe kjo është kështu në të gjitha planet. E megjithatë, çdo parim është i paaftë për energji operative pa ndihmën e tjetrës. Në disa nga format e jetës, të dyja parimet kombinohen në një organizëm. Për këtë çështje, çdo gjë në botën organike manifeston të dyja gjinitë – atje është gjithmonë Mashkullorja i pranishëm në formën Femërore, dhe forma Femërore. Mësimet Hermetike përmbajnë shumë në lidhje me funksionimin e dy parimeve të Gjinisë në prodhimin dhe shfaqjen e formave të ndryshme të energjisë, etj., por ne nuk e shohim të arsyeshme të hyjmë në detaje në lidhje me të njëjtën gjë në këtë pikë, sepse nuk jemi në gjëndje për të mbështetur të njëjtën gjë me prova shkencore, për arsye se shkenca ende nuk ka përparuar deri tani. Por shembulli që iu kemi dhënë për fenomenet e elektroneve ose grimcave do t'iu tregojë se shkenca është në rrugën e duhur dhe gjithashtu do t'iu japë një ide të përgjithshme të parimeve themelore.

Disa studiues kryesorë shkencorë kanë shpallur besimin e tyre se në formimin e kristaleve duhej gjetur diçka që korrespondonte me "aktivitetin seksual", që është një tjetër kashtë që tregon drejtimin në të cilin fryjnë erërat shkencore. Dhe çdo vit do të sjellë fakte të tjera për të vërtetuar korrektësinë e Parimit Hermetik të Gjinisë. Do të konstatohet se Gjinia është në veprim dhe manifestim të vazhdueshëm në fushën e materies inorganike, dhe në fushën e Energjisë ose Forcës. Elektriciteti tani konsiderohet përgjithësisht si "Diçka" në të cilën të gjitha format e tjera të energjisë duket se shkrihen ose treten. "Teoria Elektrike e Universit" është doktrina më e fundit shkencore, dhe po rritet me shpejtësi në popullaritet dhe pranim të përgjithshëm. Dhe rrjedhimisht, nëse ne jemi në gjëndje të zbulojmë në dukuritë e elektricitetit edhe në rrënjën dhe burimin e manifestimeve të tij një dëshmi të qartë dhe të pagabueshme të pranisë së Gjinisë dhe aktiviteteve të saj, ne jemi të justifikuar t'iu kërkojmë të besoni se shkenca më në fund ka ofruar prova të ekzistencës në të gjitha fenomenet universale të atij Parimi madhështor Hermetik - Parimit të Gjinisë.

Nuk është e nevojshme të marrësh kohë me dukuritë e njohura të "tërheqjes dhe zmbrapsjes" së atomeve; afinitetit kimik; "dashuritë dhe urrejtjet" e grimcave atomike; tërheqja ose kohezioni ndërmjet molekulave të materies. Këto fakte janë shumë të njohura për të kërkuar komente të zgjeruara nga ne. Por, a ke menduar ndonjëherë se të gjitha këto gjëra janë manifestime të Parimit Gjinor? A nuk e sheh se fenomeni është "në gjithë të katërtat" me atë të grimcave apo elektroneve? Dhe më shumë se kjo, a nuk mund ta shohësh arsyeshmërinë e Mësimeve Hermetike të cilat pohojnë se vetë Ligji i Gravitacionit - ajo tërheqje e çuditshme për shkak të së cilës të gjitha grimcat dhe trupat e materies në univers priren drejt njëra-tjetrës nuk është veçse një manifestim tjetër i Parimit të Gjinisë, i cili funksionon në drejtim të tërheqjes së Mashkullores në energjitë Femërore, dhe anasjelltas? Ne nuk mund t'iu ofrojmë prova shkencore për këtë në këtë kohë - por ekzamino fenomenet në dritën e Mësimeve Hermetike mbi këtë subjekt dhe shiko nëse nuk ke një hipotezë pune më të mirë se ajo e ofruar nga shkenca fizike. Paraqisni të gjitha fenomenet fizike në test dhe do të dallosh Parimin e Gjinisë në provë.

Le të kalojmë tani në një shqyrtim të funksionimit të Parimit në Planin Mendor. Shumë veçori interesante janë atje në pritje të ekzaminimit.

KAPITULLI 14

GJINIA MENDORE

Studentët e psikologjisë që kanë ndjekur trendin modern të të menduarit përgjatë linjave të fenomeneve mendore janë të mahnitur nga këmbëngulja e idesë së dyfishtë, e cila është shfaqur kaq fuqishëm gjatë dhjetë apo pesëmbëdhjetë viteve të fundit, dhe që ka krijuar një numër teorish të besueshme në lidhje me natyrën dhe përbërjen e këtyre "dy mëndjeve". I ndjeri Thomson J. Hudson arriti një popullaritet të madh në 1893 duke avancuar teorinë e tij të mirënjohur të "mëndjeve objektive dhe subjektive" që ai mendonte se ekzistonte në çdo individ. Shkrimtarë të tjerë kanë tërhequr pothuajse të njëjtën vëmëndje nga teoritë në lidhje me "mëndjet e vetëdijshme dhe të pavetëdijshme"; "mëndjet e vullnetshme dhe të pavullnetshme"; "mendjet aktive dhe pasive", etj. Teoritë e shkrimtarëve të ndryshëm ndryshojnë nga njëra-tjetra, por ekziston parimi themelor i "dualitetit të mëndjes".

Studenti i Filozofisë Hermetike tundohet të buzëqeshë kur lexon dhe dëgjon për këto shumë "teori të reja" në lidhje me dualitetin e mëndjes, secila shkollë i përmbahet me këmbëngulje teorive të veta të përkëdhelura dhe secila pretendon se "ka zbuluar të vërtetën". Studenti i kthen faqet e historisë okulte dhe në fillimet e zbehta të mësimeve okulte gjen referenca për doktrinën e lashtë Hermetike të Parimit të Gjinisë në Planin Mendor - manifestimi i Gjinisë Mendore. Dhe duke ekzaminuar më tej, ai zbulon se filozofia e lashtë mori njohjen e fenomenit të "mëndjes së dyfishtë" dhe e llogariti atë nga teoria e Gjinisë Mendore. Kjo ide e Gjinisë Mendore mund t'u shpjegohet me pak fjalë studentëve që janë të njohur me teoritë moderne që sapo aluduam. Parimi Mashkullor i Mendjes korrespondon me të ashtuquajturën Mëndje Objektive; Mëndja e Vetëdijshme; Mëndja Vullnetare; Mëndja Aktive, etj. Dhe Parimi i Mëndjes korrespondon me të ashtuquajturën Mëndje Subjektive; Mëndja e Pavetëdijshme; Mëndja e Pavullnetshme; Mëndja

Pasive, etj. Sigurisht që Mësimet Hermetike nuk pajtohen me shumë teori moderne në lidhje me natyrën e dy fazave të mëndjes, dhe as nuk pranojnë shumë nga faktet pretenduar për dy aspektet përkatëse - disa nga teoritë dhe pretendimet e përmëndura janë shumë të largëta dhe të paafta për t'i bërë ballë provës së eksperimentit dhe demonstrimit. Ne theksojmë fazat e marrëveshjes thjesht për të ndihmuar studentin të përvetësojë njohuritë e tij të fituara më parë me mësimet e Filozofisë Hermetike. Studentët e Hudson-it do të vënë re deklaratën në fillim të kapitullit të tij të dytë të "Ligjit të Fenomeneve Psikike", se: "Zhargoni mistik i filozofëve Hermetikë zbulon të njëjtën ide të përgjithshme", d.m.th., dualitetin e mëndjes. Nëse Dr. Hudson do të kishte marrë kohë dhe mundim për të deshifruar pak nga "zhargoni mistik i Filozofisë Hermetike", ai mund të kishte marrë shumë dritë mbi temën e "mëndjes së dyfishtë" - por atëherë, ndoshta, vepra më interesante e tij mund të mos ishte shkruar. Le të shqyrtojmë tani Mësimet Hermetike në lidhje me Gjininë Mendore.

Mësuesit Hermetikë japin udhëzimet e tyre në lidhje me këtë temë duke u kërkuar studentëve të tyre të shqyrtojnë raportin e vetëdijes së tyre në lidhje me Veten e tyre. Nxënësve u kërkohet që ta kthejnë vëmëndjen e tyre nga brëndësia te Vetja që banon brënda secilit. Çdo student udhëhiqet të shohë se vetëdija e tij i jep fillimisht një raport të ekzistencës së Vetes së tij. Raporti është "Unë Jam". Këto në fillim duken të jenë fjalët e fundit nga vetëdija, por një ekzaminim pak më tej zbulon faktin se ky "Unë Jam" mund të ndahet ose prihet në dy pjesë, ose aspekte të dallueshme, të cilat duke punuar në unison dhe në lidhje, ende, sidoqoftë, mund të jetë e ndarë në vetëdije.

Ndonëse në fillim duket se ekziston vetëm një "Unë", një ekzaminim më i kujdesshëm dhe më i afërt zbulon faktin se ekziston një "Unë" dhe një "Mua". Këta binjakë mendorë ndryshojnë në karakteristikat dhe natyrën e tyre, dhe një ekzaminim i natyrës së tyre dhe i fenomeneve që dalin nga e njëjta do të hedhë shumë dritë mbi shumë nga problemet e influences mendore.

Le të fillojmë me një konsideratë të Mua, që zakonisht ngatërrohet me Unë nga studenti, derisa ai ta shtyjë kërkimin pak më mbrapa në skutat e vetëdijes. Një njeri mendon për Vetveten e tij (në aspektin e tij ndaj Mua) si i përbërë nga disa ndjenja, shije, pëlqime, mospëlqime, zakone, lidhje të veçanta, karakteristika, etj., të cilat të gjitha shkojnë për të formuar personalitetin e tij, ose "Veten" e njohur për veten dhe të tjerët. Ai e di se këto emocione dhe ndjenja ndryshojnë; lindin dhe vdesin; i nënshtrohen Parimit të Ritmit dhe Parimit të Polaritetit, të cilat e çojnë atë nga një ekstrem ndjesie në tjetrën. Ai gjithashtu mendon për "Mua" si njohuri të caktuara të mbledhura së bashku në mëndjen e tij, dhe duke formuar kështu një pjesë të tij. Ky është "Mua" i një njeriu.

Por ne kemi vepruar shumë me nxitim. "Mua" e shumë njerëzve mund të thuhet se përbëhet kryesisht nga vetëdija e tyre për trupin dhe orekset e tyre fizike, etj. Duke qënë se vetëdija e tyre është kryesisht e lidhur me natyrën e tyre trupore, ata praktikisht "jetojnë atje". Disa njerëz madje shkojnë aq larg sa e konsiderojnë veshjen e tyre personale si një pjesë të "Mua" të tyre dhe në fakt duket se e konsiderojnë atë një pjesë të vetes. Një shkrimtar ka thënë me humor se "njerëzit përbëhen nga tre pjesë: shpirti, trupi dhe rrobat". Këta njerëz "të vetëdijshëm për rrobat" do të humbnin personalitetin e tyre nëse do të zhvisheshin nga veshjet e tyre nga egërsirat me rastin e një mbytjeje anije. Por edhe shumë njerëz që nuk janë të lidhur aq ngushtë me idenë e veshjes personale, i përmbahen ngushtë vetëdijes se trupat e tyre janë "Mua" e tyre. Ata nuk mund të konceptojnë një Vete të pavarur nga trupi. Mëndja e tyre u duket se është praktikisht "një diçka që i përket" trupit të tyre - gjë që në shumë raste ajo me të vërtetë është.

Por ndërsa njeriu ngrihet në shkallën e vetëdijes, ai është në gjëndje të shkëputë "Mua" të tij nga ideja e tij për trupin, dhe është në gjëndje të mendojë për trupin e tij si "i përket" pjesës mendore të tij. Por edhe atëherë ai është shumë i prirur të identifikojë "Mua" tërësisht me gjëndjet mendore, ndjenjat, etj., të cilat ai ndjen se ekzistojnë brënda tij. Ai është shumë i prirur t'i konsiderojë këto gjëndje të brëndshme si identike me veten e tij, në vënd që të

jenë thjesht "gjëra" të prodhuara nga një pjesë e mentalitetit të tij dhe që ekzistojnë në brëndësinë e tij - të tij, dhe në të, por ende jo "ai vetë". Ai sheh se ai mund t'i ndryshojë këto gjëndje të brëndshme të ndjenjave me çdo përpjekje të vullnetit, dhe se ai mund të prodhojë një ndjenjë ose gjëndje të një natyre saktësisht të kundërt, në të njëjtën mënyrë, dhe megjithatë i njëjti "Mua" ekziston. Dhe kështu, pas pak kohe ai është në gjëndje të lërë mënjanë këto gjëndje të ndryshme mendore, emocione, ndjenja, zakone, cilësi, karakteristika dhe sende të tjera personale mendore -- ai është në gjëndje t'i lërë mënjanë ato në koleksionin "jo-unë" të kurioziteteve dhe barrave, si dhe pasuritë me vlerë. Kjo kërkon shumë përqëndrim mendor dhe fuqi të analizës mendore nga ana e studentit. Por ende detyra është e mundur për studentin e avancuar, dhe madje edhe ata jo aq të avancuar janë në gjëndje të shohin, në imagjinatë, se si procesi mund të kryhet.

Pas kryerjes së këtij procesi mënjanimi, studenti do ta gjejë veten në zotërim të vetëdijshëm të një "Vete" që mund të konsiderohet në aspektet e tij të dyfishta "Unë" dhe "Mua". "Mua" do të ndihet si një Diçka mendore në të cilën mund të prodhohen mendime, ide, emocione, ndjenja dhe gjëndje të tjera mendore. Ajo mund të konsiderohet si "mitra mendore", siç e kanë quajtur të lashtët - e aftë për të gjeneruar pasardhës mendorë. Ajo i raporton vetëdijes si një "Mua" me fuqi latente të krijimit dhe gjenerimit të pasardhësve mendorë të të gjitha llojeve dhe natyre. Fuqitë e saj të energjisë krijuese ndihen të mëdha. Por ende duket se është e vetëdijshme se duhet të marrë një formë energjie ose nga shoqëruesi i tij "Unë", ose nga ndonjë "Unë" tjetër para se të jetë në gjëndje të sjellë në jetë krijimet e tij mendore. Kjo vetëdije sjell me vete realizimin e një kapaciteti të madh për punë mendore dhe aftësi krijuese.

Por studenti shpejt zbulon se kjo nuk është gjithçka që ai gjen në brëndësi të vetëdijes së tij të brëndshme. Ai zbulon se ekziston një Diçka mendore që është në gjëndje të Dëshirojë që "Mua" të veprojë përgjatë linjave të caktuara krijuese, dhe që është gjithashtu në gjëndje të qëndrojë mënjanë dhe të dëshmojë krijimin mendor. Këtë pjesë të vetes ai mësohet ta quajë "Unë" të tij. Ai është në gjëndje të pushojë në vetëdijen e tij sipas dëshirës. Ai nuk gjen aty

një vetëdije të aftësisë për të gjeneruar dhe krijuar në mënyrë aktive, në kuptimin e procesit gradual që shoqërohet me operacionet mendore, por më tepër një ndjenjë dhe vetëdije të një aftësie për të projektuar një energji nga "Unë" tek "Mua" -- një proces i "vullnetit" që krijimi mendor të fillojë dhe të vazhdojë. Ai zbulon gjithashtu se "Unë" është në gjëndje të qëndrojë mënjanë dhe të dëshmojë operacionet e krijimit dhe brezit mendor të "Mua". Ky aspekt i dyfishtë ekziston në mëndjen e çdo personi. "Unë" përfaqëson Parimin Mashkullor të Gjinisë Mendore - "Mua" përfaqëson Parimin Femëror. "Unë" përfaqëson Aspektin e Qënies; "Mua" Aspektin e të Bërit. Ti do të vëresh se Parimi i Korrespondencës vepron në këtë plan ashtu siç vepron në planin e madh mbi të cilin kryhet krijimi i Universeve. Të dyja janë të ngjashme në lloj, edhe pse shumë të ndryshme në shkallë. "Si lart, ashtu edhe poshtë; si poshtë, poashtu lart."

Këto aspekte të mëndjes - Parimet Mashkullore dhe Femërore - "Unë" dhe "Mua" - të konsideruara në lidhje me fenomenet e njohura mendore dhe psikike, japin çelësin kryesor për këto rajone të zbehta të funksionimit dhe manifestimit mendor. Parimi i Gjinisë Mendore jep të vërtetën që qëndron në themel të gjithë fushës së dukurive të ndikimit mendor, etj.

Prirja e Parimit Femëror është gjithmonë në drejtim të marrjes së përshtypjeve, ndërsa prirja e Parimit Mashkullor është gjithmonë në drejtim të dhënies, të daljes ose të shprehurit. Parimi Femëror ka fusha shumë më të larmishme veprimi sesa Parimi Mashkullor. Parimi Femëror drejton punën e gjenerimit të mendimeve, koncepteve, ideve të reja, duke përfshirë punën e imagjinatës. Parimi Mashkullor kënaqet me punën e "Vullnetit" në fazat e tij të ndryshme. E megjithatë, pa ndihmën aktive të Vullnetit të Parimit Mashkullor, Parimi Femëror është i prirur të qëndrojë i kënaqur me gjenerimin e imazheve mendore që janë rezultat i përshtypjeve të marra nga jashtë, në vënd që të prodhojë krijime origjinale mendore.

Personat që mund t'i kushtojnë vëmëndje dhe mendim të vazhdueshëm një subjekti përdorin në mënyrë aktive të dyja Parimet Mendore - Femëroren në

punën e gjenerimit mendor, dhe Vullnetin Mashkullor në stimulimin dhe energjizimin e porcionit krijues të mëndjes. Shumica e njerëzve përdorin vërtet Parimin Mashkullor, por pak, dhe janë të kënaqur të jetojnë sipas mendimeve dhe ideve të futura në "Mua" nga "Unë" e mëndjeve të tjera. Por nuk është qëllimi ynë të ndalemi në këtë fazë të subjektit, e cila mund të studiohet nga çdo tekst i mirë i psikologjisë, me çelësin që ne iu kemi dhënë në lidhje me Gjininë Mendore.

Studenti i Dukurive Psikike është i vetëdijshëm për dukuritë e mrekullueshme të klasifikuara nën kreun e Telepatisë; Transferimi i Mendimit; Ndikimi Mendor; Sugjerim; Hipnotizmi, etj. Shumë prej tyre kanë kërkuar një shpjegim të këtyre fazave të ndryshme të fenomeneve nën teoritë e mësuesve të ndryshëm të "mëndjes dualiste". Dhe në një masë ata kanë të drejtë, sepse ka qartë një manifestim të dy fazave të dallueshme të aktivitetit mendor. Por nëse studentë të tillë do t'i konsiderojnë këto "mëndje dualiste" në dritën e Mësimeve Hermetike në lidhje me Vibrimet dhe Gjininë Mendore, ata do të shohin se çelësi i kërkuar prej kohësh është në dorë.

Në fenomenet e Telepatisë shihet se si Energjia Vibruese e Parimit Mashkullor projektohet drejt Parimit Femëror të një tjetër personi, dhe ky i fundit merr mendimin e farës dhe e lejon atë të zhvillohet në pjekuri. Në të njëjtën mënyrë funksionon Sugjerimi dhe Hipnotizimi. Parimi Mashkullor i personit që jep sugjerimet drejton një rrymë Energjie Vibruese ose Fuqi të Vullnetit drejt Parimit Femëror të personit tjetër, dhe ky i fundit duke e pranuar atë e bën të vetën dhe vepron dhe mendon në përputhje me rrethanat. Një ide e ngulitur kështu në mëndjen e një personi tjetër rritet dhe zhvillohet, dhe me kalimin e kohës konsiderohet si pasardhës i ligjshëm mendor i individit, ndërsa në realitet është si veza e krisur e vendosur në folenë e harabelit, ku shkatërron pasardhësit e ligjshëm dhe e bën veten në shtëpi. Metoda normale është që Parimet Mashkullore dhe Femërore në mëndjen e një personi të ko-ordinohen dhe veprojnë në mënyrë harmonike në lidhje me njëra-tjetrën, por, për fat të keq, Parimi Mashkullor në një person mesatar është shumë dembel për të vepruar - shfaqja e fuqisë së vullnetit është shumë

e vogël - dhe pasoja është se persona të tillë sundohen pothuajse tërësisht nga mëndjet dhe vullnetet e personave të tjerë, të cilët ata i lejojnë të bëjnë mendimin dhe dëshirën e tyre për ta. Sa pak mendime ose veprime origjinale kryhen nga një person mesatar? A nuk janë shumica e njerëzve thjesht hije dhe jehonë e të tjerëve që kanë vullnet ose mëndje më të fortë se ata? Problemi është se një person mesatar banon pothuajse tërësisht në vetëdijen e tij "Mua" dhe nuk e kupton se ai ka një gjë të tillë si "Unë". Ai është i polarizuar në Parimin e tij Femëror të Mëndjes, dhe Parimi Mashkullor, në të cilin është vendosur Vullneti, lejohet të mbetet joaktiv dhe i papunësuar.

Burrat dhe gratë e forta të botës manifestojnë pa ndryshim Parimin Mashkullor të Vullnetit, dhe forca e tyre varet materialisht nga ky fakt. Në vënd që të jetojnë me përshtypjet e lëna në mëndjet e tyre nga të tjerët, ata dominojnë mëndjet e tyre me vullnetin e tyre, duke marrë llojin e imazheve mendore të dëshiruara, dhe për më tepër dominojnë mëndjet e të tjerëve në të njëjtën mënyrë. Shiko njerëzit e fortë, si arrijnë ata të ngulitin farërat e mendimit në mëndjet e masave të njerëzve, duke i bërë kështu këto të fundit të mendojnë në përputhje me dëshirat dhe vullnetet e individëve të fortë. Kjo është arsyeja pse masat e njerëzve janë krijesa të tilla si dele, asnjëherë nuk kanë origjinuar një ide të tyren, as duke përdorur fuqitë e tyre të aktivitetit mendor.

Shfaqja e Gjinisë Mendore mund të vërehet kudo rreth nesh në jetën e përditshme. Personat magnetikë janë ata që janë në gjëndje të përdorin Parimin Mashkullor në mënyrë që t'ia impresionojnë idetë e tyre të tjerëve. Aktori që i bën njerëzit të lotojnë ose të qajnë si ai të dojë, po e përdor këtë parim. Po kështu është edhe oratori i suksesshëm, burri i shtetit, predikuesi, shkrimtari apo njerëz të tjerë që janë para vëmëndjes së publikut. Ndikimi i veçantë i ushtruar nga disa njerëz mbi të tjerët është për shkak të manifestimit të Gjinisë Mendore, përgjatë vijave vibruese të treguara më sipër. Në këtë parim qëndron sekreti i magnetizmit personal, ndikimit personal, magjepsjes etj., si dhe dukurive të grupuara përgjithësisht nën emrin Hipnotizëm.

Studenti i cili është familjarizuar me dukuritë që përgjithësisht fliten si "psikike" do të ketë zbuluar rolin e rëndësishëm që luhet në fenomenet e përmëndura nga ajo forcë që shkenca e ka quajtur "Sugjerim", me të cilin term nënkuptohet procesi ose metoda me anë të së cilës një ide transferohet në mëndjen e një tjetri ose "i ngulitet" mëndjes, duke bërë që mëndja e dytë të veprojë në përputhje me të. Një kuptim i saktë i Sugjerimit është i nevojshëm për të kuptuar në mënyrë inteligjente dukuritë e ndryshme psikike në bazë të të cilave Sugjerohet. Por, akoma më shumë është një njohuri e Vibrimit dhe Gjinisë Mendore e nevojshme për studentin e Sugjerimit. Sepse i gjithë parimi i Sugjerimit varet nga parimi i Gjinisë Mendore dhe Vibrimit.

Është e zakonshme që shkrimtarët dhe mësuesit e Sugjerimit të shpjegojnë se është mëndja "objektive ose vullnetare" ajo që bën përshtypjen mendore ose sugjerimin mbi mëndjen "subjektive ose të pavullnetshme". Por ata nuk e përshkruajnë procesin ose nuk na japin ndonjë analogji në natyrë, ku ne mund ta kuptojmë më lehtë idenë. Por nëse do ta mendosh çështjen nën dritën e Mësimeve Hermetike, do të jesh në gjëndje të shohësh se energjizimi i Parimit Femëror nga Energjia Vibruese e Parimit Mashkullor është në përputhje me ligjet universale të natyrës, dhe se bota natyrale ofron analogji të panumërta me anë të të cilave mund të kuptohet Parimi. Në fakt, Mësimet Hermetike tregojnë se vetë krijimi i universit ndjek të njëjtin ligj dhe se në të gjitha manifestimet krijuese, në Planin Shpirtëror, Mendor dhe Fizik, ekziston gjithmonë ky Parim i Gjinisë - ky manifestim i Parimeve Mashkullore dhe Femërore. "Si lart, ashtu edhe poshtë; si poshtë, poashtu lart." Dhe më shumë se kaq, kur parimi i Gjinisë Mendore vec njëherë kapet dhe kuptohet, dukuritë e ndryshme të psikologjisë bëhen menjëherë të afta për klasifikim dhe studim inteligjent, në vend që të jenë pak a shumë në errësirë. Parimi "funksionon" në praktikë, sepse bazohet në ligjet e pandryshueshme universale të jetës.

Ne nuk do të hyjmë në një diskutim ose përshkrim të zgjeruar të fenomeneve të ndryshme të ndikimit mendor ose aktivitetit psikik. Ka shumë libra, shumë prej tyre mjaft të mirë, të cilët janë shkruar dhe botuar për këtë temë të viteve të fundit. Faktet kryesore të deklaruara në këto libra të ndryshëm janë të sakta,

megjithëse disa shkrimtarë janë përpjekur t'i shpjegojnë fenomenet me teori të ndryshme të tyre. Studenti mund të njihet me këto çështje, dhe duke përdorur teorinë e gjinisë mendore ai do të jetë në gjëndje të sjellë rregull nga kaosi i teorisë dhe mësimeve konfliktuale dhe, për më tepër, mund ta bëjë veten lehtësisht mjeshtër të subjektit nëse ai është aq i prirur. Qëllimi i kësaj pune nuk është të japë një përshkrim të zgjeruar të fenomeneve psikike, por përkundrazi t'i japë studentit një çelës kryesor me anë të të cilit Ai mund të hapë dyert e shumta që të çojnë në pjesët e Dijes së Tempullit të cilat ai mund të dëshirojë t'i eksplorojë. Ne mendojmë se në këtë shqyrtim të mësimeve të Kybalion, dikush mund të gjejë një shpjegim që do të shërbejë për të larguar shumë vështirësi çoroditëse - një çelës që do të hapë shumë dyer. Çfarë dobie ka të futemi në detaje në lidhje me të gjitha tiparet e shumta të fenomenev e psikike dhe shkencës mendore, me kusht që t'i vendosim në duart e studentit mjetet me të cilat ai mund të njihet plotësisht në lidhje me çdo fazë të subjektit që mund t'i interesojë. Me ndihmën e Kybalion, njeriu mund të kalojë përsëri nëpër çdo bibliotekë okulte, Drita e vjetër nga Egjipti që ndriçon shumë faqe të errëta dhe subjekte të paqarta. Ky është qëllimi i këtij libri. Ne nuk vijmë duke shpjeguar një filozofi të re, por përkundrazi duke dhënë skicat e një mësimi madhështor të vjetër botëror, i cili do të bëjë të qarta mësimet e të tjerëve - që do të shërbejë si një Pajtues Madhështor i dallimeve: teorive dhe doktrinave të kundërta.

KAPITULLI 15

AKSIOMAT HERMETIKE

> "Posedimi i Dijes, nëse nuk shoqërohet me një manifestim dhe shprehje në Veprim, është si grumbullimi i metaleve të çmuara - një gjë e kotë dhe marrëzi. Dija, ashtu si pasuria, synohet të përdoret. Ligji i Përdorimit është Universal, dhe ai që e shkel atë vuan për shkak të konfliktit të tij me forcat natyrore." -Kybalion

Mësimet Hermetike, ndonëse janë mbajtur gjithmonë të mbyllura në mëndjet e zotëruesve me fat, për arsye të cilat i kemi thënë tashmë, nuk u synuan kurrë që thjesht të ruheshin dhe të sekretoheshin. Ligji i Përdorimit trajtohet në Mësime, siç mund ta shohësh duke iu referuar citatit të mësipërm nga Kybalion, i cili e deklaron atë me forcë. Njohuria pa Përdorim dhe Shprehje është një gjë e kotë, që nuk i sjell asnjë të mirë zotëruesit të saj, apo racës. Ki kujdes nga Koprracia Mendore, dhe shprehni në Veprim atë që ke mësuar. Studio Aksiomat dhe Aforizmat, por praktikoji ato gjithashtu.

Ne japim më poshtë disa nga Aksiomat Hermetike më të rëndësishme, nga Kybalion, me disa komente të shtuara për secilën. Bëji këto tuat, dhe praktiko dhe përdori ato, sepse ato nuk janë vërtet të tuat derisa t'i kesh përdorur ato.

> "Për të ndryshuar gjëndjen shpirtërore ose gjëndjen mendore - ndrysho vibracionin tënd." -Kybalion

Dikush mund të ndryshojë vibracionin e tij mendor me një përpjekje të Vullnetit, në drejtim të fiksimit të qëllimshëm të vëmëndjes në një gjëndje më të dëshirueshme. Vullneti drejton vëmëndjen dhe vëmëndja ndryshon

vibracionin. Kultivo Artin e Vëmëndjes, me anë të Vullnetit, dhe ti ke zgjidhur sekretin e Zotërimit të Gjëndjeve Shpirtërore dhe Mendore.

> "Për të shkatërruar një ritëm të padëshirueshëm të vibracioneve mendore, vër në veprim Parimin e Polaritetit dhe përqëndrohu në polin e kundërt me atë që dëshiron të shtypësh. Vrit të padëshiruarën duke ndryshuar polaritetin e saj." **–Kybalion**

Kjo është një nga më të rëndësishmet e Formulave Hermetike. Ajo bazohet në parime të vërteta shkencore. Ne iu kemi treguar se një gjëndje mendore dhe e kundërta e saj ishin thjesht dy polet e një gjëje, dhe se me anë të Transmutacionit Mendor, polariteti mund të ndryshonte. Ky Parim është i njohur për psikologët modernë, të cilët e zbatojnë atë në ndarjen e zakoneve të padëshiruara duke u kërkuar studentëve të përqëndrohen në cilësinë e kundërt. Nëse je i pushtuar nga Frika, mos e humb kohën duke u përpjekur të "vrasësh" Frikën, por në vënd të kësaj kultivo cilësinë e Guximit dhe Frika do të zhduket. Disa shkrimtarë e kanë shprehur këtë ide më me forcë duke përdorur ilustrimin e dhomës së errët. Ti nuk duhet të heqësh me lopatë ose të fshish Errësirën, por thjesht duke hapur grilat dhe duke e lënë dritën brënda, errësira është zhdukur. Për të zhdukur një cilësi Negative, përqendrohu në Polin Pozitiv të së njëjtës cilësi dhe vibracionet gradualisht do të ndryshojnë nga Negative në Pozitive, derisa më në fund do të polarizohesh në polin Pozitiv në vënd të Negativites. E kundërta është gjithashtu e vërtetë, pasi shumë e kanë kuptuar me pikëllim, kur e kanë lejuar veten të vibrojnë shumë vazhdimisht në polin Negativ të gjërave. Duke ndryshuar polaritetin tënd, ti mund të zotërosh disponimin tënd, të ndryshosh gjëndjet e tua mendore, të rindërtosh prirjen tënde dhe të ndërtosh karakter. Pjesa më e madhe e zotërimit mendor të Hermetikëve të avancuar është për shkak të këtij aplikimi të polaritetit, i cili është një nga aspektet e rëndësishme të Transmutacionit Mendor. Kujto Aksiomën Hermetike (të cituar më parë), e cila thotë:

"Mëndja (po ashtu si edhe metalet dhe elementët) mund të shndërrohet nga një gjëndje në tjetrën; nga shkalla në shkallë, nga gjëndja në gjëndje; nga poli në pol; nga vibracioni në vibracion." –**Kybalion**

Mjeshtrimi i Polarizimit është zotërimi i parimeve themelore të Transmutimit Mendor ose Alkimisë Mendore, sepse nëse dikush nuk fiton artin e ndryshimit të polaritetit të tij, ai nuk do të jetë në gjëndje të ndikojë në mjedisin e tij. Kuptimi i këtij parimi do t'i mundësojë dikujt të ndryshojë polaritetin e tij, si dhe atë të të tjerëve, nëse do t'i kushtojë vetëm kohën, kujdesin, studimin dhe praktikën e nevojshme për të mjeshtruar artin. Parimi është i vërtetë, por rezultatet e marra varen nga durimi dhe praktika e vazhdueshme e studentit.

"Ritmi mund të neutralizohet nga një aplikim i Artit të Polarizimit." -**Kybalion**

Siç e kemi shpjeguar në kapitujt e mëparshëm, Hermetistët mendojnë se Parimi i Ritmit manifestohet si në Planin Mendor po ashtu edhe në atë Fizik, dhe se vazhdimësia befasuese e disponimeve, ndjenjave, emocioneve dhe gjëndjeve të tjera mendore është për shkak të lëkundjes prapa dhe përpara të lavjerrësit mendor, që na çon nga një ekstrem ndjesie në tjetrin. Hermetistët mësojnë gjithashtu se Ligji i Neutralizimit i mundëson dikujt, në një masë të madhe, të kapërcejë funksionimin e Ritmit në vetëdije. Siç e kemi shpjeguar, ekziston një Plan më i Lartë i Vetëdijes, si dhe Plani i zakonshëm i Poshtëm, dhe Mjeshtri duke u ngritur mendërisht në Planin e Lartë bën që lëkundja e lavjerrësit mendor të shfaqet në Planin e Poshtëm, dhe ai, duke u ndalur në Planin e tij të Lartë, i shpëton vetëdijes së lëkundjes prapa. Kjo arrihet duke polarizuar në Veten e Lartë, dhe duke ngritur kështu vibracionet mendore të Egos mbi ato të planit të zakonshëm të vetëdijes. Është e ngjashme me ngritjen mbi një gjë dhe lejimin e saj të kalojë poshtë teje. Hermetisti i avancuar

polarizohet në Polin Pozitiv të Qënies së tij - Poli "Unë Jam" në vënd të polit të personalitetit, dhe duke "refuzuar" dhe "mohuar" funksionimin e Ritmit, ngrihet mbi planin e tij të vetëdijes, dhe duke qëndruar i palëkundur në deklaratën e tij të qënies ai lejon që lavjerrësi të lëvizë prapa në Planin e Poshtëm pa ndryshuar polaritetin e tij. Kjo realizohet nga të gjithë individët që kanë arritur çdo shkallë të vetë-mjeshtërisë, pavarësisht nëse e kuptojnë ligjin apo jo. Njerëz të tillë thjesht "refuzojnë" të lejojnë që lavjerrësi i humorit dhe emocioneve t'i kthejë mbrapsht, dhe duke pohuar me vendosmëri epërsinë, ata mbeten të polarizuar në polin Pozitiv. Mjeshtri, natyrisht, arrin një shkallë shumë më të madhe aftësie, sepse ai e kupton ligjin që po e kapërcen me anë të një ligji më të lartë, dhe me përdorimin e Vullnetit të tij ai arrin një shkallë Vendosmërie dhe Qëndrueshmërie Mendore pothuajse e pamundur për tu besuar në pjesën e atyre që lejojnë veten që lavjerrësi mendor i disponimeve dhe ndjenjave të lëkundet prapa e përpara.

Sidoqoftë, mbaj mënd gjithmonë se ti nuk e shkatërron vërtet Parimin e Ritmit, sepse ai është i pathyeshëm. Ti thjesht kapërcen një ligj duke e kundërbalancuar atë me një tjetër dhe kështu ti ruan një ekuilibër. Ligjet e ekuilibrit dhe kundërpeshës janë në veprim si në planin mendor ashtu edhe në atë fizik, dhe kuptimi i këtyre ligjeve mundëson që njeriu të duket se rrëzon ligjet, ndërsa ai thjesht po ushtron një kundërpeshë.

> "Asgjë nuk i shpëton Parimit të Shkakut dhe Efektit, por atje ka shumë Plane të Shkakësisë, dhe dikush mund të përdorë ligjet e më të lartave për të kapërcyer ligjet e më e ulëtave." -Kybalion

Me një kuptim të praktikës së Polarizimit, Hermetistët ngrihen në një plan më të lartë të Shkakësisë dhe kështu kundërpeshojnë ligjet e planeve më të ulëta të Shkakësisë. Duke u ngritur mbi planin e Kauzave të zakonshme, ata bëhen vetë, në një farë mase, Shkaqe në vënd që të jenë thjesht Shkaktarë. Duke qënë në gjëndje të zotërojnë gjëndjen shpirtërore dhe ndjenjat e tyre, dhe duke qenë në gjëndje të neutralizojnë Ritmin, siç e kemi shpjeguar tashmë, ata

janë në gjëndje t'i shpëtojnë një pjese të madhe të operacioneve të Shkakut dhe Efektit në planin e zakonshëm. Masat e njerëzve mbahen me vete, të bindur ndaj mjedisit të tyre; vullnetet dhe dëshirat e të tjerëve më të fortë se ata; efektet e prirjeve të trashëguara; sugjerimet e atyre rreth tyre; dhe shkaqe të tjera të jashtme; të cilat tentojnë t'i lëvizin në tavolinën e shahut të jetës si pione të thjeshta. Duke u ngritur mbi këto shkaqe ndikuese, Hermetistët e përparuar kërkojnë një plan më të lartë veprimi mendor, dhe duke dominuar disponimin, emocionet, impulset dhe ndjenjat e tyre, ata krijojnë për vete karaktere, cilësi dhe fuqi të reja, me anë të të cilave ata kapërcejnë mjedisin e tyre të zakonshëm dhe kështu bëhen praktikisht lojtarë në vënd të vecse gurëve. Njerëz të tillë ndihmojnë për të luajtur lojën e jetës me mirëkuptim, në vënd që të preken andej-këtej nga ndikime, fuqi dhe vullnete më të forta. Ata përdorin Parimin e Shkakut dhe Efektit, në vënd që të përdoren prej tij. Sigurisht, edhe më të lartat i nënshtrohen Parimit siç manifestohet në planet më të larta, por në planet më të ulëta të veprimtarisë, ata janë Mjeshtër në vënd të Skllevërve. Siç Kybalion thotë:

> "Të mënçurit shërbejnë në më të lartën, por sundojnë në atë të ulët. Ata u binden ligjeve që vijnë nga lart, por në planin e tyre, dhe ata poshtë tyre ata sundojnë dhe japin urdhra. E megjithatë, duke vepruar kështu, ata formojnë një pjesë të Parimit, në vënd që ta kundërshtojnë atë. Njeriu i mënçur bie dakord me Ligjin, dhe duke kuptuar lëvizjet e tij, ai e përdor atë në vënd që të jetë skllav i verbër i tij. Ashtu si notari i aftë kthehet andej-këtej, duke shkuar dhe ardhur si të dojë, në vënd që të jetë si trungu që bartet aty-këtu - kështu është njeriu i mënçur në krahasim me njeriun e zakonshëm - dhe megjithatë edhe notari edhe trungu, i mënçuri dhe budallai i nënshtrohen Ligjit. Ai që e kupton këtë është mirë në rrugën drejt Mjeshtërisë." -Kybalion

Si përfundim, le të tërheqim vëmëndjen tënde te Aksioma Hermetike:

> "Shndërrimi i Vërtetë Hermetik është një Art Mendor." - Kybalion

Në aksiomën e mësipërme, Hermetistët mësojnë se puna madhështore për të ndikuar në mjedisin e dikujt realizohet nga Fuqia Mendore. Universi duke qenë tërësisht mendor, rrjedh se ai mund të sundohet vetëm nga Mentaliteti. Dhe në këtë të vërtetë duhet gjetur një shpjegim i të gjitha dukurive dhe manifestimeve të fuqive të ndryshme mendore që po tërheqin kaq shumë vëmëndje dhe studim në këto vite të hershme të shekullit të njëzetë. Mbrapa dhe nën mësimet e kulteve dhe shkollave të ndryshme, Parimi i Substancës Mendore të Universit mbetet gjithnjë konstant. Nëse Universi është Mendor në natyrën e tij substanciale, atëherë rrjedh se Transmutacioni Mendor duhet të ndryshojë kushtet dhe dukuritë e Universit. Nëse Universi është Mendor, atëherë Mëndja duhet të jetë fuqia më e lartë që ndikon në fenomenet e tij. Nëse kjo kuptohet, atëherë të gjitha të ashtuquajturat "mrekulli" dhe "punë-të-mbrekullueshme" shihen qartë për atë që ato janë.

"GJITHËSIA është MËNDJE;
Universi është Mendor."

Kybalion

Përktheu Ledion Azemaj

ionweb

KYBALION

FILOZOFIA HERMETIKE

TRE NISMETARET

Perktheu Ledion Azemaj